

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๖/๒๕๐๐ (สามัญ) ชุดที่ ๒

วันพฤหัสบดีที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๐๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๙.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วันนี้มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว
ข้าพเจ้าจะขอเปิดประชุม การประชุมตามระเบียบวาระ

หมายเลข ๑. เรื่องที่ประธานฯ จะแจ้งต่อที่ประชุมสำหรับวันนี้ ไม่มี

หมายเลข ๒. รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๓/๒๕๐๐
(สามัญ) ชุดที่ ๒

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : รายงานการประชุมสามัญครั้งที่
๓/๒๕๐๐ ซึ่งอยู่ในมือของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเองอยากจะขอยกทั้งท่านคณะกรรมการ
พิจารณาตรวจสอบรายงานการประชุม บางครั้งท่านไปแก้จุดหนึ่งสองไปหมด อย่างนี้เป็นต้น
ท่านประธานฯ ที่เคารพ ทั้งๆ ที่เป็นภาษาไทยแท้ดีแล้ว นี่ท่านก็เติมเข้าไปโดยทำให้
ข้อความชักจะเลอะเลือนไปบ้าง ข้าพเจ้าไม่อยากจะกล่าวประณามกรรมการตรวจ
รายงานการประชุมว่าบกพร่อง ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะพูดอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะขอล่าว่า
ท่านคณะกรรมการตรวจสอบรายงานการประชุม ยังไม่รู้หลักภาษาไทยการแต่งไทยเรา
ใช้ที่ ซึ่ง อัน ก็ไม่ถูก นี่ข้าพเจ้าจะขอชี้แจง.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นายทองดีฯ อย่าไปสอนกรรมการเรา
เลย เขารู้ดี คุณเห็นตรงไหนไม่ถูกต้องก็ชี้มาจะดูกันว่า ถ้าอย่างนั้นเป็นอันพูดว่า
อย่างนั้น ก็ยากที่จะตัดสินได้ว่า ใครรู้ดีกว่าใคร เพราะฉะนั้นชี้มาบอกไหนไม่ถูก
ก็ต้อง ชี้แจง

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้ากำลังจะชี้เตียนนี้ แล้วก็บังเอิญท่านประธาน ฯ ก็ลุกขึ้นมากล่าวเหตุผลกลางปถ่องเสียอย่างนี้ ก็เลยทำให้ข้าพเจ้าชักจะงงเหมือนกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่คุณทองดี ฯ ขอให้ถอนคำเสีย คุณไม่ควรจะว่าประธาน ฯ เหตุกลางปถ่อง ไม่สมควรเลย คุณเลือกผมมาทำหน้าที่อันมีเกียรติคุณมาว่าผมอย่างนี้ไม่สมควร ขอให้ถอน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ประธานโทษ กระผมขอถอนครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอ้า อย่างนั้นต่อไปได้

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ มีอยู่ตอนหนึ่งที่ข้าพเจ้าอภิปราย ตอนนั้นในรายงานการประชุมสมัยสามัญ ครั้งที่ ๗/๒๕๐๐ หน้า ๕๐ ตอนที่ข้าพเจ้านายทองดี อิศราชีวิน ส.ส. จังหวัดเชียงใหม่ อภิปรายตอนหนึ่ง ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ “ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกเสียใจที่จะลุกขึ้นมากัดคำนำพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ร่วมจังหวัดเดียวกับผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้” อันนั้นก็ไต่ใจความดีแล้ว ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ แต่ที่กรรมการตรวจรายงานการประชุมกลับมาเติม “ที่” เข้าไปอย่างนี้ ท่านประธาน ฯ ข้าพเจ้าจะขออ่านให้ฟัง “ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ร่วมจังหวัดเดียวกับที่ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมา” “ที่” จะเอาเติมเข้าไปทำไม ข้าพเจ้าอยากจะขอกถามกรรมการตรวจรายงานการประชุมเตียนนี้ ท่านมีเหตุผลอย่างไรเติม “ที่” เข้าไป อันนี้ไต่ใจความดีอยู่แล้ว เติมเข้าไปทำไม “ที่” นี่อันนี้ตอนหนึ่งนะครับ แล้วมีอีกตอนหนึ่ง อันนี้แหล่ะ ยิ่งรู้สึกว่าคุณกรรมการตรวจรายงานการประชุมจะท่ามากไปอีกแล้ว และในหน้าเดียวกันวรรคสุดท้ายที่ข้าพเจ้าได้กล่าวตอนหนึ่งอภิปรายว่า “ความจริงข้าพเจ้ารู้สึกอดอันทนใจมา ๕ ปีแล้ว ท่านประธาน ฯ เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ครั้งที่ ๒ นี้ระหว่างปี ๒๔๙๑-๒๔๙๔ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าคนหนึ่งเ็นเวลานั้นเป็นกรรมการร่างกฎหมายค่าเช่านา ในที่สุดข้าพเจ้าต้องต่อสู้กับสภาฯ ตอนนั้นมี ๒ สภาฯ คือสภาสูง สภาล่าง ข้าพเจ้าเป็นกรรมการร่วมผู้หนึ่ง กว่ากฎหมายควบคุมค่าเช่านาจะออกมาได้นั้นก็ต้องต่อสู้อย่างสุดแสนเข็น ตอนนั้นมีพวกแลนดลอร์ด (Landlord) มานั่งในสภาสูงเป็นอันมาก” อันนี้ข้าพเจ้าบอก “เป็นอันมาก” นะครับ แต่ที่กรรมการกลับไปเติมคำ

เข้าไปอีกเพื่อจะให้มันเผื่อหรือว่าเพื่อกินไป กลับเติมว่าอย่างนี้ "มานั่งในสภาสูง
เป็นจำนวนอันมาก" อย่างนี้ขอถามท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่า นี่จะกินไปไหม ถ้า
ท่านจะเติมแล้วข้าพเจ้าจะยกมือให้ท่าน ท่านควรจะเติมอย่างนี้ดีที่ท่านคิดจะเติมแล้ว
"ตอนนั้นมีพวกแลนดลอร์ด (Landlord) มานั่งในสภาสูงเป็นจำนวนมาก" ตัด "อัน"
ออกเสีย อย่างนี้ข้าพเจ้าเห็นด้วย นี่กรรมาธิการตรวจรายงานการประชุม ขอประ-
ทานโทษ ทำอย่างส่งเดชอย่างนี้ใช้ไม่ได้ เป็นความจริง นี่ข้าพเจ้าขอทวง ท่าน
ประธาน ฯ ข้าพเจ้าทวง แล้วมีอีกตอนหนึ่งหน้า ๘๒ ตอนนั้น แหม ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจ
ข้าพเจ้ากล่าวเป็นภาษาบาลีว่า "ปชาสุขี มหุตมัม" ความผาสุกของประชาชนย่อม
เป็นใหญ่ นี่กรรมาธิการเขียนอย่างกับ ขอประทานโทษ อย่างกับเด็กชั้นประถม ๔
สะกดอย่างนี้ครับ ปชาสุขัง มหุตมัง เขาเขียนอย่างนี้ ป. ปลา ช. ช้าง สระอา
อย่างนี้ นี่เด็กนักเรียนประถม ๔ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้ากล่าวเป็นภาษา
บาลี ท่านควรจะเขียนเป็นภาษาบาลี ปชาสุขี มหุตมัม ปชา ป. ปลา ช. ช้าง สระอา
ส. สระอุ จัง ช. ช. แล้วก็นึกคิด หรือว่าสระอาเล็ก ๆ นี่เป็นภาษาบาลี มหุตมัม
ก็เช่นเดียวกัน ม. ห. หีบ สระอุ ต. เต่า จ. จ. ก็ทัว มัง ม. ม้า แล้วเขียน
นึกคิดข้างบนเป็นสระอึง นี่เป็นภาษาบาลี ข้าพเจ้าเองรู้สึกเสียใจ คณะกรรมาธิการ
ตรวจรายงานการประชุมคณะนี้ ไม่มีมหาเจ้าไปร่วมด้วย ก็สมควรอย่างยิ่ง อย่างเจ้า
คุณมหาทองสืบ ฯ นี่ควรเอาท่านไปร่วมด้วย ท่านรู้ภาษาบาลี ๘ ประโยคแล้ว
ทำไมไม่เอาเข้าร่วมด้วย นี่ข้าพเจ้าขอทวงอย่างนี้ แต่อย่างไรก็ตามอยากจะขอแก้
เป็นภาษาบาลีให้ต้องกันเสียที่จะได้ไหม ท่านประธาน ฯ ทั้งนี้แล้วแต่ในที่ประชุม
แล้วเมื่อคืนที่ข้าพเจ้าตีตอตเล็กตอนนั้น ที่ ช้าง อัน ท่านใช้ ไม่ถูก แล้วแต่ที่ประชุม
จะจัดการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรรมาธิการครับ ใครเป็นกรรมาธิการ

นายเทพ เกตุพันธุ์ (อุตรดิตถ์) : กระผมผู้หนึ่งที่เป็นกรรมาธิการ

ในเรื่องนี้ สำหรับคำของคุณทองคำ ฯ นั้น เราให้สังเกตไว้ว่า เราจะไม่ทำอะไรเลย
นายทองคำ ฯ พูดอย่างไรเราจะให้อย่างนั้น ถึงกว่านั้นเขายิ่งให้อาให้ป็นมาทดตอบ
กันอีกครั้งหนึ่ง เรื่องมันมีความจริงอย่างนั้น ส่วนคนอื่น ๆ เราก็ไม่ได้แก้ นอก
จากเอาปทานุกรมนั้นมาตรวจดูว่า ที่เขาร่างมานั้นถูกต้องตรงกับปทานุกรมหรือไม่

ไม่ ธรรมเนียมการไม่มีพิธีที่จะไปแก้ช้อยคำของผู้ใดให้เกินขอบเขต ส่วนที่ว่าไม่ทำ เป็นภาษาบาลีหรือไม่นี้ คุณทองดี ๆ อาจจะลืมเสียว่า ในสมัยนี้แม้แต่คำสวดมนต์ ของทางวัดวาอาราม เขาก็ไม่มีเป็นภาษาบาลีเลย คนบ้านนอกอ่านไม่ออก ท่านอย่า เข้าใจว่าพวกกรรมธิการนั้นมีความรู้แค่ประถม ๔ หรือต่ำกว่าถ้าหากว่า จะเทียบแล้ว ผมขอประทานโทษคุณทองดี ๆ ว่ากรรมธิการทุกคนนี้เป็นชั้นนายพลก็มีคุณ คุณอย่าเพิ่งประณามอะไรกันมากเกินไป สิ่งใดเราควรจะพูดกันได้นอกสภาฯ ก็พูดว่า อันนี้ไม่ควรแก้ของผมอย่างนี้ อย่างนี้ การเอาเข้ามาประณามในที่นี้รู้สึกว่าคุณ ทองดี ๆ ทำบ่อยครั้งที่สุด กล้าย ๆ ประหนึ่งว่าจะเป็นการหาเสียง ผมขอกราบเรียน ว่าอย่างนี้

นายทองดี อิศราวัฒน์ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าได้ฟังกรรมธิการตรวจ รายงานการประชุม ขอประทานโทษ คือคุณเทพ เกตุพันธ์ุ ส.ส. อุตรดิตถ์ แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจ คือเป็นความจริงท่านประธานฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าไปติดต่อกับ เจ้าหน้าที่แล้ว เจ้าหน้าที่บอกว่ากรรมธิการมาแก้ไขเพิ่มเติมอีกก่อนหลัง ถ้าท่านจะ ยืนยันข้าพเจ้าขอเอาที่ปมาเปิดกลางสภาฯ เที่ยวนี้นี้ให้ไหม นี่ท่านพูดพล่อย ๆ ข้าพเจ้าก็ค้มัน สัจจ์ เว อมตะ วาจา คำสัตย์ใดเป็นวาจาไม่ตาย ยถาว่าที่ ทตถาจารย์ คนทรงพูดอย่างใดต้องกระทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าตรงไปตรงมาไม่กลับกलอก เจ้าหน้าที่ยืนยันบอกว่ากรรมธิการได้แก้ ท่านประธานฯ นี่ย่าหาว่าข้าพเจ้ามาหาเสียง เอาวิมานอะไรกัน ข้าพเจ้าเป็นมาสมัยสามเตียนนี้ ท่านประธานฯ ที่เคารพ หรือจะ ยุบสภาฯ เที่ยวนี้นี้ก็ได้ไปสมัครกันอีก ข้าพเจ้าก็ไม่กลัว นี่เป็นอย่างนี้ หาว่าข้าพเจ้า หาเสียง รู้สึกสลดใจเหลือเกินที่ชาวเชียงใหม่เลือกตั้งข้าพเจ้ามาเป็นผู้แทนราษฎร ข้าพเจ้าจะมาหาเสียงอะไร ข้าพเจ้าดิ้นเพื่อก่อ “ถึงจะล้อก็ล้อเพียง” ท่าน ประธานฯ ที่เคารพ “กล่เยี่ยงวิธีสหาย บมีจะมั่งร้าย บมีมั่งประจานใคร ใครออก จะพลาตท่า ก็ล้อจะเรียนให้ ใครตีพิเศษไซ้ร ก็ชมผสมตี” นี่ท่านทำผิดพลาด แล้วไม่ให้ข้าพเจ้าดิ้นเพื่อก่ออย่างไร และเมื่อกันท่านบอกว่า ปชาสุข มหุตคัม เที่ยวนี้นภาษาสวดมนต์ของพระต้องเขียนเป็นภาษาอย่างนี้ อันนี้ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยง ใ้มันไปสวดมนต์ตามบ้านนอก อันนี้ไม่ใช่มาสวดมนต์ในสภาฯ เราต้องเขียน ภาษาบาลี ข้าพเจ้าก็แปลในตัวแล้วว่า ปชาสุข มหุตคัม ความผาสุกของประชาชน ย่อมเป็นใหญ่ เขียนให้ถูกต้องตามหลักภาษาบาลีเสียหน่อยเถิดหรือไม่ดีหรือ ซึ่งข้าพเจ้าเกรงไป

ว่าอีก ๕๐ หรือ ๑๐๐ ปีล่วงมาแล้ว กรรมวิธีการตรวจงานการประมงนั้นทำไมถึงบกพร่องจริง ข้าพเจ้าก็ขอโทษ ที่ข้าพเจ้าเปรียบเทียบกับเมื่อครั้งข้าพเจ้าไม่ได้หูลู่เกี้ยวติของท่านบรรดานายพล ข้าพเจ้าไม่ได้หูลู่เกี้ยวติขะท่านเหล่านี้ แต่ข้าพเจ้าเป็นแต่เพียงเปรียบว่าคล้าย ๆ กันมีความรู้ประม ๔ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หูลู่ท่านนายพลเหล่านั้น ถ้าท่านไม่มีความรู้แล้วท่านจะเป็นนายพลได้อย่างไร ท่านประธาน ๆ ที่เคารพจริงไหมอย่างนี้ ก็เหมือนกับตัวท่านประธาน ๆ ก็เหมือนกัน ถ้าท่านไม่มีความรู้จริงท่านจะได้เป็นนายพลเอกหรือ

นายเทพ เกตุพันธุ์ (อุตรดิตถ์) : ตามที่คุณทองที่ ๆ กล่าวเมื่อกี้นั้น ทางกรรมวิธีการขอทราบเรียนว่าก่อนที่จะทำอะไรลงไปนั้น เราประชุมกันเป็นจำนวนถึง ๑๑ คน ว่าอันนี้ควรจะเอาเข้าไปเข้ามาตรวจสอบอีกหรือไม่ แล้วคำภาษาบาลีที่ว่าเมื่อกี้นั้น เราได้ประชุมกันลงมติแล้วและเห็นว่าเราควรจะเขียนเป็นภาษาไทย อย่าไปเขียนเป็นภาษาบาลี หากว่าท่านจะมองไปอีกแง่หนึ่งว่าควรจะยังไว้ซึ่งภาษาบาลีตลอดกาลนั้นก็จะต้อง ประชุมกันในที่กรรมวิธีการหรือ ท่านจะมีความเห็นว่าควรจะให้สภา ฯ ลงมติว่าอย่างไรที่สุดแล้วแต่ท่าน ที่นี้ในเรื่องอื่น ๆ นั้นที่ท่านกล่าวมาผมแสดงให้เห็นว่ามันเป็นประเด็นที่ไม่สมควรที่เราจะมากล่าวกันในสภา ฯ ให้เสียเวลาเพราะคำเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนที่ป็นี่ผมขอยืนยันว่ารับรองว่าเป็นไปตามนั้น โดยเฉพาะคำพูดของคุณทองที่ ๆ แล้วกรรมวิธีการไม่เคยจะต้องเลย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มมติว่าที่ประชุมพอจะพิจารณาได้แล้วว่าควรจะตกลงอย่างไรแน่

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียงเพื่อให้เสียเวลาของสภา ฯ ข้าพเจ้าไม่ต้องการเช่นนั้น แต่ที่นี้ข้าพเจ้าจะขอท้วงอีกตอนเดียว ภาษาบาลี ปชาสุข มหุตกมฺ เมื่อท่านมาแปลเขียนเป็นภาษาไทยแล้วมีแต่ตัวสะกดก็มีอีกแหละ ในบาลีมี ต. ๒ ตัว นีมี ต. ตัวเดียว ข้าพเจ้าถามท่านเจ้าคุณมหาทองสืบ ฯ ๙ ประโยคแห่งจังหวัดประจวบ ฯ แล้ว ท่านบอกว่ามี ๓ เขียนก็เขียน ต. ๒ ตัวลี นี ต. ตัวเดียว นี่แหละนอกจากนี้ข้าพเจ้าอยากจะท้วงกรรมวิธีการอีก ไม่ว่าภาษาใด ๆ ที่ลงไปแล้วอย่างอภิปรายเป็นภาษากึ่งฤๅษ ข้าพเจ้าเห็นเจ้าหน้าที่ทำที่กรรมวิธีการตรวจ รายงานการ ประชุม เขาพูดเป็นภาษาไทย แล้วเขายังวงเล็บเป็นภาษาอังกฤษเสียเช่นอย่างแลนดัลลอร์ด นี่เขียนแลนดัลลอร์ดเป็นภาษาไทย

แล้วเขาวงเล็บแล่นตัดครึ่งเป็นภาษาอังกฤษ นี่อันนี้ท่านยังทำได้ ที่นี้ภาษาบาลีเป็นหลักพุทธศาสนาท่านจะทำได้เท่าไรหรือ ท่านควรจะทำให้ถูกต้องตามหลักภาษาบาลี นี่มันเป็นอย่างนี้ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ แล้วมีคำแปล ปชาสูตร มหุตฺตมํ แก่เป็นภาษาบาลีแล้วเขาบอกว่าความผาสุกของประชาชนนั้นย่อมเป็นใหญ่ อย่างนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นเสียหาย ข้าพเจ้าหวังว่าท่านกรรมวิธีการอย่าไปถือตั้งดีกว่า ไหน ๆ พลุ่ตเสียก็ขอให้เชื่อของดี อิสราชีวิน ส.ส. เชียงใหม่ บ้างเถิด

นายเทพ เกตุพันธุ์ (อุตรดิตถ์) : คุณทองดี ฯ อาจจะเข้าใจว่ากรรมวิธีการไม่รู้จักภาษาในเรื่องหนังสือ ภาษาบาลี ความจริงภาษาบาลีถ้าคุณทองดี ฯ จะพูดเป็นภาษาบาลีแล้วคำว่า “ปชา” จะพูดเพราะไม่ได้ยังพูด “ปชา” เข้าใจไหม คุณทำไมไม่พูดอย่างนั้น คุณจะมายังว่ากรรมวิธีการไม่เข้าใจอย่างไร คุณควรจะเป็นอย่างนั้น และในที่นี้ในฐานะที่ผมผู้หนึ่งเป็นกรรมการ ขอยืนยันคำเดิมที่แก้ไปแล้วไม่เปลี่ยนแปลงสำหรับคุณทองดี ฯ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : พอแล้วท่าน ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยเถิด ผมคิดว่าเรื่องก็ไม่มากอะไร

นายพริ้ง มุนนาค (สุพรรณบุรี) : กระผมร่ำคาญที่จะฟังท่านกรรมการกับท่าน ส.ส. ผู้มีเกียรติทะเลาะกันไปทะเลาะกันมาเสียเวลาของสภา ฯ ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยเถิดว่าจะเอาอย่างไรกัน

นายทองสลับ ศุภะมารค์ (ประจวบคีรีขันธ์) : เรื่องนี้เป็นหลักวิชา ตามที่คุณทองดี ฯ พูดนั้นในเรื่องบาลีที่เขียน อย่างนั้นที่เขียนไว้ในรายงานการประชุมนี้ยังไม่ถูกหลักตามแบบฉบับของบาลีเป็นความจริง และถึงแม้ว่าเขียนอย่างนี้คำว่า “มหุตฺตมํ” ต้องมีตัว ท. ๒ ตัว นี่หนังสือตกไปตัวหนึ่ง จะเพราะกรรมวิธีการหรือเพราะการพิมพ์หรือเพราะอะไรก็ไม่ทราบ แต่เมื่อมันผิดอยู่จริง ๆ อย่างนี้ขอให้แก้เสียดีกว่า เดี๋ยวเขาจะหาว่าในสภาทั้งสภา ฯ ไม่มีผู้รู้ภาษาบาลีเสียบ้างเลย มันขายหน้า แล้วผมเองจะเป็นคนขายหน้ามากกว่าคนอื่นว่ารู้แล้วทำไมไม่ชี้แจงกับเพื่อนฝูงพรรคพวกว่าแก้ไขผิดเป็นถูกเสีย ไม่เสียหายอะไรเลย

นายแก้ว สิงหะกเซนทร์ (พิจิตร) : กรรมวิธีการไม่ต้อตั้งอะไรหรอก แต่ว่าอยากขอประธานทราบเรียนว่าภาษาบาลีที่เขียนมาและพูดกันเป็นภาษาไทยนั้นเราเขียนกันเป็น ๒ แบบ แบบหนึ่งเขียนอย่างไทย ๆ เรา และอีกแบบหนึ่งเขียน

อย่างบาติ เราเขียน ๒ อย่าง อย่างนี้ แม้ที่สหประชาชาติเมื่อครั้งแรกทำบุญฉลองพุทธศตวรรษกันเมื่อเร็ว ๆ นี้ก็เขียนอย่างที่เราเขียน คือเขียนได้เป็นสองนัยทั้งสองอย่าง จะถือว่าผิดหรือถูกนั้นกระผมคิดว่าก็อย่าไปจะขอฝากให้ที่ประชุมนี้ได้อินิจฉัย แต่ส่วน "มหุตุม" นั้นเป็นความจริง เพราะว่าอันนี้สันนิษฐานมาจากคำว่า "มห" กับ "อุตุตม" มี ต. สองตัว ต. ที่พลาดไปตัวหนึ่งกรรมวิธีการทอรับผิดส่วนที่ว่าจะให้เขียนเป็นรูปภาษาบาลีแท้ ๆ หรือว่าจะให้ไปเขียนเป็นรูปภาษาบาลีหรือเขียนเป็นคำไทยนั้นกรรมวิธีการไม่คิดใจ แล้วแต่ที่ประชุมนี้ ถ้าจะเอาบาลีแจวกก็ได้ หรือจะเอาบาลีอย่างไทย ๆ เราก็เขียนได้ทั้งสองอย่าง กระผมไม่ว่า ส่วน "มหุตุม" นั้นขอประทานรับว่าตกตัว ต. ไปตัวหนึ่ง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ตกลงยอมแก่

นายทิม ภริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : การที่ผิดแล้วก็ยอมแก่นั่นก็เป็นหลักของนักปราชญ์ที่นำควรสรรเสริญ แต่ว่าการแก้ไข เราก็แก้ไขครั้ง ๆ กลาง ๆ นะ อีกตัวหนึ่งจะไม่ยอมแก้ไข มันจะเป็นห้วงกฏท้ายมังกรไป เพราะฉะนั้นอย่างไร ๆ มันก็จะแก้ เราจะแก้ไขให้เขาเต็มรูปเสียไม่ให้หรือ จะเอาบาลีครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไทยอะไรก็ไม่รู้ แล้วนอกจากนั้นยังได้บอกว่ามันเขียนได้สองแบบ นั้นแล้วท่านกรรมวิธีการก็เป็นครูบาอาจารย์มา ท่านทราบหรือไม่ ว่า แบบที่เขียนไว้หน้าอาคารข้างบน เขาเขียนสำหรับให้เด็ก ๆ ชั้นประถมอ่านเท่านั้น ไม่ใช่เขียนให้ผู้อยู่ต่างในสถานใดอ่าน เพราะฉะนั้นท่านเขียนจะให้เด็กชั้นประถมหนึ่ง อ่านหรือท่านจะเขียนให้ท่านผู้รู้ท่านสรรพวิชาว่า อะไรต้องไปแก้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ เป็นห้วงกฏท้ายมังกร มันน่าขายหน้าเขา

นายแก้ว สิงหะเชนทร์ (กรรมวิธีการ) : กรรมวิธีการก็ไม่ต้อตั้งอะไรเป็นแต่เพียงกราบเรียนให้ที่ประชุมนี้ได้ทราบว่า การเขียนภาษาบาลีเป็นภาษาไทยนั้น เราเขียนเป็น ๒ แบบ ท่านไปดูเถอะ หนังสือสวดมนต์เจ็ดตำนาน สิบสองตำนานเขียนอย่างแบบนี้ กรรมวิธีการเขียนมาทั้งนั้นแหละ นั้นไม่ใช่หนังสือสำหรับเด็กอ่าน ก. ก. ๓. ๔. ๕. ขนาดเปรียญ ๘ เปรียญ ๙ ก็อ่านมาต้องสวดมนต์ก็เรียกกันว่าหนังสือสวดมนต์เจ็ดตำนาน สิบสองตำนาน นั้นเป็นแบบนี้ และกรรมวิธีการก็ไม่ได้ยืนยันว่าจะต้องให้เขาแบบนี้กระผมได้กราบเรียนแล้วว่า แล้วแต่ที่

ประชุมว่าจะเอาแบบบาลีแน่ หรือจะเอาแบบบาลีปนไทยอย่างนี้ก็ได้แล้วแต่ ส่วน
คำว่า มหุตม์ นั้น มันผิดจริง ๆ ก็ขอประทานกราบเรียนไปแล้วก็ขอให้เติมตัว ฆ.
ไปอีกตัวหนึ่ง ผมได้กราบเรียนเพียงเท่านี้ ไม่ใช่ต้องอะไรก็ได้บางทีท่าน
ผู้มีเกียรติแห่งอุบลราชธานีก็เคยเป็นครูบาอาจารย์มาพร้อม ๆ กัน ท่านอาจจะ
ฟังผิดไป เพราะว่าท่านกับพระหม้ออายุมากกันเข้ามาแล้ว อาจจะเพื่อน ๆ ไปก็ได้
ขอประทานโทษ

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ได้ฟังเสียงกรรมวิธีการตรวจ
รายงานการประชุมขอประทานโทษ ก็อนายแก้ว สิงหะเคนทร์ ได้อภิปรายไป
เมื่อคืนนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกเห็นใจ นึกท่านยอมรับอยู่ในตัวแล้วว่า ท่านผิดพลาด
จริง ๆ แต่ทั้งนี้จะเอาบาลีแบบไทยแท้หรือว่าจะเอาแบบบาลีแจ่มนั้นหรืออย่างไร
ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า ข้าพเจ้ากล่าวภาษาบาลี ข้าพเจ้ากล่าวบาลีอย่างแท้จริง ปราชญ์
มหุตม์ เมื่อที่ท่านกรรมการอีกคนหนึ่งก็พูด ทว่าเสียงของข้าพเจ้าแล้วกัน ก็
ข้าพเจ้าไม่ได้เกิดในประเทศอินเดีย ข้าพเจ้าจะกล่าวได้ชัดถ้อยชัดคำได้อย่างไร
ภาษาบาลี แล้วข้าพเจ้าก็ไม่เคยอุปสมบทเป็นพระด้วย เคยบวชเป็นเณรเท่านั้น
เณรน้อยเมื่อสมัยอายุ ๘ ขวบ นี่เป็นอย่างนี้ท่านประธานฯ ที่เคารพ เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้ากล่าวเป็นสำเนียงไทย แต่ว่าเป็นคำบาลี มจร ของพระพุทธเจ้า ปราชญ์
ป.ช. พระยา สุโข. ส. สวฤ. ข. ไซ้ สรรธหรือหนักหิต มหุตม์ ม. ม้า ห. หับ
สระอุ จุข แล้วก็ จ. เต่า ๒ ตัว ม. ม้า นึกหิตหรือสรรธนี้ ปราชญ์ มหุตม์
ความผาสุกของประชาชนเป็นใหญ่ นี่ข้าพเจ้าขอยืนยัน ขอให้เป็นภาษาบาลีแจ่ม
ถ้าเป็นภาษาบาลีแบบไทยปนกับหัวมงกุฎท้ายมังกร อย่างที่ ส.ส. อุบลราชธานีผู้มี
เกียรติกล่าว ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วยเหมือนกัน เราต้องเอาเป็นภาษาบาลีแจ่มจริง ๆ

นายทองสืบ ศุภะมารัก (ประจวบคีรีขันธ์) : ข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียง
ว่าขอร้องกรรมวิธีการให้แก่ให้ถูกต้องตามแบบฉบับเสียเถิด เพราะฉบับพระไตรปิฎก
ก็ดี บาลีกีติหรือที่คณะสงฆ์ใช้อยู่ทุกวันนี้ เขาใช้นึกหิตอย่างคุณทองดีว่าเป็น
แบบฉบับที่ถูกต้อง ถ้าแบบของร้านเงินร้านอะไรที่พิมพ์ขายแก่ชาวบ้านทั่ว ๆ ไปแบบ
เสาชิงช้างนะ นั่นเขาใช้ตัว จ. นั่นเป็นแบบราษฎร ไม่ใช่แบบหลวง สถานนี้เป็น
สมณสูงสุดของชาติ จะทำอะไรทำให้มันถูกแบบฉบับที่ดี ไม่ใช่ทำอย่างอะไร ตัว จ.
เปลี่ยนเป็น นึกหิตเท่านั้น ขอความกรุณาเถิดครับ

นายทิม ภริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ที่ถกเถียงกันมาก็เนื่องจากเรื่องของภาษา ถ้าจะถกเถียงกันในเรื่องของภาษาเนี่ย วันนี้ไม่แน่นะ ตลอดวันก็ไม่ว่าเรื่องของภาษา ราชบัณฑิตยสถานตั้งพจนานุกรมมาให้แล้ว เราใช้ตามนั้นก็ได้นาฬหรือไทยก็ได้นี่ มีมาแล้ว ถ้าเราจะใช้ตามปกติเป็นคำบาลีก็ต้องเอาคำบาลีมาใช้ ถ้าเป็นไทยก็ต้องใช้ตามพจนานุกรมที่มีอยู่ ไม่จริงเป็นที่เราจะมาถกเถียงกันมาก เราจะเปลี่ยนหรือทางกรรมาธิการจะแก้หรือไม่แก้ มีปัญหาอยู่เพียงแค่นี้ ไม่ต้องมาเรียน อ.ช. กันอีก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คิดว่าเห็นจะพอแล้ว ที่ประชุมพอจะวินิจฉัยได้ คือกรรมาธิการนั้นได้ยอมแก้ไขแล้ว นะครับ คำว่า มหุตฺตมฺ นี้ ตัว ต. ๒ ตัว

นายทองดี อิศรางกูร (เชียงใหม่) : เปล่า ต้องแก้ไขเป็นภาษาบาลีแจ่ม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีปัญหาอีกอันว่า เกี่ยวกับกณฺธิ พังเสียก่อน ไม่อย่างนั้นจะเป็นการต่างคนต่างพูดไป คือ กรรมาธิการยอมแก้ไขแล้ว มหุตฺตมฺ ต. ๒ ตัว ความนี้มีปัญหาอันหนึ่งก็คือว่า คำบาลีนี้จะเขียนอย่างบาลีหรือจะเขียนอย่างตัวไทยๆ จะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ส่วนสำหรับกอนฺตฺน ๆ ผมคิดว่าไม่สำคัญอะไร เอาอันนี้อันเดียวพอ เพราะฉะนั้นขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า จะเอาอย่างไหน การเขียนคำเกี่ยวกับคำบาลีนี้จะเขียนอย่างแบบบาลีหรือว่าจะเขียนอย่างตัวไทย ว่าอย่างไรคุณทิม ฯ

นายทิม ภริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : เรื่องนั้นเกี่ยวกับหลักวิชาแล้วก็กรรมาธิการก็ยังอาจจะแข็งแรงอยู่ แล้วจึงว่านั้นก็ควรจะฟังความคิดเห็นของท่านผู้ทรงคุณวุฒิอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านเสด็จไกรกรม ฯ ขอกรุณาท่านได้โปรดทรงชี้แจงว่าจะเอาอย่างใดกันแน่ ตัวนี้ก็จะโต้เถียงเท่า ไม่ต้องลงมติด้วยซ้ำ ถ้าท่านบอกว่าเอาอย่างนี้แหละ ก็ไม่ต้องลงมติ ก็ว่ามันง่ายเข้า บางทีกรรมาธิการก็อาจจะยอมอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นจะต้องลงมติเลย ขอท่านประธาน ฯ ได้โปรดเชิญท่านเสด็จไกรกรมชี้แจง

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ข้าพเจ้าก็เห็นว่าควรจะเขียนตามแบบบาลี ซึ่งไม่ยุ่งยากนัก ก็เพราะนิคหิตก็เป็นสระในภาษาไทยเหมือนกัน ส่วนการที่เขียนเป็น

ไไทยนั้น ข้าพเจ้านึกว่าเขาพิมพ์สำหรับสะดวกในการอ่านหรือว่าเขียนตามเสียงที่ผู้ร่างเรียกว่าโฟนีติก (phonetic) ไม่ใช่มุ่งหมายจะว่าไทย เขียนอย่างนั้นเป็นภาษาไทย เพราะว่าถ้าเป็นภาษาไทยแล้วก็จะพิมพ์ตามพจนานุกรม ดังที่มีท่านสมาชิกได้กล่าวแล้ว เพราะฉะนั้นในต้นเป็นคำบาลี ซึ่งข้างมาเป็นภาษาบาลี ข้าพเจ้าเองก็เห็นควรที่จะเขียนด้วยนักคิด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นจะต้องเอาที่ประชุมก่อน เพราะเหตุว่า จะต้องแก้ ต้องเป็นหลักการขึ้น ผมจะได้ขอมติที่ประชุมเสียก่อน พอเถอะคุณ เข้าใจกันดีแล้ว เราจะเอาอย่างไหน ๒ แบบนี้ ขอมติที่ประชุมเสียก่อนเถอะคุณ ท่านผู้ใดเห็นสมควรจะเขียนคำบาลี จะเขียนอย่างแบบบาลี คือว่าอย่าง มัง อย่าง นี้ก็ใช้ ม. แล้วก็มีจุดข้างบน หรือว่าจะเขียนอย่างไทย ๆ คือ ม. ไม่เห็นอากาศ ง. อย่างนี้ ป็นต้น ท่านผู้ใดเห็นควรเขียนอย่างแบบข้างต้น คืออย่างแบบบาลี โปรด ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นสมควรจะให้ ได้เขียนอย่างตัว ไทย ๆ ตรง ๆ โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันต่อไปว่า เขียนเสียอย่างนั้น เพราะ ฉะนั้นต่อไป ก็เห็นจะไม่ มีอะไร การรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๐๐ (สามัญ) ชุดที่ ๒ จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าหากว่าไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็น อย่างอื่น ก็ถือว่าที่ประชุมรับรองรายงานการประชุมครั้งที่๓ที่ข้าพเจ้าได้เรียนให้ทราบนั้นแล้ว

ต่อไปหมายเลข ๓ กระหุ้ถาม กระหุ้ถามอันดับหนึ่ง รอง นายทองดี อีสราชีวิน เรื่อง พืชผลในจังหวัดเชียงใหม่ราคาตกต่ำ ตาม กระทรวงเศรษฐการ

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม ตาม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ ดังต่อไปนี้

เป็นที่ทราบกันอยู่ทั่วไปแล้วว่า พฤติกรในจังหวัดเชียงใหม่มีความอดทนขัน
 ขันแข็งมาก หลังจากเสร็จสิ้นการเก็บเกี่ยวข้าวแล้ว ก็ได้ลงมือปลูกใบยาเวอร์บีเนีย
 หอม กระเทียม กันเป็นประจำมาในระหว่างปลายปี พ.ศ. ๒๔๘๘ ถึงเดือนกุมภาพันธ์
 และมีนาคม ๒๕๐๐ นี้ ราคากระเทียมสดได้ลดลงเหลือราคา กิโลกรัมละ ๕๐ ถึง ๗๕
 สตางค์เท่านั้น พฤติกรจึงกล่าวกันว่ากระทำให้กตกรในจังหวัดเชียงใหม่โดยเฉพาะอย่าง
 ยิงที่อำเภอฝาง ขาดทุนกันย่อยยับแทบสิ้นเนื้อกระดูก ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่ารัฐ-
 บาลจะมีนโยบายช่วยเหลือกตกรชาวเชียงใหม่ผู้ลำบากเหล่านี้ โดยส่วนอย่างใดหรือไม่

นายสุรพงษ์ ตรีรัตน์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ) :
 กระทรวงเศรษฐกิจจะตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีความเห็นดังต่อไปนี้

ที่ว่ากระเทียมสดราคาตกนั้นเป็นความจริง เพราะว่าเป็นระยะต้นฤดูผลิต
 ในระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคมกระเทียมก็มาก ต่อเมื่อกระเทียมนั้นเปลี่ยน
 สภาพเป็นกระเทียมแห้งสนิทแล้วราคาก็ขึ้น ในระหว่าง ๓ เดือนแรกนี้ราคาขายส่ง
 กระเทียมแห้งในกรุงเทพฯ มีราคาตกต่ำ เหลือเพียงบาทละ ๑๖๖ บาท ในเดือน
 เมษายนขยับขึ้นเป็นบาทละ ๒๖๗ บาท เดือนมิถุนายนเป็นบาทละ ๓๗๐ บาท
 ปัจจุบันอย่างดีบาทละ ๓๘๐ ถึง ๔๐๐ บาท สำหรับการช่วยเหลือนั้น กระทรวง
 เศรษฐกิจได้ดำเนินการอยู่แล้ว โดยห้ามมิให้กระเทียมต่างประเทศเข้ามาในระหว่าง
 ระยะเวลาที่กระเทียมภายในออกสู่ตลาด

นายทองคำ อิศราขันธ์ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอชื่นชมท่าน
 รัฐมนตรีเศรษฐกิจครั้งที่ ๑ ตามที่ท่านได้กล่าวเมื่อที่ว่าการกระเทียมสดราคาตกนั้นเป็น
 ความจริง ข้าพเจ้าขอขอบใจอย่างยิ่งที่ท่านรัฐมนตรีตอบกระทู้ถามจริงใจ ทั้งนี้ ไม่มี
 การตอบปฏิเสธหรืออะไรอย่างนี้ นี่ก็แสดงว่าท่านรับอยู่ในตัวแล้วว่า กระเทียม
 ราคาต่ำจริง ๆ แต่ทั้งนี้ข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีเศรษฐกิจว่า ใน
 ปัจจุบันนี้ท่านทราบหรือไม่ว่ามีกระเทียมแห้งตกค้างอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่อีก ถ้าจะ
 คิดเป็นจำนวนตู้รถไฟแล้ว ๘๕๐ ตู้ อันนี้ท่านทราบหรือไม่ ถ้าหากว่าท่านทราบ
 ท่านจะรีบเร่งจัดงบช่วยเหลือบรรดากตกรเหล่านี้ ตลอดจนถึงบรรดาพ่อค้าประ-
 ชาชนที่เขาขายกระเทียมแห้งในขณะนี้ โดยส่วนจะให้ใครบ้าง แล้วท่านเขาเดือด
 ร้อนจริง ๆ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณท่านรัฐมนตรีเศรษฐกิจ
 ว่า ท่านทราบหรือไม่ว่าบรรดากตกรชาวไร่ชาวนาในจังหวัดเชียงใหม่ มีอยู่

หลายอำเภอ ไม่ใช่เฉพาะท้องที่อำเภอฝาง นอกจากท้องที่อำเภอฝางแล้ว มีแม่ริม แม่แตง สันทราย สารภี หางดง สันป่าตอง คอยสะแกก สันกำแพง ละโวพพาน ล้วนแต่เป็นกสิกรชนชั้นแข็งปลูกกระเทียมทั้งนั้น มีเขาก็กู้หนี้ยืมสินมา เวลาที่ ถูกนายทุนขูดเลือดขูดเนื้อ คอกเบี้ยถึงร้อยละ ๑๐ บาทต่อเดือน ท่านประธานฯ ท่านเมื่อกระเทียมของเขาตกค้างอยู่เชียงใหม่ โดยไม่มีโอกาสขนส่งลงขายในกรุงเทพฯ พระมหานครอย่างนั้นแล้วเป็นกันนั้น ท่านทราบไหมว่ากสิกรเหล่านี้ไม่มีเงินเสียภาษีให้แก่รัฐในปีต่อไปข้างหน้า เมื่อท่านทราบอย่างนี้ ท่านจะแก้ไขช่วยเหลือ กสิกรเหล่านี้โดยด่วนประการใดหรือไม่

นายสุรพงษ์ ศรีรัตน์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ) :

กระทรวงเศรษฐกิจได้ทราบแล้วว่า มีกระเทียมแห้งตกค้างอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่เป็นจำนวนมากเป็นความจริง และที่จังหวัดลำพูนก็เช่นเดียวกัน ในทางที่จะแก้ไขนั้น ในขั้นต้นได้สำรวจสถิติที่ขนส่งลงมาแล้วจะเห็นว่าในระยะที่ขนส่งลงมาใช้น้อย คือว่าขนส่งมาได้ไม่เกิน ๔๐ เปอร์เซ็นต์ของจำนวนที่ผลิตได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าตู้รถไฟ นั้นขาดแคลน ทางกระทรวงเศรษฐกิจจึงได้ติดต่อไปยังกรมรถไฟเพื่อจะขอตู้เอาไป ขนกระเทียมให้แก่พ่อค้าทั้งในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดลำพูนโดยเร็ว

นายทองดี อิศราขีวิน (เชียงใหม่) : ในขั้นแรกท่านรัฐมนตรีตอบกระทู้

ถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ชักจะพอใจ แต่ที่นี้พอได้ฟังตอบก็เลยเกิดปัญหาที่จะต้องซัก อีกแล้ว เพราะว่าท่านก็รับรู้อยู่ในที่ว่ากระเทียมแห้งตกค้างอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ เป็นจำนวนมากจริง ๆ ตลอดจนถึงลำพูนนั้นท่านก็รับอยู่แล้วว่าเป็นความจริง แต่ทั้งนี้ข้าพเจ้าสงสัยเพราะท่านก็เป็นรัฐบาล ท่านติดต่อกระทรวงคมนาคมแล้ว ท่าน บอกว่าจะได้เพียง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ขนส่งมาอย่างนี้ไม่ถูก เพราะเดี๋ยวนี้มันกอง พระเนินเทินที่ก้อยู่ตามบ้านพวกกสิกรทั้งหลายตลอดจนพ่อค้า เมื่อท่านรู้อย่างนี้ควร จะส่งวันละ ๓๐๐ ตู รับประทานเสียไม่ได้หรือ จะปล่อยให้ตกค้างทำไม เพราะตกค้าง กระเทียมแห้ง ยิ่งแห้งเข้าน้ำหนักก็ลดลง ๆ ๆ ท่านประธานฯ ที่เคารพ ราคาที่เสื่อม เทียวปลวกกินบ้าง เทียวแมงสาชอนกินบ้าง ผลที่สุดกระเทียมเชียงใหม่ ลำพูนเสียตื้อ หาว่ากระเทียมไม่ดี ขาดคุณภาพ คุณภาพไม่ดีอย่างนี้ แทนที่จะได้ราคาดีไล่ละสัก ๑๐ บาท ตกลงมาเหลือ ๑ บาท ๒ สตึง ๒ บาทอย่างนั้นมันก็แย่มากกับท่านประธานฯ ที่เคารพ เพราะฉะนั้นท่านจะรีบเร่งจัดการโดยเร็วไหม ติดต่อกับท่านรัฐมนตรี

กระทรวงคมนาคมวันนี้ วันนี้อาจจัดเป็นกรณีพิเศษเอากระเทียมแห้งลงม สด ๆ และนอกจากนั้น ที่ท่านตอบข้าพเจ้าเมื่อครั้ง ทางรัฐบาลห้ามไม่ให้กระเทียมต่างชาติเข้ามาเป็นความจริงไหม ที่ท่านกล่าวเมื่อข้าพเจ้าได้ขึ้นใหม่อดีต ท่านจะห้ามจริงหรือ เพราะข้าพเจ้าทราบข่าวว่า ๆ มีพ่อค้าชาวเชียงใหม่เขาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าพรุ้งนี้คือวันที่ ๒ สิงหาคมนี้ ว่ากระทรวงเศรษฐกิจจะเปิดโอกาสให้เอากระเทียมจีนมา เข้ามาที่กระเทียมในประเทศไทยว่าอย่างนั้นเป็นความจริงไหม ขอให้ท่านรับรองต่อที่ประชุมนี้และสถาบันสูงสุดของชาติจะได้ไหมว่าจะไม่เปิดโอกาสให้กระเทียมจีนเข้ามาสู่ประเทศไทย ถ้าท่านรับรองได้อย่างแข็งแรงแล้ว ข้าพเจ้าพอใจจะไม่ลุกขึ้นมาซักเป็นครั้งที่ ๓ ข้าพเจ้าไม่เอาละ

นายสุรพงษ์ ตริรัตน์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ) : ขอตอบข้อซักของท่านผู้มีเกียรติเพิ่มเติมว่า คือว่า ขนส่งมานั้นขนส่งมาได้ประมาณ ๕๐ เปอร์เซนต์ ยังตกค้างอยู่ประมาณ ๖๐ เปอร์เซนต์ แล้วที่ในการขออนุญาตนั้นจะพยายามจัดจนสามารถพอสมควร เวลานี้นอกจากจะจัดขนส่งแล้วเฉพาะในเรื่องกระเทียมแล้วก็ต้องจัดในเรื่องข้าวเช่นเดียวกัน เพราะว่าข้าวก็ตกค้างอยู่มากทั้งในภาคอีสานและภาคเหนือ

สำหรับข้อซักถามของท่านต่อไปว่า จะมีการห้ามกระเทียมเข้าจริงไหม ในเรื่องนี้ว่าในปีหนึ่งทั่วประเทศ ๕๖ จังหวัด เราผลิตกระเทียมแห้งได้ประมาณ ๔,๔๐๐ ตัน แต่ก่อนนั้นเราให้กระเทียมเข้าปีละประมาณ ๖๐,๐๐๐ ตัน แต่ไทยที่เรามาสืบสวนแล้วได้พบว่าในจังหวัดเชียงใหม่ปี ๒๕๐๐ ขยายพื้นที่ปลูกกระเทียมจาก ๔,๓๔๖ ไร่ ขึ้นเป็น ๔,๔๔๑ ไร่ อย่างนี้เราจึงห้ามกระเทียมไม่ให้เข้ามาเป็นเด็ดขาด ทั้งนี้เพื่อเป็นการส่งเสริมการปลูกกระเทียมในจังหวัดลำพูน และจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งกำลังจะมีมากขึ้น และหัวกระเทียมที่ผลิตออกมานั้นแม้ว่าจะเป็นหัวกระเทียมที่ได้ก็จริง แต่คุณภาพในทางกลั่นนั้นแรงกว่าของต่างประเทศ แต่หัวนั้นไม่ได้ทำของมาเท่านั้นเอง

นายทองดี อิศรางกูร (เชียงใหม่) : ขอด้วยโอกาสข้อสุดท้ายที่ท่านตอบข้าพเจ้ามาส่วนมากก็พอใจ ที่นี้อาจจะขอซักท่านเป็นครั้งสุดท้ายว่า เมื่อกระทรวงเศรษฐกิจที่ตกลงที่เชียงใหม่มาถึงกรุงเทพฯ แล้วทางเศรษฐกิจจะมั่นใจว่าหากตลาดให้เข้าใหม่ จะหากตลาดให้ได้ไหม ตลาดภายในนี้ นอกเหนือจากที่จะตลาดภายในจะจัดหาให้เข้าได้หรือไม่ นี่ประการหนึ่ง

แล้วประการที่ ๒ รัฐมนตรีกระทรวงเศรษฐการจะยื่นข้อเสนอให้ได้หรือไม่ว่า ต่อไปคราวหน้าจะเป็นอนาคตอันใกล้ก็ตาม ในระยะ ๕ ปีนี้จะไม่อนุญาตให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คนหนึ่งคนใด ขออภิสิทธิ์ส่งกระเทียม จากประเทศจีน เข้ามา อันนี้ท่านจะยืนยันได้ไหม เพราะข้าพเจ้ากลัวเหลือเกิน เพราะคราวที่แล้วเคยปรากฏเหมือนกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดียว ๆ อย่างนั้นแหละ เสือเกียรติสมาชิกเขาห้ามก็ว่าทั่วไป ก็ทำไมจะต้องไปไล่สมาชิกด้วย

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าท่านสมาชิกผู้เกียรติเหล่านั้น เพราะว่าครั้งหนึ่งในอดีตอันใกล้ไม่ไกล ปรากฏว่ามีสมาชิกคนหนึ่งส่งกระเทียมจากเมืองจีนเข้ามาเกิดเรื่องเกิดราวกันขึ้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะให้สถาบันเป็นสถาบันที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง จะไม่ให้มีเหมือนปรากฏแต่กาลก่อนต่อไป ท่านรัฐมนตรีฯ จะรับรองได้หรือไม่ ถ้าพันธุ์ก็ส่งมาทำพันธุ์แต่เนื้อยี่สิบส่งมาแต่เนื้อยี่สิบ ๑๐๐ กว่าต้น ไม่ใช่ทำพันธุ์ เอาไปขาย เอาไปแข่งสีท่านประธาน ฯ เพราะฉะนั้นถ้าจะเอามาทำพันธุ์ ก็ขอให้เอามาจำนวนน้อย และทางรัฐบาลควรจะสั่งมาโดยตรง โดยเฉพาะกระทรวงเกษตร นี่ข้าพเจ้าเห็นด้วย ถ้าเอามาทำพันธุ์มาแจกจ่ายไปให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรวิ่งเต้นให้ นี่ไม่ถูกต้องท่านประธาน ฯ เพราะฉะนั้นขออย่าถามท่านรัฐมนตรีกระทรวงเศรษฐการว่าท่านจะยืนยันต่อสภานี้ได้ไหมว่าจะไม่อนุมัติให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่ง คนใดอย่างเด็ดขาดที่จะขอโควตาส่งเอากระเทียมจีนเข้ามาในประเทศไทย นี่ข้าพเจ้าก็พอใจ

นายสุรพงษ์ ตรีรัตน์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงเศรษฐการ) : กระทรวงเศรษฐการรับรองว่าจะให้องค์การคลังสินค้ากรมการค้าภายในเข้าช่วยเหลือหาตลาดให้แก่บรรดาพ่อค้ากระเทียมเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้นที่ท่านว่าอย่าให้มีการส่งกระเทียมเข้ามา เพราะปรากฏว่าเคยมีมาแต่ก่อนนั้น ในสมัยที่คุณพระบริรักษ์ ฯ กับข้าพเจ้าไปนั่งอยู่ที่กระทรวงเศรษฐการ ตั้งแต่เดือนเมษายนมาจนบัดนี้ขอรับรองด้วยเกียรติยศว่า ยังไม่เคยมีผู้แทนราษฎรคนใดไปเรียกร้องให้ส่งสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งมันเป็นอภิสิทธิ์

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปกระทู้ตัวอันฉบับ ๒ ของนายพิริ บุนนาค เรื่องการจับกุมบรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐ - ตามกระทรวงมหาดไทย

นายพีร บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

ปรากฏว่าได้มีการจับกุมบรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ในข้อหาหมิ่นประมาททูตอเมริกันนั้น ข้าพเจ้ามีความสนใจว่าสิทธิและเสรีภาพของหนังสือพิมพ์อาจจะถูกคุกคามกันต่อไปเป็นลำดับ ซึ่งถือว่าเป็นการบั่นทอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖ ว่าด้วย การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า

๑. หนังสือพิมพ์สยามรัฐเขียนวิพากษ์วิจารณ์ทูตอเมริกันตั้งแต่เมื่อใด ข้อความที่ว่าเป็นการหมิ่นประมาทนั้นมีว่าอย่างไร ใครเป็นผู้เสียหายและกระทบกระเทือนอย่างไร

๒. การจับกุมบรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ครั้งนี้ มีเบื้องหลังหรือไม่ ใครบงการ ใครให้ รัฐบาลทำไปเพื่อเอาใจใครหรือไม่ ทูตอเมริกันได้ประท้วงมาว่าอย่างไร

๓. การที่รัฐบาลไทยถูกหนังสือพิมพ์ ของ อเมริกัน หลายฉบับโจมตี คำว่าอย่างเสียหายโดยพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการทำลายศักดิ์ศรีของคนไทยและประเทศไทยเผยแพร่ไปทั่วโลกนั้น รัฐบาลอเมริกันได้จัดการดำเนินคดีกับคนหนังสือพิมพ์ของเขาหรือไม่อย่างไร ท่านเคยทราบบ้างหรือไม่ และมีความรู้สึกอย่างไร

๔. ท่านจำได้หรือไม่ว่า เมื่อไม่นานมานี้ นายโรเบิร์ตอัลเดน แห่งหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์ ได้เคยเขียนลงในหนังสือพิมพ์วิพากษ์วิจารณ์เมืองไทยเสียอย่างขบขัน แต่ทูตอเมริกันคนเดียวกันนั้นก็ยังตอบกับคนหนังสือพิมพ์ของเราว่า “เป็นสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ที่จะกระทำได้ และตัวเขาเองก็สนับสนุน” เมื่อมาเปรียบเทียบกับสิทธิเสรีภาพของคนไทย และหนังสือพิมพ์ของเมืองไทยแล้วผิดกันอย่างไร ท่านรู้สึกอย่างไร คนอเมริกันมีเกียรติสูงเกินกว่าคนไทยหรือไม่ ท่านกลัวอเมริกันเสียจนลืมคนไทยด้วยกันเอง ใช่หรือไม่

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : กระทรวงมหาดไทยขอตอบกระทู้ของท่านสมาชิกดังนี้ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมบรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ก็เป็นไปตามระเบียบของกฎหมาย ส่วนข้อความที่ว่าได้หมิ่นประมาททูตอเมริกันอย่างไรนั้น ก็เป็นที่รู้กันอยู่ เพราะรวมความกล่าว

หรือว่าทอมเมอร์กันนั้นเป็นกู่... ส่วนในเรื่องที่หนังสือพิมพ์อเมริกันได้มีการวิพากษ์วิจารณ์เมืองไทยนั้น ทางกระทรวงมหาดไทยก็ได้ติดต่อกับทางสถานทูตให้เตือนไว้แล้ว ถ้าหนังสือพิมพ์นьюยอร์คไทม์ ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์อีก ก็จะต้องห้ามไม่ให้เข้ามาในประเทศไทยอีก เช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น ๆ

นายพร่ บุณนาค (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยที่กล้าหาญตอบ แต่ยังไม่ชาวละเอียดนัก ข้าพเจ้าได้ถามท่านรัฐมนตรีว่า ข้อความที่หนังสือพิมพ์สยามรัฐลงหมิ่นประมาทอย่างไหน และใครเป็นผู้เสียหาย เขาได้แจ้งมาหรือเปล่าในฐานะผู้เสียหาย ท่านรัฐมนตรีท่านก็ไม่ได้ตอบ ท่านบอกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้กระทำไปตามกฎหมายที่จัดขึ้น ข้าพเจ้าอยากจะทราบเรียนท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยด้วยว่า ในเรื่องสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ในเมืองไทยนี้จะขอร้องให้รัฐบาลนี้และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้โปรดคำนึงไว้ด้วยว่า ปัจจุบันนี้หนังสือพิมพ์ทั่วไปนั้นส่วนมากเห็นไปว่ารัฐบาลนี้คุกคามสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ และเมื่อเทียบกับต่างประเทศ ในประเทศอื่นแล้วเขาปล่อยสิทธิของหนังสือพิมพ์ของเขาให้ไว้วิพากษ์วิจารณ์ในประโยชน์สาธารณะได้อย่างเต็มที่ ผิดกับเมืองไทยเราราวฟ้ากับดิน ท่านได้บอกไปเมื่อกี้ว่าท่านได้แจ้งไปแล้วกับชาวหนังสือพิมพ์ต่างประเทศที่มาเขียนวิพากษ์วิจารณ์อเมริกันนั้น ข้าพเจ้าอยากจะทราบ ว่าท่านรัฐมนตรีได้มีหนังสือไปเมื่อไร และกับหนังสือนั้น จะให้ประชาชนคนไทยได้รู้บ้างไหมว่ายังมีรัฐมนตรีผู้หนึ่งนี้ได้รู้สึกในศักดิ์ศรีของบ้านเมืองในการที่จะไม่ยอมให้ หนังสือพิมพ์ชาวต่างประเทศไปว่าอะไรได้นี้เป็นข้อแรก สำหรับในการจับกุมหนังสือพิมพ์นี้ข้าพเจ้าอยากจะทราบเรียนกับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย สงสัยเหลือเกินจึงได้ตั้งกระทู้ถามว่า ในการจับกุมท่านนั้น ตำรวจมีหลักเกณฑ์อย่างไรในการจับกุมหนังสือพิมพ์ เพราะเท่าที่ได้รู้แล้ว หนังสือพิมพ์บางฉบับเขียนหมิ่นพระบรมเดชานุภาพในหลวงยังปล่อยไว้ถึงบัดนี้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้มีเพื่อนสมาชิกได้อภิปรายเกี่ยวกับในหลวง ในการที่มีหนังสือพิมพ์ไทยเสรีเขียนหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ท่านรัฐมนตรีผู้หนึ่งเองได้ตอบว่า หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเลิกไปแล้ว พุทธิ์ เป็นเรื่องที่น่าคิดอยู่ จึงอยากจะทราบเรียนว่า ผู้ที่เขียนวิพากษ์วิจารณ์หรือป้องกันเกียรติยศและศักดิ์ศรีของคนไทยกลับถูกจับกุม กลับถูกดำเนินคดี แต่ในขณะที่เดียวกันได้มีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเขียนวิพากษ์วิจารณ์ไปถึง

องค์พระมหากษัตริย์ซึ่งถือได้ว่าเป็นการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพแท้ ๆ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่ได้จัดแจง เพราะฉะนั้นจึงอยากจะถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า กฎหมายเล่มนี้เป็นกฎหมายฉบับเดียวกันหรือว่ามีหลายฉบับ? สุดท้ายการตัดสินของรัฐบาลที่จะใช้กับใคร นั้นนี้เป็นข้อที่จะต้องให้ท่านรัฐมนตรีตอบ ทั้งนี้เพื่อที่จะไม่ให้มีการคุกคามสวัสดิภาพของหนังสือพิมพ์กันต่อไป ข้าพเจ้าขอซักเป็นประเด็นแรก

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : การจับกุมนั้นตำรวจได้ทำการจับกุมตามกฎหมาย ไม่มีใครสั่งหรือไม่มีใครขอร้องแต่ประการใด เพราะเป็นการผิดต่อกฎหมายลักษณะอาญา ส่วนหนังสือพิมพ์ไทยเสรีที่ท่านพูดว่า ตำรวจละเลยไม่จับกุมนั้น ขอเรียนว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ได้เลิกไป และตำรวจก็ยังพิจารณาอยู่เพราะในหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ได้เขียนว่าว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานตราให้เจ้าเบ็องบนเจ้าเบ็องล่าง เพราะฉะนั้นเจ้าหน้าที่กำลังพิจารณาอยู่ ถ้าการฟ้องในเรื่องนี้ไม่เรียบร้อยรอบคอบก็จะเป็นการที่ทำให้กระทบกระทั่งกันหลาย ๆ ฝ่าย ซึ่งไม่จำเป็น เพราะว่าหลักฐานในการที่พิจารณา ยังไม่พร้อมเพียง ส่วนการติดต่อกับทางสถานทูตอเมริกันไม่ได้ติดต่อโดยหนังสือข้าพเจ้าได้ไปพบเจ้าหน้าที่เขา และชี้แจงตลอดจนนายโรเบิร์ตอัลเลน ข้าพเจ้าก็ได้พบและชี้แจงให้เข้าใจ ซึ่งต่อมาหนังสือพิมพ์นิวยอร์คไทม์ก็ไม่ได้ลงวิพากษ์วิจารณ์ประเทศไทยต่อไปอีก

นายพริ้ง บุญาค (สุพรรณบุรี) : ท่านรัฐมนตรี ข่าวนักตกตาศเลียบคลุมอยู่อีก ก็ในกรณีที่มีการจับกุม รัฐมนตรี ข่าวยอมรับแล้วว่าให้พิจารณาอยู่เกี่ยวกับเรื่องข้อความในการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพของหนังสือพิมพ์ไทยเสรีนั้น ในข้อที่เรียกว่าเลิกไปแล้วนั้นมันพูดกันไม่ได้ เพราะอะไร เพราะว่ากระทรวงมหาดไทยนั้นเขามันไม่ได้สั่งหรือผู้กระทำความผิดกฎหมาย ที่ข้าพเจ้าพูดนี้มีใช้ว่ามีจุดประสงค์จะให้ท่านรัฐมนตรีว่าไม่ได้สั่งหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น แต่ใครที่จะขอให้รัฐบาลเห็นใจที่จะทำและได้ใช้กฎหมายนี้ให้เป็นธรรมและก็ไม่อยากที่จะเห็นว่ารัฐบาลเป็นไม้เท้าไม้ตะบองกับหนังสือพิมพ์ ขอออกประเด็นเสียเล็กน้อย ท่านจอมพล ข่าวก่อนได้มาเรียนแล้วในเรื่องแก้หนังสือพิมพ์นั้นหลังจากให้ท่าน แล้วท่านมีความรับผิดชอบอย่างไร

ประเทศที่เป็นประชาธิปไตยแล้วเขาจะต้องเอาหนังสือพิมพ์ไว้เป็นคณลงบันได
ที่จะคอยให้รัฐบาลกันเข้าขึ้นมาได้มองได้สองตัวข้อบกพร่องนั้นเป็นอย่างไรบ้าง แะ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับรัฐบาลแล้ว เป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่จะขาดหนังสือพิมพ์
เสียมิได้เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าต่อไปสำหรับเกี่ยว
กับสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ ซึ่งท่านรัฐมนตรีฯ เคยพิจารณาแล้วเมื่อไปสนธิ
หลวง เคยพบกับข้าพเจ้า เคยพูดคำหวาน ๆ กับนายพิร ๆ บอกพิรจำภายหลังใน
ชีวิตอันปลายของเผ่าฯ แล้วละ ก็ขอเป็นหนังสือพิมพ์ เป็นนักหนังสือพิมพ์อยู่กับ
หนังสือพิมพ์ชาวไทยและขอเป็นผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้งโดยราษฎร เมื่อ
ท่านรัฐมนตรีเผ่าฯ พูดอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงอยากจะถามท่านรัฐมนตรีฯ ว่าใน
การที่รัฐบาลใช้กฎหมาย พ.ร.บ. การพิมพ์กิตติ หรือกฎหมายอาญาอื่นใดกิตติ ถูกคาม
สิทธิเสรีภาพนั้น ท่านจะนึกใหม่ว่าในสมัยต่อไปเมื่ออันปลายชีวิตของท่าน ท่านอาจ
จะไม่เขียนหนังสือพิมพ์ขึ้นและกิตติยื่น หรือให้ข้อคิดกับ รัฐบาลในอันที่จะ บริหารและ
ปรับปรุงบ้านเมืองนั้น แล้วถ้าหากว่ามีรัฐบาลอื่นใดซึ่งขึ้นมาเป็นรัฐบาลนั้นจะมี
ใช้กฎหมายอาญากิตติ จะมาใช้กฎหมายพระราชบัญญัติการพิมพ์กิตติ เล่นงานคุณเผ่า
ศรียานนท์ บ.ก. หนังสือพิมพ์ชาวไทยใน อนาคตแล้ว ท่านรัฐมนตรีฯ จะมีความ รู้สึก
อย่างไร เพราะฉะนั้นอยากจะบอกว่าในการคุกคามสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์นั้น
เมื่อได้เปรียบเทียบกับหนังสือพิมพ์ที่ได้จับกุมไป เพราะว่ามีภารกิจที่จะป้องกันและเขียน
เพื่อจะป้องกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนกิตติ ป้องกันเกียรติศักดิ์ของประเทศไทย
ของคนไทยกิตติ ท่านรัฐมนตรีฯ และกับหนังสือพิมพ์ที่เขียนหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ
นั้นหรือความอันไหนแรงกว่ากัน และอันไหนที่รัฐบาลถึงจะได้ปฏิบัติเพื่อที่จะรักษา
ความศักดิ์สิทธิ์ไว้ อันนี้ท่านรัฐมนตรีฯ ตอบเมื่อกี้ยังแคลงใจ ยังไม่หายข้องใจเพราะว่า
ท่านบอกว่าท่านกำลังพิจารณาอยู่ เมืองไทยนี้มีรัฐธรรมนูญซึ่งเทอคทูนองค์พระ-
มหากษัตริย์ ข้าพเจ้าอยากจะถามท่านรัฐมนตรีฯ ว่าในกรณีที่หนังสือพิมพ์ฉบับนั้น
เขียนวิพากษ์วิจารณ์เป็นการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพนั้นท่านจะจัดการหรือ และก็
สำหรับหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นที่ได้เขียนเพื่อสาระประโยชน์หรือเพื่อที่จะ กำหนดกิตติ
หรือให้ข้อคิดกับรัฐบาลนั้น ท่านจะเพลามือในการจับกุมและจะพยายามให้สิทธิเสรี-
ภาพของหนังสือพิมพ์นี้ เปิดโอกาสให้ได้มีการดำเนินการเป็นตัวแทนของประชาชน
ในระบอบประชาธิปไตยอันสมควรหรือไม่ ขอถามท่านรัฐมนตรีฯ เป็นประการที่สอง

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
การที่หนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับนั้นจะเขียนใครแรงกว่าใครนั้น อยู่ที่ว่าใครผิดกฎหมาย
หรือไม่ ถ้าใครผิดกฎหมายเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ต้องดำเนินคดี เพราะฉะนั้นใครจะแรง
กว่าใครนั้นข้าพเจ้าตัดสินไม่ได้ ส่วนที่ว่าข้าพเจ้าจะเคารพต่อหนังสือพิมพ์นั้นจริง
เวลานี้หนังสือพิมพ์ชาวไทยของข้าพเจ้ายังก้อยู่เพื่อสิทธิของหนังสือพิมพ์อยู่ แต่
ข้าพเจ้าเชื่อว่าหนังสือพิมพ์ไสต์ปาร์กของคุณพีร์ วนะหาไป ไม่อยู่ต่อสู้

นายพีร์ บุณนาค (สุพรรณบุรี) : ไช้เงินดุกกับเงินถ่มมันเป็นเรื่องที่ถูกกัน
ไม่ได้หรอก ไช้ นายพีร์ วนะหาหนังสือพิมพ์ไสต์ปาร์กเพราะมันอยากจะได้เงิน ถ้างั้น
มันก็ทำไป ไม่เหมือนท่านรัฐมนตรีเผ่า วนะหา โขมาให้นะหนังสือพิมพ์ชาวไทยตั้ง
เยอะตั้งเยอะ อย่างพูดอย่างนี้จะเข้าตัวท่าน คยากจะบอกกับท่าน รัฐมนตรี วนะหา
ชักต่อไปอีกว่าเอากันสั้นๆว่าต่อไปนี้นะท่านจะพยายามใช้สิทธิเสรีภาพกับหนังสือ
พิมพ์โดยไม่ละต้องหรือไม่ ขอให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งมีหน้าที่
เกี่ยวข้องกับการจับหนังสือพิมพ์ จะจับไม่จับท่านมีส่วนของการข้าพเจ้ารู้ เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย คือรัฐมนตรีเผ่า วนะหา ว่า
ต่อไปนี้นะเรื่องในสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์นี้ท่านจะพิจารณาเพื่อที่จะให้ความ
อะลุ้มอล่วยเป็นข้อแรก

และประการที่สอง ถ้าหากว่าท่านจะพิจารณาในด้านอย่าเขาอารมณ์มาใช้
กับหนังสือพิมพ์จะได้หรือไม่ในการจับกุม นี่ขอให้ท่านรัฐมนตรีตอบอีกสักครั้งเถิด
และจะไม่ขอซ้ำอีกต่อไปเพราะมันหมดเวลา มันหักออกไปอีกไม่ได้แล้ว

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
กว่าที่ข้าพเจ้าจะรับรองหรือไม่นั้น ข้าพเจ้ารับรองไม่ได้ เพราะข้าพเจ้าอยู่ใต้กฎหมาย
เช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้านั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้กฎหมายนี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปกระตุ้ทวนอันดับ ๓ ของ นายกลั่น
ปลั่งนิต ถามเรื่องความเดือดร้อนของพนักงานกรมทางหลวงแผ่นดิน กรมการหลวง
คมนาคม เชิญได้

นายกลั่น ปลั่งนิต (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ที่ถามถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ดังต่อไปนี้

๑. เนื่องจากปรากฏว่าทางกรมทางหลวงแผ่นดินได้จ้างลูกจ้างชาววัง ทั้ง

เสมือนพนักงานและคนงานในเขตและแขวงการทางทั่วราชอาณาจักร โดยคิดค่าจ้างวันละ ๓๐ สตางค์และ ๕๐ สตางค์ ต่อมาได้มีการสั่งให้หยุดงานในวันอาทิตย์และหักเงินในวันหยุดงานวันอาทิตย์ ทำให้เกิดการเดือดร้อนในส่วนหัวและครอบครัวของคนงานและเสมือนเป็นอย่างมาก ท่านจะมีวิธีการแก้ไขอย่างไร

๒. คนงานที่ได้รับเงินค่าจ้างวันละ ๓๐ สตางค์กับ ๕๐ สตางค์ แต่ก็ทำงานอยู่ในมาตรฐานเดียวกัน เป็นการหลอมนักกันมากและจะไม่เป็นธรรม ท่านจะมีวิธีการแก้ไขอย่างไร

๓. พนักงานที่ทำหน้าที่เสมือน ในการอำนวยความสะดวกและเขตเวลาที่จะสมัครเข้าทำงานก็ต้องมีการสอบคัดเลือกจากัดพื้นความรู้ระดับที่ ๖ เช่นเดียวกันกับการสมัครสอบเข้ารับราชการพลเรือนชั้นจัตวา แต่พนักงานกองทางมิได้ปรับปรุงและยกฐานะให้เสมือนข้าราชการ เช่นนี้จะเป็นการเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งจะมีวิธีการแก้ไขและช่วยเหลืออย่างไรบ้าง

พลอากาศโท เกลิมเกียรติ วัฒนางกูร (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม) : กระทรวงคมนาคมขอตอบกระทู้ท่านผู้มีความเกียรติ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. กรมทางหลวงแผ่นดินได้จัดการช่วยเหลือแล้ว โดยให้ลูกจ้างได้มาทำงานในวันหยุดประจำสัปดาห์และในอีกสัปดาห์หนึ่งก็ให้ทำการหยุดวันใดที่ลูกจ้างมาทำงานในวันนั้นได้จ่ายค่าแรงให้เป็น ๒ เท่า เมื่อเทียบเป็นรายเดือนแล้วลูกจ้างจะได้ค่าจ้างครบตามจำนวนที่เคยปฏิบัติมา คือทำงานตลอดเดือน

ข้อ ๒. อัตราค่าจ้างที่แตกต่างกันนั้น เนื่องจากลักษณะสภาพของท้องถิ่นไม่เหมือนกัน จึงไม่สามารถที่จะจัดค่าจ้างให้เท่ากันได้ นอกจากนี้ในการที่จัดค่าจ้างหลอมนักก็เนื่องจากว่าลูกจ้างบางคนที่มีความชำนาญมากก็ให้ค่าจ้างสูงกว่า นอกจากนั้น ถ้าผู้ใดทำงานเป็นระยะเวลานานจึงให้ค่าจ้างสูงกว่าผู้ที่เข้ามาทำงานใหม่ ๆ สำหรับปัญหาที่ ๓ ในการที่จะยกฐานะลูกจ้างหรือเสมือนให้เป็นข้าราชการ ท่านนั้นไม่ได้ เนื่องจากว่าขัดต่อพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน นอกจากนั้นทางกรมทางหลวงแผ่นดินได้ขอยุติตำแหน่งไปยังกระทรวงการคลังแล้ว แต่ไม่ได้ อย่างไรก็ดี กรมทางหลวงแผ่นดินได้พิจารณาที่จะปรับปรุงให้เป็นลูกจ้างรายเดือนแล้ว

นายก๊วน ปลั่งนิล (อุบลราชธานี) : ตามที่ด้านกบกระทุ้งข้อ ๑. ที่ว่าหยุดงานในวันอาทิตย์แล้วก็หักเงินในวันหยุดงานแล้ว ท่านรัฐมนตรีก็ บอกว่าได้ คิดเป็นวันทดเพิ่มเติมไปนั้น ข้าพเจ้าอยากทราบว่าท่านได้สั่งการเรื่องนี้ ไปตั้งแต่ เมื่อวันที่เท่าใด และส่งไปทั่วพระราชอาณาจักรไทยหรือส่งไปเฉพาะ ๘ จังหวัดภาคใต้ นี่เป็นข้อแรก

ข้อ ๒. ที่ว่าคนงานได้รับค่าจ้างวันละ ๓๐ สตางค์กับ ๕๐ สตางค์ แ่่งงาน นั้นมันแตกต่างกันและผิดภาคพื้นกัน ภาคพื้นใดเหมาะสมที่จะให้เท่าใดนั้นแล้วแต่จะ พิจารณา นี่ข้าพเจ้ามุ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้เห็นข้อเท็จจริงมาแล้ว ขอ โทษท่านประธาน ฯ ข้าพเจ้าไม่ได้อภิปราย ข้อความกรุณาท่านประธาน ฯ คือจะ ยกอุทาหรณ์ให้ท่านรัฐมนตรีทราบโดยเฉพาะ อย่างยิ่ง แ่่งงาน การทางในจังหวัดอุบล- ราชธานีมีเป็นจำนวนมากซึ่งตัวเลขที่ข้าพเจ้ามีพร้อม คนหนึ่งเข้าทำงานเป็นระยะเวลา ๘ ปีก็ได้อำนาจวันละ ๓๐ สตางค์อยู่จนกระทั่งมีจำนวนไม่ใช้น้อย และ ปรากฏข้อเท็จจริงซึ่งเกิดจากแขวงการทางก็ดี หัวหน้าตอนการทางก็ดี เขาล้มกักร พรคพวกเข้าไปบรรจุทำงาน ชุดถนนซึ่งอยู่ในสภาพและมาตรฐานแล้วเขาก็ได้วัน ละ ๕๐ สตางค์ แทนที่จะได้ ๓๐ สตางค์ กลับได้ ๕๐ สตางค์เช่นนี้เกิดความไม่เท่าเทียมกันทั่วไปในเขตการทาง และ แขวงการทาง และ ตอนการทางทั่วทุก ๆ แห่ง จังหวัด อุบล ฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดภาคอีสานทุกจังหวัด นั้นเป็นข้อ ๒.

ข้าพเจ้าขอชักต่อไปอีก ท่านทราบหรือไม่ในระหว่างที่ทางการสั่งให้หยุด งานในวันอาทิตย์ก็ดี และไม่จ่ายเงินหรือสั่งทบทมาทำงานในวันอื่นแล้วจ้างเงินเพิ่ม และมีการเกิดปฏิกริยาขึ้นในหมู่พนักงานและคนงานกองทางเป็นจำนวนมากนั้นว่า ไม่ได้รับความเป็นธรรม และก็ร้องเรียนไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดบ้าง ไปยัง ผู้แทนราษฎรบ้าง ไปยังหัวหน้าแขวงการทางบ้าง และผลที่สุดเมื่อเรื่องนี้ทราบขึ้น มา, คนงานไม่พอใจในเรื่องการหยุดงานแล้วก็ให้มีการส่งไปเลิกจ้างกันเป็นกลุ่ม ๆ เป็นแถบ ๆ ไป ก็ให้ประชาชนพลเมืองเดือดร้อนกันเป็นอันมาก เพราะไม่ได้เข้า ทำงานโดยสมัครใจ แล้วอ้างบอกว่านี่เป็นคำสั่งของทางราชการว่าไม่สามารถจะจ้าง ต่อไปได้แล้ว เพราะไม่มีงบประมาณเช่นนี้จริงหรือไม่ ชักต่อไปท่านทราบหรือไม่ ว่าพนักงาน คนงานกองทางโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอีสานทุกแห่งเวลาจะเข้าทำงาน

นั้นต้องเสียเงินค่าประกันจะขึ้นจากเดิมให้เข้าหัวหรือคนละ ๑ เดือน ถ้าไม่อย่างนั้นเข้าทำงานไม่ได้ เมื่อเสียเงินค่าประกันแล้วซึ่งเอาไปจากหยดเลือด และหยาดเหงื่อของกรรมกรยังไม่เพียงพอ อังเคาจอบ เลียม ปุงก็ ที่จะใช้ในการงานหรือทำงานนั้นจะต้องมีการซื้อจากแขวงการทางหรือหมวดตอนการทาง, ถ้าไม่เช่นนั้นใช้ไม่ได้ ทางกระทรวงสั่งมา. เช่นนี้มีความจริงเพียงไรแค่ไหน ขอให้ท่านรัฐมนตรีฯ ตอบให้ทราบด้วย

พลอากาศโท เฉลิมเกียรติ วัฒนางกูร (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม) : กระทรวงคมนาคมขอชี้แจงดังต่อไปนี้ กระทรวงคมนาคมได้แจ้งให้กรมทางฯ เพิ่มเงินแก่คนงานเป็น ๒ เท่าในวันหยุดตั้งแต่วันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๐ ในการที่ท่านบอกว่ามีคนงานบางคนเป็นลูกจ้างมาเป็นเวลา ๘ ปี แต่ยังให้ค่าแรง ๓๐ สตางค์นั้น เรื่องนี้ทางกรมทางได้มีหลักการพิจารณาอยู่แล้วเป็นประจำปี ถ้าผู้ใดมีความชำนาญและทำงานได้ดีจะพิจารณาเลื่อนเงินค่าแรงให้ ฉะนั้นในการที่ท่านผู้นั้นหรือลูกจ้างผู้นั้นไม่ได้รับค่าแรงเพิ่มขึ้นเป็นเวลา ๘ ปีนั้นแสดงให้เห็นว่า ความชำนาญและความทำงานคงจะไม่ดีพอ นอกจากนั้น ในประจำปีเรามีการพิจารณาอยู่ทั่วไป ทั้งจังหวัดภาคอีสานและได้นำมาพิจารณาว่าร่วมกันว่าจะเป็นการสมควรอย่างไรแก่ผู้ใดบ้าง ที่จะได้พิจารณาเพิ่มเงินค่าแรงให้แก่ลูกจ้างอยู่แล้ว และทราบอยู่ที่ทุกจังหวัดว่า จังหวัดภาคอีสานนี้ค่าแรงได้สม่เสมออย่างที่จังหวัดภาคอีสานได้ทุก ๆ จังหวัด ไม่ใช่ว่าจังหวัดอุบลฯ ได้ค่าหรือจังหวัดสุรินทร์ ได้สูง ไม่ใช่อย่างนั้น ทุก ๆ จังหวัดคงได้สม่เสมอเหมือนกัน ที่ท่านว่ามีลูกจ้างบางคนก่อนที่จะเข้ารับเป็นลูกจ้างและจะต้องเสียเงินเดือนให้แก่ผู้รับสมทบ ให้แก่แขวงการทาง ๑ เดือนนั้น กระทรวงคมนาคมไม่เคยได้รับทราบและถ้าท่านทราบว่าผู้ใดได้จัดการไป และมีหลักฐานเพียงพอขอให้เสนอกระทรวงคมนาคมจะจัดการพิจารณาให้

นายกlinik ปลั่งนิล (อุปราชธานี) : ข้าพเจ้าขอซักเพิ่มเติมว่า รัฐมนตรีคมนาคมตอบว่าได้จัดการในเรื่องนี้ใน เรื่องการจ่าย หยดงานในวันอาทิตย์เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้น ข้าพเจ้าสงสัยว่าจะเป็นวันที่ ๒๖ เมษายนหรือวันที่ ๑๗ พฤษภาคมเข้าใจว่าคงจะเป็นวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ไม่ใช่ วันที่ ๒๖ เมษายน ประการต่อไป เห็นว่าภาคอีสานทั้งภาคต้องใจสงสัยซึ่งให้ข้าพเจ้าได้เรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมว่า ภาคอีสานกับภาคกลางนั้นมีความ

สำคัญผิดแปลแตกต่างกันนี้เพียงไร แค่วันในภาคกลาง ภาคใต้ภาคเหนือของทาง
ใต้อย่างน้อยวันละ ๖๐ สตกค์ อย่างสูง ๘๐ สตกค์ ส่วนภาคอีสานนั้นอย่างน้อย
๓๐ สตกค์ อย่างมาก ๕๐ สตกค์ นี่เป็นเพราะเหตุใดมีความผิดแตกต่างกัน
เพียงไร แค่วัน จึงมีความเหลื่อมล้ำค่าสูงกันเช่นนี้ เขาเท่านั้น -

**พลอากาศโท เกลิมเกียรติ วิฒนากร (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
คมนาคม) :** ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าตามหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ค้นมาได้ส่งไป ตั้งแต่วันที่
๒๖ เมษายน ที่นี้ในเรื่องค่าจ้างแรงงานของพนักงานในจังหวัดภาคอีสานเมื่อเปรียบ
กับ จังหวัด ภาคใต้ และ จังหวัดภาคกลาง ที่แตกต่างกันก็เนื่อง จากสภาพ และ ลักษณะ
ตลอดจนค่าจ้างแรงงานแผนกกรรมกรอื่น ถ้าท่านมาเปรียบเทียบกับกรรมกรภาคใต้
ซึ่งเป็นกรรมกรเหมืองแร่ จะมีรายได้วันหนึ่งถึง ๒๕ บาท เพราะฉะนั้นถ้าเราจะให้
เขาเพียงเท่ากับภาคอีสานได้ ก็จะไม่มีความมาทำงาน ทางหลวงนั้นก็ยังไม่สำเร็จ
สมความมุ่งหมาย

นายกมล ปลั่งนิล (อุบลราชธานี) : ท่านรัฐมนตรี ฯ ขอบเช่นนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่เหมาะสม เพราะว่าภาคใต้กับภาคอีสานนั้นก็เป็นอยู่และ
การครองชีพก็เท่าเทียมกัน อาหารการกินก็ไม่ผิดแปลกแตกต่างกันเพียงไรแค่วัน
ควรจะได้รับการพิจารณาในเรื่องนี้ให้ได้รับความเป็นธรรมทั่วไป ที่ประการแรก
ประการที่ ๒ รัฐมนตรี ฯ ก็ยอมรับแล้วว่า ถ้าหาปรากฏว่าหัวหน้าคน
งานกองทางก็ดี แขวงทางก็ดี เจ้าหน้าที่ตอนการทางก็ดี ได้มีการเริ่มขังคอก
เงินเอาทองเช่นนี้แล้วจะจัดการสอบสวนให้ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้ารับรองที่จะให้หลัก
ฐานข้อเท็จจริงเสนอท่านรัฐมนตรี ฯ ในโอกาสต่อไป แต่ขอเรียนท่านรัฐมนตรีว่า
เมื่อข้าพเจ้าเสนอเรื่องราวเข้าไปยังท่านรัฐมนตรี ฯ แล้ว การแก้ไขยังรีบ แต่การรับ
นั้นข้าพเจ้าสงสัยว่าท่านจะรับไว้เพื่อพิจารณา หรือรับและจัดการสอบสวนไปให้ทัน
ที่ทันใด นี่สำหรับรายที่ได้มีเหตุผลข้อเท็จจริง แต่รายต่อไปก็ยังไม่เห็นเหตุผลข้อเท็จ
จริงซึ่งกำลังมีอยู่ในขณะนี้และจะมียุติทั่วไป ซึ่งเวลานี้พวกอื่นเขาแก้ได้ก็ได้รับ
ธรรมชาติดอย่างแสนสาหัส แล้วก็ยังไม่สามารถที่จะทำมาหาได้ ก็ได้เห็นเข้ามา
ประกอบอาชีพในการขุดดินทำถนนหนทาง หากแต่ขอความอนุเคราะห์แล้วก็ต้องมี
พฤติการณ์ ว่าจะเข้าทำงานได้ก็ต้องเสียเงินเสียทอง ก็ยังข้อของให้แนวทาง

เช่นนี้แล้ว ยังมีอยู่เรื่อย ๆ แล้วยังมีอยู่แทบทุกจังหวัดในภาคอีสาน ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีคมนาคมว่า เมื่อท่านทราบพฤติการณ์เช่นนี้ก็ขอให้ท่านได้รับฟังไว้ด้วย และท่านจะรีบจัดการวางระเบียบวิธีการให้แขวงการทางสอดคล้องดูแลเอาใจใส่กับผู้ที่เรียกเงินเรียกทองกับคนงานกองทางที่ต้องทำงานอย่างนี้และมีการลงโทษอย่างหนักจะได้หรือไม่ ถ้าได้ท่านจะสั่งการเมื่อใดขอให้แสดงให้ทราบด้วย

พลอากาศโทเฉลิมเกียรติ วัฒนางกูร (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม) : ในเรื่องค่าแรงของภาคอีสานและภาคใต้ นั้น ผมได้เรียนไปแล้วว่าสภาพและลักษณะของท้องถิ่นต่างกัน แต่อย่างไรก็ดี ได้สังเกตเห็นถึงความจำเป็นทางภาคอีสาน เพราะฉะนั้นจะได้รีบไปพิจารณาต่อไป สำหรับเรื่องหลักฐานต่างๆ ที่ท่านจะส่งให้กระทรวงคมนาคม เมื่อท่านได้ทราบว่ามีผู้กระทำการอันเป็นที่เดือดร้อนแก่ลูกจ้างแล้ว ก็กระทรวงคมนาคมจะได้นำมาพิจารณาหาหลักฐานนั้น ๆ ถ้ามีหลักฐานเพียงพอกระทรวงคมนาคมจะได้ดำเนินการต่อไป

สำหรับเรื่องข้อข้อจบสิ้นของเจ้าพนักงานทางกรมทาง ข นี เป็นความสมัครใจของผู้ซื้อ ถ้าผู้ซื้อไม่ซื้อ ผู้ขายก็ไม่รู้จะขายให้แก่ใคร ฉะนั้นเมื่อผู้ซื้อต้องการซื้อ ผู้ขายก็ต้องการขาย

(เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎรมีกิจธุระ นายหม่อม ชูประมัย รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่ ๑ จึงดำเนินการประชุมแทน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไป กระตุ้กรรมตา ของคุณอารีย์ ตันติเวชกุล ตามเรื่อง พันธไมตรีกับนานาประเทศ

นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

ท้าวในวันแถลงนโยบายของรัฐบาลชุดปัจจุบันต่อสภาผู้แทนราษฎร ได้มีผู้ซักถามข้อใจในปัญหาการต่างประเทศ โดยเฉพาะพันธไมตรีกับนานาประเทศอยู่เป็นอันมาก และทางรัฐบาลก็ไม่ทันได้ชี้แจงให้เห็นที่เข้าใจกันโดยกระจ่างชัด ที่ประชุมก็ได้มีมติที่ค่อนข้างเล็งก่อน ประกอบทั้งในทางปฏิบัติของรัฐบาลชุดปัจจุบันที่ต่อเนื่องมาจากรัฐบาลชุดก่อนยังขัดแย้งกับนโยบายของพรรคเสรีมนังคศิลาซึ่งเป็นพรรคที่ได้รับกรรมไว้วางใจจากสภาผู้แทนราษฎรให้บริหารประเทศในการต่างประเทศ จึงเป็นเหตุทำให้ประชาชนข้องใจในวิสัยนโยบายของรัฐบาลปัจจุบันอยู่เป็นอันมาก

ฉะนั้นเพื่อให้แจ้งชัดคําคำทำของรัฐบาลในปัญหาการต่างประเทศนี้เกี่ยวกับพันธไมตรีกับนานาชาติ ข้าพเจ้าจึงขอเรียนตามว่า

๑. รัฐบาลโดยกระทรวงการต่างประเทศมีนโยบายและ วิธีการอย่างใดที่จะช่วยเหลือ เกื้อกูลให้ประเทศเพื่อนบ้าน ใกล้ เคียง ได้เกิด ความ เจริญ ก้าว หน้า และ สงบ สันติ

๒. รัฐบาลมีนโยบายต่อสาธารณประชาชนจีนบนพื้นแผ่นดินใหญ่ประการใด และการกระทำที่แล้มาตลอดจนนโยบายของ กระทรวงการต่างประเทศที่ได้รับ มาปฏิบัติ นั้นผิดจากนโยบายของรัฐบาลที่แถลงขอความไว้ว่างใจจากสภา ฯ อย่างใด หรือไม่

๓. รัฐบาลมีนโยบายอย่างใดต่อดินแดนตามที่ได้ รับคืน ตามอนุ สัตถ์ญา สันติภาพกรุงโตเกียวเมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๔๘๔ ตลอดจนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการประนอมที่ได้แต่งตั้งขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๔๘๐

๔. รัฐบาลจะดำเนินการ อย่างใดหรือไม่ในกรณีเส้น เขตแดนอัน ไม่ชอบ ด้วยสากลนิยม โดยเฉพาะทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือและบริเวณเขตติดต่อกับจังหวัดปราจีนบุรีเมื่อใด

๕. รัฐบาลจะดำเนินการอย่างใดในกรณีที่เกิดจากกรณีพิพาทระหว่างไทย กับ สหภาพอินโดจีน

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปพงศ์ประพันธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ข้าพเจ้าขอตอบกระทู้ความของท่านสมาชิกผู้มีความดี ตั้งต่อไปนี้

๑. เกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือเกื้อกูลประเทศเพื่อนบ้านใกล้ เรือน เคียง ให้ เกิดความเจริญก้าวหน้าและสงบสันติ รัฐบาลมีนโยบายและวิธีการดังนี้

ก. ทางการเมืองพัฒนาความสัมพันธ์ ทางกาทูตกับประเทศที่ได้ มีความ สันติแห่งทางการทูตอยู่แล้ว คือ พม่า ลาว กัมพูชา และจะสถาปนาความสัมพันธ์ ทางกาทูตกับสหพันธรัฐมลายา ซึ่งจะได้รับเอกราชในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๔๙๐ ขณะนี้มีความสัมพันธ์ทางกงสุลอยู่แล้ว

ข. ทางเศรษฐกิจ พัฒนาความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ ให้มีความก้าวหน้า

ติดต่อกันมากขึ้นให้มีวาระคัมภีรมาติดต่อกันสะดวกขึ้น ให้มีความสะดวกในการส่งสินค้าผ่านแดน

ก. ทางวัฒนธรรม ศาสนา และการศึกษา พัฒนาความสัมพันธ์ในทางเหล่านี้กับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกแก่เจ้าหน้าที่และคนชาติของประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงให้ ได้เข้ามาศึกษาอบรมและทำงานในประเทศไทย

ข. ในทางการเมือง รัฐบาลนี้รับรองรัฐบาลจีนคณะชาติตลอดมาและมีได้รับรองรัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งสหประชาชาติมีมติว่าเป็นผู้รุกรานเกาหลี และยังมีได้ตกลงระงับกรณีนี้ ในทางเศรษฐกิจ รัฐบาลนี้ห้ามการค้ายุทธปัจจัยกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนตามมติของสหประชาชาติ นโยบายของกระทรวงการต่างประเทศมิได้ปฏิบัติผิดจาก นโยบายที่รัฐบาลแถลงไว้ในสภาผู้แทนราษฎร

๓. หลังจากอนุสัญญาสันติภาพฉบับวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๔๘๔ ได้มีความตกลงระงับกรณีฉบับวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๔๘๔ ซึ่งให้คืนขึ้นสู่สภาพเดิม แต่ให้มีคณะกรรมการประนีประนอมพิจารณาเรื่องเขตแดนได้ ประเทศไทยมิได้สนองรับคำแนะนำของคณะกรรมการนั้นเรื่องก็อยู่ที่อยู่แค่นั้น บัดนี้ก็มีพม่าและลาวก็ได้เป็นเอกราชตามความประสงค์ของไทย ดังได้แถลงให้ฝรั่งเศสทราบในขณะนั้นแล้ว จึงไม่มีปัญหาเขตแดนอย่างไร นอกจากจะทำความตกลงกัน บัดนี้เพื่อให้เดินไปตามกฎหมายระหว่างประเทศเท่านั้น

๔. รัฐบาลมีนโยบายที่จะทำความตกลงให้เส้นเขตแดนทั้งลาวนั้นเป็นไปตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศเริ่มการเจรจากับรัฐบาลกัมพูชาแล้ว และจะได้เริ่มการเจรจากับรัฐบาลลาวในเวลาอันควร ทั้งนี้จะได้เลือกเวลาให้เหมาะเพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดว่าประเทศไทยต้องการดินแดน ซึ่งความจริงประเทศไทยไม่มีความประสงค์เช่นนั้นเลย เป็นแต่ขอให้เป็นไปตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ แทนการคิดหลักเช่นว่านั้นในสมัยระบอบอาณานิคมเท่านั้นเอง

๕. ข้อพิพาทระหว่างอินเดียนกับปากีสถาน ในเรื่องแคชเมียร์นี้อยู่ในการพิจารณาของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ รัฐบาลนี้เห็นว่าควรกำนัลการระงับกรณีทางสหประชาชาติเป็นการสมควรแล้ว

นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา): ข้าพเจ้าขอประทานชี้แจง
 ในกรม ฯ รัฐมนตรีต่างประเทศครั้งนี้ คือโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับปัญหาข้อแรก
 ท่านเสด็จในกรม ฯ รัฐมนตรี ฯ ได้กรุณาชี้แจงว่า ได้แยกแยะการดำเนินการทางการเมือง
 เมืองออกเป็นหลายประเภททั้งด้านการทูต การเศรษฐกิจ การวัฒนธรรม และการ
 อื่น ๆ ปัญหาข้อใหญ่ซึ่งข้าพเจ้าจะขอประทานชี้แจงนี้ คือรัฐบาลชุดนี้ ได้แถลง
 นโยบายไว้ว่า จะส่งเสริมสัมพันธไมตรีกับนานาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อน
 บ้านใกล้เคียงนั้นให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและสงบสันติ ปัญหาที่ว่าสงบสันตินั้น
 รัฐบาลไทยนี้จะเข้าไปให้เขาสงบสันติได้อย่างไร ฝ่ายเขาเป็นประเทศต่างประเทศ
 ท่านมีนโยบายที่จะทำได้อย่างไร นี่ประเด็นหนึ่ง อีกประเด็นหนึ่งคือปัญหาการช่วยเหลือ
 เหลือที่เสด็จในกรม ฯ รัฐมนตรีต่างประเทศได้กรุณาชี้แจงว่า เราได้ให้ความช่วยเหลือ
 ทางเศรษฐกิจ เป็นต้นว่าให้ความสะดวกต่าง ๆ แต่ข้อเท็จจริงมันตรงกันข้ามคือ
 ประเทศลาวอาซอร์นาจักรลาว ขอประทานโทษได้มาติดต่อกับเรา ปัญหาการทรานสิท
 (Transit) สินค้า ปรากฏว่าเราไม่ได้รับความสะดวกเพราะเกิดขัดข้องทางเรา จน
 กระทั่งทางอาณานิคมจักรลาวขอขนส่งเอง ปัญหาข้อนี้ก็ขัดแย้งกับนโยบายของรัฐบาล
 หรือ การกระทำ ของ รัฐบาลนี้ ที่ได้ให้ ความ ช่วยเหลือ แก่ ประเทศใกล้เคียง จึงขอ
 ประทานชี้แจงว่า รัฐบาลทราบไหมว่าทางอาณานิคมจักรลาวนั้น ไม่ได้รับความสะดวก
 ในด้านการขนส่งค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการที่จะช่วยเหลือเขา แล้วจะแก้ไข
 อย่างไร ประเด็นที่ ๒ เกี่ยวกับเรื่องจีนคณะชาติ ก็ขอประทานชี้แจงไปถึงปัญหา
 ข้อ ๔ คือเสด็จในกรม ฯ รัฐมนตรีต่างประเทศได้กรุณาชี้แจงว่า การเจรจากับกัมพูชา
 ก็ดี กับลาวก็ดี นั้น ได้อาศัยกฎหมายระหว่างประเทศเป็นหลักเกี่ยวกับเขตแดน
 ก็เมื่อเราถือกฎหมายระหว่างประเทศเป็นหลัก ปัญหาเรื่องจีนบนผืนแผ่นดินใหญ่
 ท่านถือหลักการอะไรรับรองเขา หลักกฎหมายระหว่างประเทศ จีนบนผืนแผ่นดิน
 ใหญ่เป็นประเทศตามกฎหมายระหว่างประเทศ จีนไต้หวันไม่มีโอกาสเป็นได้โดย
 เสียดังในกรม ฯ ถัดหลังนั้นเกณฑ์อะไร เพราะครั้งหนึ่งท่านว่า คือกฎหมายระหว่าง
 ประเทศ แต่มาเรื่องจีนท่านไม่ถือ ท่านเองเคยได้กล่าวนิยามศัพท์ในเรื่องจีนไว้อย่าง
 นี้ ท่านบอกว่าหลักการที่จะให้มีสัมพันธไมตรีกับไทยนั้น ขอประทานโทษ ต้องขอ
 เรือนขี้แจงสักนิดหนึ่งว่า จีนในเสียงไทยนั้นเป็นจีนได้ นี่คราวก่อนท่านเขียนไป
 อย่างนี้ แต่รัฐบาลเราถึงที่จะทำสัญญากับไทยเวลานี้ยังมีได้อำนาจครอบงำจีนทาง

ได้อย่างประสิทธิผลจริงจัง เพราะฉะนั้นยังไม่ถึงเวลาที่จะเจรจาทำสัญญากับเราถ้าจีนมี
 รัฐบาลเรียบร้อยแล้วเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยมั่นคงเมื่อไร ไทยก็ควรจะยอมทำสัญญา
 ด้วยหมายความว่าเสด็จในกรมฯ ขณะนั้นมีข่าวว่า จีนขอตั้งทูตในเมืองไทย ท่าน
 ให้นิยามคำอย่างนี้ ขณะนั้นจีนในแผ่นดินไทยนั้น จีนในไต้หวันก็มีอำนาจมากคุมครอง
 ได้ จะเห็นได้จากกรมประมวลฯ ออกแถลงการณ์ว่า จีนในประเทศไทยนี้ได้ประโยชน์
 ทั้ง ๒ ข้าง ถ้าจีนได้จีนหนึ่งขึ้นมาเป็นใหญ่เมื่อในกรณีเช่นนี้จึงขอ ประธานชั๊กเสด็จ
 ในกรมฯ ว่าก็ท่านรับอยู่แล้วว่าเราจะรับรองชนชาติใดก็ตาม รัฐบาลของชนชาตินั้น
 ต้องมีอำนาจในการคุ้มครองพลเมืองของเขาในประเทศเราด้วย ก็เดี๋ยวนี้จีนฟอร์โมซา
 ไม่ใช่จีนบนแผ่นดินไทย จีนอาศัยในเมืองไทยนี้จีนมาจากผืนแผ่นดินใหญ่ ไม่ใช่
 มาจากฟอร์โมซา เพราะฉะนั้นจึงขอประธานชั๊กว่า ท่านถือหลักเกณฑ์อย่างไร
 ประเด็นต่อไปเกี่ยวกับปัญหาเรื่องข้อ ๔ คือ ๓ เราขอให้ผ่านไป เพราะเกี่ยวกับได้
 เสร็จจากนามติของสหประชาชาติไปแล้ว แล้วข้อ ๔ เกี่ยวกับการเจรจาเรื่องการ
 บกบั่นเขตแดน ท่านผู้เป็นประธานฯ ข้าพเจ้าขอประธานชั๊กเสด็จในกรมฯ
 รัฐมนตรีต่างประเทศดังนี้ คือดินแดนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดินแดนติดต่อกับประเทศ
 กัมพูชาคือกั้นเขาพระวิหาร เสด็จในกรมฯ ได้รับปากกับข้าพเจ้าไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๗
 ว่าจะเจรจาในปัญหาข้อนี้ ขอประธานชั๊กว่าตั้งแต่วันนั้นจนวันนี้ได้ไปถึงแค่ไหน
 แล้ว เพราะปรากฏอยู่ในรายงานการประชุมครั้ง พ.ศ. ๒๔๘๗ ว่ารับปากไว้อย่างนั้น
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับทางด้านที่เราตกลงกันไม่ได้ เพราะว่าสันแบ่งน้ำไม่เท่ากัน
 อะไรอย่างนั้นเป็นต้น ที่ข้อ ๕ เกี่ยวกับปากีสถาน ท่านผู้เป็นประธานฯ เสด็จ
 ในกรมฯ ได้ทรงชี้แจงว่าเรื่องนี้อยู่ในสหประชาชาติ ถ้าพเจ้าไม่ตามในประเด็น
 สหประชาชาติ ถามในประเด็นของรัฐบาลไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายของ
 กระทรวงการต่างประเทศไทย เพราะเราไม่ได้ขึ้นกับใคร กระทรวงการต่างประเทศ
 ไทยมีนโยบายอย่างไรเกี่ยวกับปากีสถานและอินเดีย เพราะเราเป็นภาคีของสนธิสัญญา
 บกบกั้นร่วมกันแห่งเอเชียอาคเนย์เหมือนกัน แต่ที่สนธิสัญญามุ่งร่วมกันนั้นในข้อ ๒
 แสดงไว้ชัดแจ้งว่า ถ้าหากประเทศในเครือนี้ถูกรุกคุกคามก็ตีหรือถูกรุกรานก็ตี ประ-
 เทศสมาชิกจะต้องร่วมกันปรึกษาหารือ มีดังนี้เราทราบแล้วว่าอินเดียได้ปิดแม่น้ำ ซึ่ง
 แม่น้ำใหญ่แบ่งแม่น้ำเข้าปากีสถาน ๖ สาย เป็นการคุกคามหรือไม่ ถ้าคุกคามแล้ว

ประเทศไทยในฐานะอยู่ในเครือของสนธิสัญญามิตรไมตรีร่วมกันแต่ละประเทศเช่นนี้ได้
ดำเนินการอย่างไร

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ (รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ) : ข้าพเจ้าขอตอบข้อซักถามดังต่อไปนี้ ข้อ ๑. เกี่ยวกับ
ว่ารัฐบาลมีนโยบายอย่างไรที่จะส่งเสริมสงบสันติในประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง ท่าน
จะตีความ หมายความว่าในแต่ละประเทศนั้นๆ แต่ว่าความสงบสันติอันนี้เกี่ยวกับ
ภูมิภาค คือไม่ได้หมายความว่าจะไปเกี่ยวข้องกับภายในของแต่ละประเทศ ความ
สงบสันติย่อมมีไม่ใช่ว่าภายในประเทศ แต่ความสงบสันติระหว่างประเทศ กระทรวง
การต่างประเทศมีนโยบายก็เกี่ยวกับการต่างประเทศเท่านั้น เพราะฉะนั้นเราก็เกี่ยว
ในแง่สงบสันติระหว่างประเทศ ตัวอย่างก็มี อย่างไทยได้ช่วยจัดการขนส่งทหารจีน
คณะชาติกลับไปได้วัน นี่เป็นตัวอย่าง ส่วนต่อไปก็อาจจะมีการตีความว่า ถ้าเห็นว่า
จะมีภัยไม่สงบเกิดขึ้นที่ไหนแล้วไทยก็ย่อมต้องสอดส่องดูแลและส่งเสริมสงบสันติ ที่นี้
ท่านจะถามว่าใช้วิธีการอย่างไร ข้อนี้ก็ชัดเจนแล้วแต่พฤติการณ์เกิดขึ้น ถึงอย่างไร
ก็ที่ท่านถามทราบอยู่แล้วว่านโยบายของรัฐบาลนี้ก็ยึดมั่นในสหประชาชาติ ข้าพเจ้า
ก็เรียนตอบท่านได้ว่า ประเทศไทยจะใช้ทุกวิถีทางตามกฎหมายด้วยสหประชาชาติเพื่อจะ
รักษาความสงบสันติ ในสมัยนี้ที่นิยมกันเขาเห็นว่าถ้าประชาคมมีการอยู่กัน ไม่ดีพอ
ก็ว่ายังอยู่ในสถานะยากจนแล้ว แล้วก็จะมีมาซึ่งภัยต่อความสงบสันติมากกว่า
เรื่องอื่น เพราะว่าประเทศข้างเคียงนี้ก็มีการอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในแง่เสรีภาพก็
ถือว่าเป็นอันสำเร็จไปแล้ว ที่นี้ก็ยังมีเรื่องเศรษฐกิจ ตัวเหล่านี้แหละข้าพเจ้าจึงได้
แสดงนโยบายไทยวิธีการเศรษฐกิจของรัฐบาลว่า เราอยากจะทำประเทศเพื่อนบ้าน
ใกล้เคียงให้ได้รับความสะดวกในทางเศรษฐกิจเท่าที่เกี่ยวกับประเทศไทย โดยเฉพาะ
อย่างหนึ่งก็คือการเชื่อมการคมนาคมต่อกันทางรถไฟและถนน ข้าพเจ้าขอตอบข้อซัก
ถามเกี่ยวกับการขนส่งไปประเทศลาวว่า รัฐบาลไทยได้ให้เสรีภาพในการขนส่งผ่าน
แดน แต่ว่าการขนส่งผ่านแดนนี้จะให้เป็นไปตามอนุสัญญาบาเซโลนา (Barcelona)
ซึ่งเป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศนั้นไม่ได้ เพราะว่ารถไฟยังไม่ได้เชื่อมกัน ถ้า
ท่านดูตัวบทอนุสัญญานั้นแล้วจะเห็นว่าเขาให้ใช้ในเรื่องนี้ที่รถไฟเชื่อมกัน การว
รถไฟของเราเราก็ได้ไปถึงชายแดน แต่ว่าแต่ก่อนนี้ก็ถึงแต่ฝั่งอุดร เพราะฉะนั้น
ความจำเป็นจึงมีว่าจะต้องให้มีการขนส่งทางรถยนต์ต่อ เพราะฉะนั้นในการที่เรา

ให้เสรีภาพในการเล่นแทนนั้น เรามันไม่ได้ เพราะเราอยากจะทำอะไรก็ได้ คลาย
แต่ความจำเป็นมีอยู่ว่าจะต้องใช้รถยนต์ไปจนถึงชาวแทนเรา ก็คือฝั่งแม่น้ำโขง แล้ว
ก็ขนส่งต่อไปปากน้ำนั้น ส่วนทางของเขาเดินทางที่เขาจะมาทางนี้เขาก็ยอมขนส่งมาถึง
ฝั่งไทย ด้วยเหตุนี้แหละ ถ้ามีรถไฟเดินเหมือนอย่างตามอนุสัญญาบาเซโลนา
(Barcelona) แล้ว ท่านก็จะเห็นว่าไม่มีข้อยุ่งยากอะไร รถไฟของเรานั้นก็ย่อมจะเข้าไป
ไปสถานีชายแดนของฝ่ายลาว และในกรณีของเขาด้ามี รถไฟของเขาก็เข้ามา
สถานีชายแดนของเราอย่างที่มีอยู่ทางใต้ เมื่อการเชื่อมกันทางรถไฟนี้ยังทำไม่ได้
ก็ต้องอาศัยรถยนต์ขนส่งต่อตลอดจนข้ามแม่น้ำโขงไปฝั่งข้างโน้น เพื่อจะให้ถึงสถานี
ศุลกากรของเขา ความไม่สะดวกนั้นมีอยู่จริง และประเทศทั้ง ๒ คือรัฐบาลทั้ง ๒ ก็
ได้มีการประชุมปรึกษาหารือกัน เมื่อเร็ว ๆ นี้คณะผู้แทนลาวก็ได้มาเจรจาที่กรุงเทพฯ
และในเจ้าหน้าที่ก็ได้รับทราบในอุปสรรคต่าง ๆ และรับจะช่วยเหลือด้วยกันทั้งสอง
ฝ่าย ข้าพเจ้าจึงมีความหวังว่าอุปสรรคเหล่านั้นก็จะเบาบางลง และนอกจากนี้ข้าพเจ้า
ได้เห็นว่าควรจะมีข้อตกลงเป็นลายลักษณ์อักษร และคณะรัฐมนตรีก็ได้รับหลักการแล้ว
ก็จะให้เจรจาทำความตกลงเป็นการถาวรต่อไป

ข้อ ๒ ที่ท่านถามก็เกี่ยวกับว่าการรับรองเงินแดง ท่านอ้างถึงหลักกฎหมาย
ระหว่างประเทศ ข้าพเจ้าได้บอกจริง ๆ ว่ารัฐบาลนี้ปฏิบัติตามหลักกฎหมายระหว่าง
ประเทศ และเดี๋ยวนี้ก็ยังเห็น ไม่ได้หลักเลื่อง แต่ที่ท่านยอมทราบว่า ตามหลัก
กฎหมายระหว่างประเทศไม่ใช่เฉพาะว่ารัฐบาลใดมีอำนาจรักษาความสงบ หรือทำ
การปกครองภายในประเทศ นี่เป็นหลัก ๆ หนึ่ง แต่ไม่ใช่หลักเดียว หลักสำคัญ
ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็คือความสามารถและความเต็มใจของรัฐบาลที่จะ
ชองนั้นจะปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ ท่านก็ยอมรับ ข้อนี้เป็นหลัก
กฎหมายระหว่างประเทศเหมือนกัน และในกรณีสาธารณรัฐประชาชนจีนนี้ ข้าพเจ้า
จึงได้บอกว่ายังมีมติสหประชาชาติอยู่และยังไม่ได้จัดการระงับกรณี เพราะฉะนั้นทาง
ที่ดีที่สุดถ้าเงินแดงจะรับหลักการสหประชาชาติในกรณีเกาหลี ว่าให้มีการรวมกันโดย
การเลือกตั้งเสรีภายใต้การควบคุมดูแลของสหประชาชาติ อันนั้นก็จะเป็นทางที่จะทำ
ความตกลงกันได้ แต่ความตกลงระงับกรณีเช่นนั้นยังไม่มี นี่แหละ ด้วยเหตุนี้
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่า รัฐบาลนี้ปฏิบัติตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ
ที่ข้าพเจ้าได้บอกไว้

รื้อต่อไป ที่ท่านถามเรื่องเขาพระวิหารนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วในที่นี้ ว่าได้เริ่มการเจรจา แต่ว่ารัฐบาลกัมพูชาที่เพิ่งได้จัดตั้งขึ้นสำเร็จเมื่อเร็ว ๆ นี้ เพราะฉะนั้นเรื่องก็ยังอยู่ระหว่างเจรจา

ข้อสุดท้าย ที่ท่านซัก คือความสัมพันธ์ระหว่างอินเดียนกับปากีสถาน เพราะว่าประเทศไทยเป็นภาคีสัญญาที่ได้อยู่ด้วย ข้อนี้ข้าพเจ้าขอตอบว่ารัฐบาลทั้งสองฝ่ายได้แถลง เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็ได้แถลงอีก ทั้งรัฐบาลปากีสถานและรัฐบาลอินเดีย ได้แถลงว่าเขาจะไม่รุกรานกันเนื่องด้วยปัญหาแคชเมียร์ นี่ข้าพเจ้าจึงได้บอกว่าเรื่องอยู่สหประชาชาติและทั้งสองฝ่ายเขาก็พอใจที่จะให้คำมั่นไว้นั้น เราก็พอใจ เพราะเราเป็นเพื่อนเป็นมิตรประเทศทั้งสองฝ่าย ทั้งปากีสถาน ทั้งอินเดีย เพราะฉะนั้นเมื่อเรื่องจัดการอยู่ในสหประชาชาติและทั้งสองฝ่ายเราก็รับรองว่าเราจะไม่ทำการรุกรานกัน ข้าพเจ้าจึงได้บอกว่าการที่เขาพยายามตกลงกันในสหประชาชาติเป็นการดีแล้ว ที่ท่านจะถามข้าพเจ้าถึงสัญญาที่ได้ ข้าพเจ้าก็ตอบได้ ข้อความที่ท่านอ้างมานั้นเป็นแต่ข้อเดียว แต่ยังมีอีกข้อหนึ่งจะเป็นข้อ ๓ หรือข้อ ๔ ข้าพเจ้าจำไม่ได้ แต่เนื้อความนั้นข้าพเจ้าจำได้ คือข้าพเจ้าไม่ได้เตรียมมา เพราะว่าไม่ได้คิดว่าท่านจะซักไปถึงข้อนั้น ตามคำถาม แต่ท่านได้ตั้งกระทู้ถามไว้อีกฉบับหนึ่ง ในฉบับนั้นข้าพเจ้าก็จะตอบโดยตรง และในกรณีในข้อ ๒ ที่ท่านอ้างว่าเป็นการรุกราน มีการรุกรานขึ้น และก็เขาบอกว่าจะไปช่วยกันตามวิถีทางรัฐธรรมนูญของแต่ละประเทศ เพราะฉะนั้นอันนี้ถ้าเหตุเกิดขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่แน่ใจว่าจะเกิดขึ้น เพราะเขารับรองว่าเขาจะไม่รุกรานกัน แล้วก็สหประชาชาติกำลังจัดการเรื่องนี้ แต่ถ้าบังเอิญเกิดขึ้นแล้วสมมติ ๆ ก็จะช่วยปรึกษาหารือกัน ในอีกข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้าอ้างถึง คือกรณี ๒ กรณี ถ้าเป็นการรุกรานกันจากฝ่ายคอมมิวนิสต์แล้วละก็เข้าข้อ ๒ อย่างที่ท่านว่า แต่ถึงแม้กระนั้นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันก็จะต้องเป็นไปตาม วิถีทางรัฐธรรมนูญและจะต้องมีการปรึกษาหารือกัน แต่ถ้าเป็นกรณีที่ ไม่ใช่การรุกรานคอมมิวนิสต์ เรามีสัญญาอีกข้อหนึ่ง เข้าใจว่าจะเป็นข้อ ๓ หรือข้อ ๔ ที่เขาบอกมาให้มาปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไร เพราะฉะนั้นในกรณีถ้าบังเอิญมีการรุกรานกันขึ้นระหว่างมิตรประเทศของเราทั้งสอง คืออินเดียนกับปากีสถาน ก็ยังเคยมีเหตุรุกรานกันขึ้น เรายังจะได้ปรึกษาหารือกันระหว่างภาคีก็ได้ ประเทศไทยยังไม่อยู่ในข้อผูกพันที่จะต้องไปช่วยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดโดยทันที

นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าใคร่ขอประทานจักเสด็จในกรมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศต่อปัญหาข้อ ๑ เสียก่อนว่า ที่เสด็จในกรม ฯ ทรงชี้แจงว่าการช่วยเหลือต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลาว เขมร หรือว่าการอพยพเงินไม่ปรากฏสถิติไปสู่ไต้หวันเป็นการช่วยเหลือเพื่อความสงบสันติของดินแดนในแถบนั้นนั้น ข้าพเจ้าไม่เถียง แต่ปัญหาว่าในกรณีที่มีการดำเนินการช่วยเหลืออาณาจักรประเทศลาว โดยเฉพาะรัฐบาลไทยนี้ไม่ให้ความช่วยเหลืออย่างพอเพียง ข้าพเจ้าได้ทราบจากปากคำของอธิบดีทางโน้นที่เขามาเองเลย เขาได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงการขัดข้องในปัญหาต่าง ๆ จึงขอฝากเสด็จในกรมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศไว้ด้วย และปัญหาว่าท่านพร้อมจะให้ความช่วยเหลือในด้านการต่าง ๆ แก่ประเทศเพื่อนบ้านนั้น ข้าพเจ้าขอประทานชี้กว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ โดยเฉพาะกระทรวงการต่างประเทศนั้นเป็นนโยบายในการที่จะเปิดตลาดกลางสำหรับดินแดนในแถบนี้บ้างไหม เป็นตลาดกลางอย่างเดียวกับที่ทางยุโรป เป็นต้น เช่น ทวลล์ มาร์เก็ต (Central Market) ที่ยุโรป มีนโยบายอย่างนี้บ้างหรือเปล่า ประเทศลาว กัมพูชา นี้สิ่งของตัวเองยาก และผลนี้อาจจะได้ประโยชน์แก่ประเทศไทย จึงขอประทานชี้กว่ามีนโยบายอย่างนี้หรือไม่

ที่นี้ในปัญหาข้อ ๒ เสด็จในกรม ฯ ทรงชี้แจงว่าปัญหาเรื่องจีนแตงนั้นท่านก็ยอมรับว่าตามกฎหมายระหว่างประเทศเป็นรัฐ แต่ทว่ามีข้อคิดอย่างหนึ่งที่ว่าไม่ประกาศยินยอมจะถือเอาสนธิสัญญาเดิม ๆ มาเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับปัญหาเกาหลี ปัญหาเรื่องเกาหลีนี้เรายังถกเถียงกันยังไม่ได้ว่าเกิดจากใครเป็นใคร แต่ปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งขัดแย้งกับปัญหาเรื่องเกาหลีนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอประทานให้ท่านเสด็จในกรม ฯ ชี้แจงด้วยว่าเหตุใดเราจึงยอม คือปัญหาเรื่องญวนนี้ ระหว่างญวนเหนือกับญวนใต้ ทางญวนเหนือขอร้องเสมอเมื่อเดือนกรกฎาคมที่แล้ว ตามสนธิสัญญาที่ตกลงไว้ที่เขินว่า จะรวมกันนั้น บัดนี้ก็ยังไม่วาง ที่ไม่ยอมไม่เฉพาะญวนเหนือ มันเป็นเหตุสำหรับเฉพาะญวนใต้ไม่ยอมรวม ก็เมื่อญวนใต้ไม่ยอมรวมเราก็กลับรับรองญวนใต้ และเกาหลีก็เหมือนกัน เราไปโทษเอาจีนโน้น ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าในกรม ฯ ทรงชี้แจงได้ว่าญวนนี้ก็เป็นเหตุอย่างเดียวกับเกาหลี และมันขัดกันทั้งสองฝ่าย ทำไมเราจึงไปรับรองญวน เราไปยอมเชื่อได้อย่างไรว่าญวนนี้ไม่ถูก

สิทธิ์พลทางตะวันตกหรือจักรวรรดินิยมอะไรมาบ้าง เวลามัวไปซื้อเกาหลีย่างเดียว
จึงขอประทานซักอย่างนี้ด้วย

อีกประเด็นหนึ่ง เรื่องปัญหาการค้า ท่านว่าท่านปฏิบัติตามมติของ
สหประชาชาติในการที่จะไม่ค้าสินค้านำเข้าให้แก่อังกฤษ เพราะจีนนี้เป็นผู้รุกราน
แต่อย่าลืมว่ากระทรวงเศรษฐกิจเราก็คือ ในขณะนี้ได้ยอมที่จะเปิดโอกาสให้มีการค้า
กับจีนขึ้นโดยที่ไม่ถือว่าเป็นการค้าระหว่างประเทศ เป็นการค้าเอกชน ปัญหา
การกระทำ รัฐบาลไทยนี้แหละ ในด้านกระทรวงเศรษฐกิจ หรือด้านกระทรวง
อื่นๆ ก็ดี มันขัดแย้งกับนโยบายของท่านนายกรัฐมนตรี ท่านนายกรัฐมนตรีได้พูด
ไว้เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๘๔ ท่านบอกว่าปัญหาเรื่องเงินแดงนั้น สินค้าทุกอย่าง
ที่มาจากจีนแดงแม้ว่าจะเป็นภาพยนตร์ เราก็ดักกันและไม่สนับสนุน เราไม่พยายาม
ที่จะติดต่อกับจีนคอมมิวนิสต์ ตรงกันข้ามจะหาทางป้องกันมิให้มีการติดต่อกับจีน
คอมมิวนิสต์ ก็เมื่อรัฐบาลไทยโดยเฉพาะกระทรวงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นรัฐบาลนี้
ปฏิบัติดีแต่บังคับ ตามความรู้สึกของเสด็จในกรมวังมณีรัตน์ต่างประเทศนั้น ท่าน
รู้สึกอย่างไร แสดงว่าเสด็จมหาราชรัฐบาลไทยยุคปัจจุบันนี้ ไม่มีเลย ต่างคนต่างแฉกกัน
เสด็จในกรมฯ บอกถึงหลักสหประชาชาติ ยุทธปัจจัยไม่ค้า เศรษฐกิจค้าเข้าไป
อะไรก็ได้ ท่านนายกรัฐมนตรีบอกว่าไม่ได้สักอย่างหนึ่ง นั่นแน่ เอ๊ะ ผมไม่รู้
จะเชื่อใคร จะเชื่อท่านนายกรัฐมนตรี แต่ว่าดูเหมือนท่านไม่ทำตาม จะเชื่อท่าน
เสด็จในกรมฯ ก็เชื่อไม่ได้ ความจริงมันว่างๆ จึงขอประทานซักตัวว่า ปัญหา
ซักข้อนี้ยังไรกันแน่ อีกประเด็นหนึ่ง ข้าราชการขอประทานซักเพื่อเป็นความมั่นใจ
ต่อประชาชนชาวไทยด้วยว่า เท่าที่เสด็จในกรมฯ ได้พบกับ จูเคนไล่ ที่มันตง เมื่อ
๔-๕ ปีที่แล้วนั้น ได้ตกลงกันในปัญหาเรื่องชนจีน ปัญหา ๒ สัญชาติในประเทศ
ไทยว่าอย่างไร เพื่อเราจะได้รับทราบอนาคตของคนจีนในเมืองไทยเสียบ้าง มัน
เกี่ยวข้องกับปัญหาเราบ้างว่าเขาจะทำอย่างไรถูก ปัญหาอีกข้อหนึ่ง คือปัญหา
ปากีสถาน ข้าราชการจะไม่ซักไปถึงปัญหาเรื่องของซีไก เพราะว่เสด็จในกรมฯ ก็ทรง
รับแล้วว่า ไม่ใช่เตรียมมา ไม่เกินว่าข้าพเจ้าจะไม่ซักไป ในประเด็นนั้น แต่ข้าพเจ้า
ขอแสดงความเคารพเรียนแจ้งให้ทราบด้วยว่า ในปัญหา ๒ ข้อ ๔ เกี่ยวกับลาว
คิดว่าเราทั้งสองปรึกษาหารือกัน ขณะนั้นเองได้มีพระราชกระแสฯ รมปากีสถานเข้า

แล้ว ตามแถลงของ เนห์รู อ้างว่าดินแดนแคชเมียร์ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของอินเดีย โดยชอบด้วยกฎหมาย และชอบด้วยศีลธรรม ปากีสถานยังเป็นผู้รุกราน ในปัญหาที่เกิดขึ้นที่น่านเนห์รูได้พูดไว้เมื่อวันที่ ๑๓ เดือนที่แล้ว เมื่อเกิดปัญหาขึ้นอย่างนี้ก็เป็นปัญหาเกิดการคุกคามหรือไม่ เพราะการคุกคามนั้นไม่หมายถึงว่ารุกราน เสด็จในกรม ฯ ก็เคยตีปัญหานั้นไว้แล้ว เมื่อเกิดคุกคาม แล้วปัญหาอนุ ๒ ข้อ ๔ แห่งสัญญาซีโต้ บังคับให้ภาคินั้นเจรจาร่วมกัน ไม่ต้งรอสหประชาชาติ เราในฐานะภาคีร่วมกับปากีสถานได้เจรจาหรือยัง

พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิพังศ์ประพันธ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ข้าพเจ้าขอตอบข้อซักถามดังต่อไปนี้ ความยุ่งยากในการขนส่งติดต่อระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาวนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับรู้แล้วว่ามีอุปสรรคจริง แต่ว่าได้แก้ไขไปเรียบร้อยแล้ว และกำลังจะแก้ไขต่อไปอีก ข้อที่ฝ่ายลาวเขาร้องขอ ก็เขากล่าวว่า เกียวนี้ การขนส่งมันล่าช้า จะทำให้เร็วกว่านี้ จะได้หรือไม่ ฝ่ายไทยเราก็ขนส่งไปถึงฝั่งแล้ว แต่ว่าเรือจะมารับรถยนต์บรรทุกข้ามไปนั้น มาช้าหรือไม่มาเป็นเวลาอันกำหนดแน่นอน นี่เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติต่างๆ เหล่านี้ทางคดียุติกัน ก็ให้เจ้าหน้าที่เรากับเจ้าหน้าที่เขาคิดต่อกัน ซึ่งกระทรวงการต่างประเทศก็ได้จัดการให้เจ้าหน้าที่พบปะกันอยู่เป็นครั้งคราว และเขาก็แก้อุปสรรคเป็นลำดับมา

ส่วนข้อที่ถามถามว่าเราจะจัดเป็นตลาดกลางขึ้นหรือไม่ อย่างที่เขาทำกันในยุโรป ข้าพเจ้านึกว่าในภูมิภาคแถบนี้เราจัดเช่นนั้นไม่ได้ประโยชน์อย่างที่เขาหวังในทางยุโรป เหตุผลก็คือเราผลิตของเหมือนกัน เราเป็นประเทศกสิกรรมด้วยกันทั้งนั้นอย่างเช่นข้าวเป็นต้น แต่ว่าที่เขาทำตลาดร่วมกันทางยุโรปเพราะของเขาเป็นสิ่งที่อุตสาหกรรมเป็นของต่างๆ ที่เขาผลิตขึ้น แล้วก็แลกเปลี่ยนและในเวลาที่เขายังตลาดกลางขึ้นก็หมายความว่าเขาไม่เก็บศุลกากรต่อกัน ไม่มีกำแพงศุลกากร นี่แหละเขาได้รั้ความสะดวก แต่ของเราโดยวิธีที่เราให้เสรีภาพในการส่งสินค้าผ่านแดน ฯ นั้นหมายความว่าเราไม่เก็บศุลกากรอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นข้อนี้ แต่ข้าพเจ้านึกว่าโดยเหตุที่ประเทศในภูมิภาคแถบนี้เป็นประเทศที่ขายข้าวด้วยกัน แทนที่จะแข่งขันกันไม่อย่างที่ได้เคยกระทำมา ข้าพเจ้านึกอยู่เหมือนกันว่า ถ้าได้มีการปรึกษาหารือกันในฐานะพิจารณาผลประโยชน์ของผู้ผลิต ก็อาจจะมี ประโยชน์ ได้แต่ทั้งนี้ก็ไม่ไปถึงว่าจะจัดเป็นตลาดกลาง

ข้อ ๒ ที่ท่านถามว่าถึงกรณีญวนนั้น กรณีญวนในประเทศไทยไม่ได้เกี่ยวข้องกับข้อด้วยโดยตรง เพราะเราไม่ได้เป็นภาคีความตกลงที่เขาได้ลงนามกันเกี่ยวกับประเทศญวน แต่ว่าเราก็มีผลประโยชน์เกี่ยวข้อง เพราะว่าญวนเป็นประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง ประเทศไทยเราก็ต้องสนใจ แต่เหตุที่ยังรวมกันไม่ได้ก็หลักกันเดียวกันกับที่ข้าพเจ้าได้เรียนเมื่อตะกี้ เพราะทางฝ่ายเสรีประชาธิปไตยเขาเห็นว่า การที่รวมกันได้ต้องกระทำโดยการเลือกตั้งโดยเสรี ทั้งนี้โดยเสรีก็หมายความว่าต้องอยู่ในความควบคุมดูแลการสงบศึก แต่ว่าคณะกรรมการนั้นนอกจากจะทำความตกลงกัน โดยเฉพาะแล้วไม่มีอำนาจที่จะควบคุมดูแลการเลือกตั้งนั้นแหละ ด้วยเหตุนี้แหละข้อที่ยังติดขัดอยู่ก็เกี่ยวกับการเลือกตั้งโดยเสรีคล้าย ๆ กรณีไม่เหมือนกับเกาหลี แต่ว่าคล้ายหรือทำนองเดียวกันกับเกาหลีเหมือนกัน ข้อติดขัดอยู่ที่การเลือกตั้งโดยเสรี

ที่ข้อ ๓ ท่านถามถึงการกำกับเงินแดง ข้าพเจ้าได้อธิบายว่าเราทั้งห้ายุทธปัจจัยก็มีเงินแล้ว นอกจากนั้น คือถ้าไม่เป็นยุทธปัจจัยแล้ว เราก็กำกับเงินแดงได้ เพราะฉะนั้นมันก็ไม่ขัดกับทางกระทรวงเศรษฐกิจที่ท่านว่า เป็นอีกด้านหนึ่งเท่านั้น และในจากคำแถลงของข้าพเจ้าก็ฟังอนุมานว่า ถ้าไม่ใช่ยุทธปัจจัยแล้วก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็เดินนโยบายเดียวกันว่า ถ้าไม่ใช่ยุทธปัจจัยแล้วก็ได้ ที่ท่านกับบอกว่า ท่านนายกรัฐมนตรีก็มีนโยบายอีกอย่างหนึ่ง ห้ามได้ ข้าพเจ้าเดินตามนโยบายของท่าน นายกรัฐมนตรีที่ได้แถลงไว้ใน สภาผู้แทนราษฎร ทุกประการ และตามตัวอย่างที่ท่านอ้างนั้น ท่านอ้างถึงภาพยนตร์ คือถ้าภาพยนตร์มาเผยแพร่ลิขสิทธิ์คอมมิวนิสต์ มาเผยแพร่ลิขสิทธิ์คอมมิวนิสต์เรียกว่าโฆษณาชวนเชื่อ ถ้าอย่างนั้นละห้าม เพราะว่าประเทศไทยเราไม่ปรารถนาที่จะนำลิขสิทธิ์คอมมิวนิสต์เข้ามา และก็ยังมีพระราชบัญญัติเกี่ยวกับลิขสิทธิ์อยู่ เพราะฉะนั้นเขาก็ยกเว้นแหละ ก็ไม่มีการขัดแย้งอะไรกัน ระหว่างนโยบายที่ข้าพเจ้าเดินอยู่หรือของท่านนายกรัฐมนตรี ในที่สุดท่านถามถึงกรณี ท่านว่าเวลานี้กันติดได้แถลงอย่างนี้อย่างนี้เป็นการคุกคาม คำว่าคุกคามที่ใช้ในสนธิสัญญานะ คือไม่ใช่แต่ชู้กับตัวปาก อันนี้เป็นประเพณีการเมืองคุกคาม มันไม่ใช่ชู้เฉียวหรือชู้คำราม คุกคามเกี่ยวข้องกับอะไร คำว่าคุกคามแล้วก็ไม่ถึงกับการรุกราน คุกคามเป็นคำอย่างหนึ่ง ซึ่งอนุมานได้ คือหมายความว่า ถ้าเคลื่อนกองทัพเข้าไปประชิดชายแดนอะไร นั้นแหละเรียกว่าการคุกคาม เพราะฉะนั้นคุกคามในที่นี้ ไม่ใช่หมายถึงชู้คำรามด้วยวาจา ซึ่งนักการเมือง

ที่ย่อมกระทำนั้น แต่ทุกคามในที่นี้หมายถึงเหตุการณ์หรือการกระทำพฤติการณ์ที่เป็น
การรุกรานอีกทีหนึ่ง

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร: หม่อมกระเบียบวาระสำหรับกระทู้
ถามแล้ว ต่อไประเบียบวาระข้อที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติโอนคินกรรมสิทธิ์อสังหา-
ริมทรัพย์ของกรมราชทัณฑ์ ซึ่งได้มาตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ใน
ท้องที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๙๐ เฉพาะส่วน
ที่ไม่ใช้ในราชการ พ.ศ. ๒๔๙๐ (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่าง

พระราชบัญญัติ โอนคินกรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ของกรมราชทัณฑ์
ซึ่งได้มาตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลลาดยาว
อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๙๐
เฉพาะส่วนที่ไม่ ใช้ ในราชการ

พ.ศ. ๒๕.....

หลักการ

โอนกรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ของกรมราชทัณฑ์ ซึ่งได้มาตาม พระราช
บัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัด
พระนคร พ.ศ. ๒๔๙๐ เฉพาะส่วนที่ไม่ใช้ในราชการ คืนให้แก่เจ้าของเดิม

เหตุผล

เดิมได้มีประกาศใช้พระราชกฤษฎีกากำหนด เขตที่ดิน ในบริเวณ ที่ที่จะเวน
คืนในท้องที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๘๖
เพื่อประโยชน์แก่การราชทัณฑ์ และต่อมาได้มีประกาศใช้พระราชบัญญัติเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๙๐
อสังหาริมทรัพย์ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงตกเป็นกรรมสิทธิ์ของกรมราช-
ทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์ได้ดำเนินการ ตามพระ ราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ ฯ
พ.ศ. ๒๔๙๐ โดยทำการเวนคืนและเข้าครอบครองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ส่วนที่ยังไม่ได้เข้าครอบครองนั้น ในปัจจุบันนี้กรมฯ เห็นว่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้อง
ใช้ในราชการต่อไป และโดยที่ปรากฏว่าเจ้าของเดิมก็ยังมีความกังวลการที่จะได้กลับ
คืน เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพต่อไป ดังนั้น จึงสมควรโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์
ทรัพย์สินเฉพาะส่วนที่ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ในราชการแล้ว ยื่นให้แก่เจ้าของเดิมต่อไป
และการโอนกรรมสิทธิ์ดังกล่าวนี้จำเป็นต้องกระทำเป็น พระราชบัญญัติตามมาตรา
๑๓๐๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์.

ร่างพระราชบัญญัติ

โอนคืนกรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ของกรมราชทัณฑ์
ซึ่งได้มาตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่
ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๘๐
เฉพาะส่วนที่ไม่ใช้ในราชการ

N. P. Loeb.....

โดยที่เป็นการสมควรโอนกรรมสิทธิ์ข้อสังหาริมทรัพย์ของกรมราชทัณฑ์ ซึ่ง
ได้มาจากพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลลาซาว อำเภอ
บางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๘๐ เฉพาะส่วนที่ไม่ใช้ในราชการ คืนให้แก่
เจ้าขอเดิมหรือทายาท

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติโอนที่ดินกรมที่ดิน
 อสังหาริมทรัพย์ของกรมราชทัณฑ์" ซึ่งให้มาตามพระราชบัญญัติโอนที่ดิน อสังหาริม-

ทรัพย์ ในท้องที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๘๖ เฉพาะส่วนที่ไม่ใช้ในราชการ พ.ศ. ๒๕....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนกรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ของกรมราชทัณฑ์ ซึ่งได้มาตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๘๐ เฉพาะส่วนที่ไม่ใช้ในราชการภายในบริเวณแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ คืนให้แก่เจ้าของเดิมตามบัญชีรายชื่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ หรือทายาท

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้กล่าวนำขึ้นบัลลังก์ว่า เคารพประชุมต่อไป)

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
รัฐบาล ขอเสนอร่าง พระราชบัญญัติโอนคืน กรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ ของกรมราชทัณฑ์ ซึ่งได้มาตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๘๐ เฉพาะส่วนที่ไม่ใช้ในราชการ พ.ศ. ๒๕.... คืนให้แก่เจ้าของเดิม เหตุผล ก็ตามที่ได้เสนอให้ท่านสมาชิกทราบไปแล้ว ทั้งนี้เนื่องจากว่ากรมราชทัณฑ์ไม่ต้องการที่จะใช้บริเวณอีกต่อไป ก็จึงต้องคืนให้แก่เจ้าของเดิม

ท่านผู้เป็นประธาน ฯ ในเรื่องเดิมนี้ ได้มีการออกพระราชกฤษฎีกาเวนคืน เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๔๘๖ เป็นจำนวนเนื้อที่ดิน ๑๒๒๗ ไร่ ๓ งาน ๘๒ ตารางวา และต่อมากรมราชทัณฑ์ ได้ใช้เพียง ๔๔๕ ไร่ ๔๕ ตารางวา เพราะฉะนั้นกรมราชทัณฑ์ จึงเห็นว่าพลเพียงแก่ความต้องการแล้ว จึงขอออกกฎหมายคืนแก่เจ้าของที่ดินต่อไป

นายบุญเที่ยง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ความจริงร่างกฎหมายนี้ก็สำคัญเป็น ๆ ก็ไม่มีความสำคัญเท่าไรนัก แต่ว่าเราจะปล่อยให้ร่างกฎหมายนี้ผ่านไปได้อย่างไร

จะรู้สึกว่าจะก่อให้เกิดความประมาทในงานรัฐบาลต่อไปข้างหน้าอีกมาก ข้าพเจ้า
ออกมาจะเรียนถามท่านรัฐมนตรี ฯ และขอชี้แจงให้ละเอียดว่า ในชั้นเดิมเมื่อก่อนที่
จะมีการเวนคืนที่ดินให้แก่กรมราชทัณฑ์นั้น เราได้ออกพระราชกฤษฎีกาล่วงหน้ามา
เป็นจำนวนปี ๆ แล้วก็เมื่อออกพระราชกฤษฎีกานั้นในระหว่างที่ยังไม่ประกาศใช้
พระราชบัญญัติเวนคืน รัฐบาลก็ชอบที่จะเตรียมโครงการจะคำนวณที่ดินไว้ก่อน
ให้เรียบร้อยว่าควรจะใช้ที่ดินสักกี่ไหนเพียงไร แต่ว่าในทางปฏิบัติที่รัฐบาลมิได้
ทำเช่นนั้น ก็เมื่อถึงคราวจะใช้ที่ดินกี่ไหน แทนที่จะให้สำรวจตรวจสอบเสียก่อน
กลับใช้คำนวณตามกฎหมายเวนคืนที่ดินนั้นเข้าไป ในกรณีเวนคืน เว้นคืนที่ดินเข้า
ไปตั้ง ๑,๐๐๐ กว่าไร่ แต่ว่าที่ใช้จริงนั้นเพียงแต่ ๕๐๐ กว่าไร่ จะยังกันเจ้าของ
เขาถึง ๖๐๐ กว่าไร่ นี่เราจะเห็นว่าการทำครั้งแรกของรัฐบาลนั้นกระทำไปด้วยความ
ความประมาทไม่รอบคอบ ไม่พิจารณาให้ถ่องแท้ ถ้าเราปล่อยให้รัฐบาลปฏิบัติการ
เช่นนี้ต่อไปถ้ามีการเวนคืนที่ดินในโอกาสข้างหน้า ต้องการเฉพาะที่ดิน ๒-๓ ไร่มา
ใช้เป็นประโยชน์ต่อทางราชการตามกฎหมาย แต่ว่าเวนคืนไว้ที่ดินตั้ง ๑,๐๐๐ ไร่หรือ
๑๐,๐๐๐ ไร่แล้ว ผลที่เราถกมือให้ออกกฎหมายนั้นไป ไปแล้วไม่ได้ใช้อะไรเลย
ที่ดินนั้นเสียเวลาตั้ง ๖ ปี ๗ ปี ๘ ปี เจ้าของก็เสียประโยชน์ รัฐบาลเองก็เสียประ-
โยชน์ ประเทศชาติก็ได้รับความเสียหายเนื่องจากที่ดินนั้นไม่ได้ทำประโยชน์ก่อให้เกิด
เกิดในทางเศรษฐกิจกันอย่างใดเลย อย่างนี้เป็นความบกพร่องของรัฐบาลอย่างมาก
ซึ่งสถานการณ์น่าจะคำนึงถึง เมื่อเวลาออกปราชในสถานที่ท่านรัฐมนตรี ฯ ก็ไม่ชี้แจง
ให้ละเอียดว่า เหตุใดเราจึงไม่ใช้ที่ดินที่จะต้องเวนคืนกลับให้แก่เจ้าของนี้ เพราะ
เหตุอะไร นี่ถ้าหากว่าเกิดจับปลากุ้งปลู้นไปว่าในขณะนี้รัฐบาลไม่มีเงิน ต่อไปรัฐ-
บาลอาจจะมีเงินขึ้นมา พอจะทำต่อโครงการนั้น ขึ้นไปก็จะต้องมา ออกกฎหมายใหม่อีก
หรือ เพราะเราไม่ได้ฟังเหตุผลก็ต้องเห็นว่าถ้าทำเพียงแต่เสนอกฎหมายเข้ามา
เราก็ยอม นี่ประเด็นหนึ่ง

แล้วก็ประเด็นหนึ่งเรื่องเงินนะ เพราะเมื่อเวลาเวนคืนมาเราต้องทำกา
รพิชิตดินนี้ให้เขาไป เมื่อเวลาเราจะเวนคืนที่ดินกลับไปให้เขาไป เรื่องเงินนั้นก็ต้อง
อย่างใด ก็หมายความว่ารัฐบาลนั้นจะต้องชดใช้เงินเมื่อคิดว่าจะมาให้นายอำเภอใหม่
หรือว่าเรียกเงินคืนจากเจ้าของที่ดินเขา

แล้วอีกประเด็นหนึ่ง ว่าหากว่ารัฐบาลจะต้องใช้เงินให้เจ้าของที่ดิน เนื่องจากว่าเขาออกไปแล้วไม่ใช่ แล้วอาจจะไปกลัวเขาฟ้องร้องเอาก็ได้ เพราะเหตุว่าเคยมีแล้วกรณีที่ดินที่เขาไปแล้วไม่ใช่ประโยชน์มากในกำหนดอายุ รัฐบาลก็ถูกเจ้าของที่ดินเขาฟ้องเอา แล้วแพ้ความในศาล เมื่อแพ้ความในศาลแล้วรัฐบาลก็ตีโพยตีพาย มาในกรณีนี้ก็เช่นเดียวกัน ในกรณีที่ดินรายนี้ก็อาจจะเข้าไปในรูปในแง่หนึ่งก็ได้ เราไปตกลงกันมายอมเอาเงินให้เขาแถมเข้าไปอีก ก็ชักเอาจากเงินภาษีอากรของราษฎรเขาไป เมื่อชักเอาเงินภาษีอากรเขาไปแถมให้แล้วมาเสนอเวนคืนให้อย่างนี้ สภาเราก็จะได้พิจารณาให้ละเอียดว่าควรจะให้หรือไม่ให้

แล้วอีกข้อหนึ่ง คือการที่เราปล่อยให้รัฐบาลทำอย่างนั้น ถ้ามีอยู่เรื่อย ๆ ไปโดยเราไม่ได้ควบคุมหรือว่าไม่ได้พยายามสอดส่องดูการกระทำของรัฐบาลแล้วละก็ ในการข้างหน้าจะเป็นแบบฉบับที่ไม่ดี เพราะฉะนั้นสภาควรจะได้พิจารณาเรื่องนี้ให้รอบคอบ เพราะกรรมก็ขอเอาแต่ไว้ในแง่เพียงเท่านั้น เพื่อท่านผู้อื่นจะได้มีความคิดเห็นต่อไป

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ข้าพเจ้าไม่อยากจะอุปราชให้กว้างขวาง เพราะเหตุว่าเป็นเรื่องสมัยก่อน ๆ นี้พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ออกมาในสมัยเมื่อท่านผู้ฝากงานได้เป็นสมาชิกในสภา ฯ และยกมือพรีนให้กฎหมายนี้ออกไป รัฐบาลในสมัยนั้นได้มีโครงการไว้เรียบร้อยแล้ว แล้วต่อมารัฐบาลของสมัยท่านผู้ค้านี้แหละ เป็นรัฐมนตรี ช่วยว่าการอะไร ข้าพเจ้าจำไม่ได้ก็เลิกล้มโครงการเสียแล้วก็ไม่เห็นเอาใจใส่ต่อราษฎรอะไร อุบไว้,อะไรไว้ก็ไม่เห็นทำอะไร เพราะอยู่เป็นรัฐบาลชั่วคราวก็ไม่ได้จัดการให้เป็นที่เป็นที่เรียบร้อย บ่อย ๆ เรื่องการค้างค้ำต่อมาจนถึงสมัยนี้ สมัยนี้ได้เริ่มทำการก่อสร้างไปเป็นเนื้อที่ถึง ๙๐๐ กว่าไร่ และเมื่อเห็นว่าในปัจจุบันนี้การคมนาคมต่าง ๆ เหล่านี้มันสะดวกสะดวกสบายมากแล้ว ก็คิดจะขยาย ส่วนใหญ่ ของกรม ราชทัณฑ์ นั้นไปอยู่ ทางเรือน จำบากได้ เพราะเป็นที่มีที่กว้างขวาง ไม่เค็ดหรืออันแก่ประชาชนแต่ประการใด เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าที่ดินที่เหลืออยู่นั้นถ้าจะไปขายออก ก็กิจการตามโครงการเดิม แล้วก็จะทำให้ประชาชนจะเดือดร้อน จึงคิดจะขายไปให้กลองไต่ เพราะที่ดินในสมัยรัฐบาลนี้เมื่อจบมากรุงเทพฯ ไปถึงกลองไต่เพียงสามชั่วโมงครึ่งเท่านั้นไปถึงแล้ว เพราะฉะนั้นกิจการราชทัณฑ์ส่วนใหญ่ก็อยู่ที่นั่น เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้รัฐบาลก็เห็นว่าควรจะต้อง

ส่วนเจ้าของที่ดินนั้นในเวลาปกติทำนบเหล่านั้นทำไว้ให้น้อยกว่าเวลาปกติ และบัดนี้
ราคาที่ดินขึ้นมากกว่าเดิมหลายเท่าตัว เพราะฉะนั้นควรคืนไปเจ้าของที่ดินอื่นที่
ทั้งหมดและตรงกันข้ามในการที่ทางกรมราชทัณฑ์ ได้สร้างเรือนจำไว้ ที่นั้นก็ทำให้เป็นที่
ประชาชนเข้าไปอยู่มากมาย เพราะฉะนั้นก็เป็นประโยชน์แก่เจ้าของที่ดิน รัฐบาล
ของข้าพเจ้านั้นมีโครงการที่แน่นอน ส่วนรัฐบาลก่อนนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบ

นายทิม กุวิพัฒน์ (อุบลราชธานี): ข้าพเจ้ามีความสนใจที่จะรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้ ทั้งนี้โดยมีเหตุผลหลายประการ ซึ่งข้าพเจ้าจะได้
เรียนชี้แจงเป็นข้อ ๆ ไป

ประการแรกที่ท่านรัฐมนตรี ฯ ได้ชี้แจงเมื่อก่อนว่า เนื้อที่ ๆ ใดเวนคืนไว้
นั้นขึ้นเดิมมีถึงพันกว่าไร่ แต่ได้ทำประโยชน์ไปแล้ว จัดเป็นที่ราชทัณฑ์ไปแล้วนั้น
เพียงสิริย้อยไร่เศษแล้วจะเวนคืนถึงจำนวนกี่ไร่ก็ไม่ทราบ นี่ไม่ได้รวมไว้ประมาณ
ว่าในราว ๒๐๐ — ๓๐๐ ไร่ แล้วอันจำนวนเหล่านี้ในการที่จะโอนคืนให้แก่เจ้าของเดิม
นั้น ท่านทราบไหมว่ามันจะได้ประโยชน์แก่เจ้าของเดิมอย่างมากมาย ข้าพเจ้าขอ
เรียนถามรัฐมนตรี ฯ ประการแรกเสียก่อนว่า การเวนคืนที่ดินมาเป็นของรัฐนั้น
ในครั้งแรกได้จ่ายเงินไหมแล้วเท่าไร เป็นจำนวนไร่ละเท่าไร แล้วรวมทั้งหมดเป็น
เท่าไร หรือยังไม่ได้จ่าย แล้วอันเมื่อจ่ายไปแล้วการจะโอนคืนให้เจ้าของนั้นเมื่อก่อน
ท่านรัฐมนตรี ฯ ก็ได้เอ่ยไว้แล้วว่า เนื้อที่ดินในที่ ๆ จะโอนคืนให้เจ้าของนั้นมัน
มากมายกว่าราคาเดิมในหลายเท่าเป็นตังสิบ ๆ เท่า ท่านเห็นว่าแล้วรับแล้วอยู่ในตัว
เมื่อเช่นนั้นทำให้ข้าพเจ้าหรือบรรดาสมาชิกในสภาจะเห็นได้ว่า เนื้อที่ ๆ จะคืนให้
เจ้าของเดิมไปนั้นแหละ อาจจะมีผู้ที่ยิ่งใหญ่ในกรมราชทัณฑ์ก็ หรือในวงการ
รัฐบาลก็ดี หรือญาติมิตรของท่านเหล่านั้นก็ดี มีส่วนที่จะได้เสียประโยชน์เหล่านี้
ถ้าหากว่าเป็นของรัฐบาลไปแล้วเงินก็ชำระไปแล้วหรือมันจะนั้นก็ตกลงราคาเอาไว้แล้ว
เขาก็ควรจะได้เท่านั้น สมมติว่าให้เงินคิดเป็นเบ็ดเสร็จหนึ่งบาท เงินได้ชำระไปแล้ว
ที่หนึ่งแสนบาทนั้นมาจากรัฐบาลนั้นแสนบาท ประโยชน์ได้แก่ใคร ได้แก่เจ้าของ
ที่ดินเดิม ซึ่งอาจจะเป็นบรรดาญาติของทำเนียบก็ หรือในกรมราชทัณฑ์หรือใน
วงการรัฐบาลนี้ พระราชบัญญัตินี้ได้โอนมาแล้วให้ขอบ ที่ดินนั้นเป็นที่วัดมาโดย
ขอบแล้วแต่กรมราชทัณฑ์คือรัฐบาล แล้วทำไมไม่จ่ายค่าตอบแทนประโยชน์ ข้าพเจ้า

สงสัยเหลือเกินเวลานี้ ประชากรภายในพระนครแออัดกันเหลือเกิน ถ้าหากว่าไม่ใช่ประโยชน์เป็นอย่างอื่น เราก็ควรมาแบ่งสรรให้ผู้ที่ยังไม่มีที่ดินเหล่านั้นไป ได้อาศัยอยู่ แบ่งสรรบางส่วนไปก็จะเป็นประโยชน์แก่ประชากรภายใน ไม่ใช่เป็นประโยชน์คืนให้แก่เจ้าของเดิมไปเท่านั้น เขาได้ราคาไปตั้งสิบเท่ายี่สิบเท่า นี่ประโยชน์แก่ใคร ยิ่งกว่านั้นท่านจะอ้างว่าไม่ใช่ประโยชน์ในราชทัณฑ์ ท่านทราบไหมว่าบรรดาข้าราชการในกรมราชทัณฑ์นั้นยังไม่มีที่ดินเป็นของตัวเอง ยังไม่มีที่อยู่อาศัย ต้องอาศัยเข้าบ้านเขาอยู่ด้วยราคาแพง ๆ เราอาจจะเอาที่ดินนี้ มาจัดสรรให้ ข้าราชการ กรมราชทัณฑ์หรือบรรดาผู้คุมทั้งหลายอยู่เป็นแปลง ๆ ไป เหล่านี้ก็จะเป็ประโยชน์ หรือยิ่งกว่านั้นอาจจะเป็ไร่นาตัวอย่างของกรมราชทัณฑ์ เอาบรรดานักโทษเหล่านั้นมาจัดการทำไร่ไถนา เลี้ยงบรรดาผู้ต้องโทษในนั้นก็อาจจะได้ ถ้าหากว่าเราไม่มีอะไร แยกแบ่งอยู่แล้ว ทำไมท่านนึกถึงประโยชน์แต่เพียงบุคคลคณะหนึ่งในบริเวณนั้นว่า จะได้รับ ความเดือดร้อนทั้ง ๆ ที่เขาได้รับเงินชดเชยไปแล้วอย่างตกลงสมราคากันแล้ว ในขณะที่ แล้วก็จะเวนคืนให้ไป ถ้าไรตกเข้ากระเป๋าของบุคคลที่ได้เงินทดแทนไปแล้วนั้น นี่เป็นการสมควรเหมาะสมแก่ความยุติธรรมแล้วหรือ หรือท่านเพ่งเล็งเฉพาะความเดือดร้อนของประชากรภายในที่นี้ นี่เป็นประการแรก

ประการที่ ๒ ที่ข้าพเจ้าเห็นว่าจะรับหลักการว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้ เพราะว่ามันอาจจะขัดกับกฎหมายอีกบางฉบับ ซักอย่างไร ข้าพเจ้าจะเรียนให้ท่านทราบว่า กฎหมายประมวลที่ดินออกมาเมื่อเร็ว ๆ นี้โดยสมานโดยรัฐบาลชุดก่อน ซึ่งความจริงก็เป็นชุดนี้แหละเองแหละว่า ผู้ที่จะมีที่ดินได้นั้น แต่ก่อนใครมีเท่าไรก็ได้เท่านั้นไม่ห้าม ๓ - ๕ พันไร่หรือหมื่นไร่ ก็ได้ แต่ถ้าจะมีการจับจองหรือซื้อหามาให้เกินไปอีก ใครที่มีเกินกำหนดไว้ในประมวลที่ดินนั้นจะมีอีกไม่ได้ เช่นเป็นต้นว่าที่ดินที่อยู่อาศัยไม่เกิน ๕๐ ไร่ หรือทำการเกษตรไม่เกินคนละ ๘๐ ไร่ อย่างนี้แล้วกฎหมายนี้ออกมาอย่างไร โอนคืนให้แก่เจ้าของเดิมไป แล้วสมมติว่าเจ้าของเดิมเขามีอยู่แล้วเกิน ๕๐ ไร่ แล้วจะเอาไปบอกให้เขาได้้อย่างไร มันจะมาได้อย่างไร โดยประมวลกฎหมายที่ดินวางไว้แล้วไม่ให้เกินกำหนดนั้น หรือจะให้สิทธิพิเศษหรือว่าท่านจะแก้กฎหมายประการใด โดยเฉพาะยังมีหลาย คนแล้วบางคนบางรายนั้นที่ดินเฉพาะที่จะโอนคืนไปนั้นก็เกิน ๕๐ ไร่เสียแล้ว ขอโทษ ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะออกพระนามพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่ว่า

บัลเอดูมันมีอยู่ในนี้ ที่ดินเลขที่ ๒๘ รายการที่ ๒๖ ปรากฏว่าเป็นที่ดินของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชชนนีถึง ๔๗ ไร่เศษ แล้วขึ้นการระไธวคืนไปให้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ข้าพเจ้าก็เชื่อกว่า คงจะมีที่ดิน มากกว่า ๕๐ ไร่ อยู่แล้ว ๆ จะได้ไปอย่างนี้จะได้เป็นการมสืบทอดตามกฎหมายที่ดินหรือไม่ มันก็ขัดกับกฎหมายที่ดิน แล้วยังมีอีกหลายรายที่เนื้อที่หลาย ๆ ไร่หรือว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะให้ทางอยู่เหนือกฎหมาย ข้าพเจ้าสงสัยเหมือนกัน ถ้าเนื้อผาจะพังค่าแรงของท่าเรือมนทรี ๆ ก็คงหนึ่ง

ประการต่อไป ที่ข้าพเจ้ายังจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไม่ได้ นั้น ข้าพเจ้าสังเกตดูแล้ว แผนที่ประกอบร่างพระราชบัญญัติมีนั้นเป็นแผนที่อะไรก็ไม่มี ตามพระราชบัญญัตินั้นบอกว่า ที่ดินซึ่งได้โอนเวนคืนให้แก่รัฐบาลไปแล้วนั้น ตามแผนที่ทำของพระราชบัญญัติก็มีที่ดินที่จะโอนคืนให้แก่เจ้าของเดิมว่าอยู่ แต่ว่าแผนที่นั้นไม่แสดงเลยว่า ที่ดินตอนไหน เท่าไรที่เป็นที่เวนคืนมาไว้ทั้งหมดนั้น แต่ก่อนมีเท่าไร มีแต่แผนที่ได้จัดประโชน์ไปแล้ว และแผนที่ ๆ จะโอนให้แก่เจ้าของ แผนที่ ๆ โอนมาแต่เดิมมีไว้ แต่ว่าไม่ปรากฏว่าเดิมมันมีอยู่เท่าไร หรือมีที่ ๒ แปลงนี้รวมกัน ถ้ามี ๒ แปลงรวมกันก็ยังมีพื้นที่สองไร่ใหญ่ เพราะว่ารวมที่ปรากฏในแผนที่นี้มีถึงนี้ ข้าพเจ้าจะเรียนให้ทราบเสียก่อน การเขียนแผนที่ ๆ ประกอบรายการนี้ ใช้ไม่ได้เลย ทำเอาข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าต้องประโชน์อะไรอยู่ถึง ๒ ชั่วโมง จึงได้ค้นพบว่าแปลงไหนเป็นอย่างไร วงการของอะไร ทำอะไรที่หมายที่ดินนั้นจึงไม่เรียงกันตามลำดับเพื่อจะได้ดูได้ง่าย มีที่ดินเลขที่ ๑๖ ในแผนที่เลขที่ดินเดิมเป็นเลขที่สลับสับกัน เลขที่ ๑๑๐ แล้วก็ไป ๑๑๑ แล้วมา ๕๐ แล้วไป ๑๓ ไป ๑๒๘ อะไรอย่างนี้ เลขยุ่งกันไปหมด ที่นี้ต้องกลับมาดูใหม่ เลขที่เลขไหนมันรายการเลขที่เท่าไร ต้องมาตรวจรายการเสียเวลา ต้องมาชี้ตามว่าออกไปว่าที่ไหน ตรงกันแล้วก็พอ ต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงจึงจับได้ นี่เพราะฉะนั้นการที่ส่งอะไรมา มันไม่มี ปรึบให้ยุ่งเหยิงอย่างนี้ แล้วจะให้สมมติว่าหลักเกณฑ์ ๆ นั้นจะใช้ได้ ที่ไหน เราให้ท่านสมาชิกไปตรวจดูผลึกทุก ๆ ท่านจะเห็นได้ สมมติว่าเลขที่ ๑๑๐ นี้แหละอยู่ใกล้ ๆ ข้ามมือของท่าน มันเนื้อที่เท่าไร ที่กระโถนยาวถึง ๑๐ นาฬิกา ก็จะไม่พบ อย่างนี้ แล้วเลขที่ ๑๑๑ อยู่ที่ไหน เนื้อที่เท่าไร เวนคืนเท่าไรก็ดูไม่ออกก็คิด เพราะว่าฉะนั้นเมื่อทำไม่เรียบร้อยเท่านี้ สภาขึ้นก็จะรับหลักการไม่ได้

แล้วข้อต่อไปข้าพเจ้าสงสัย ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างเลขที่ ๑๑ อยู่ทางซ้ายมือที่สูงที่สุดนั้น กรณาลึกดูด้วยว่าที่ดินนี้อยู่นอกเขตที่จะโอนกินมีจำนวนมาก แต่ว่าที่จะโอนกินมีเพียงนิดเดียว แต่ในรายการนั้นแสดงว่าจะต้องโอนกินให้แก่เจ้าของไปถึง ๓๑ ไร่ ต่อกับอีก ที่ดินเลขที่ ๑๖๔ ซึ่งตรงกับรายการแสดงเนื้อที่เลขที่ ๒ นี้ก็อย่างกันใหญ่ ขอกรณาลึกดูด้วยแสดงว่าโอนกินไป ๓ ไร่เศษ เพียงเนื้อที่ในแผนที่นั้นก็เท่า ๆ กับเลขที่ ๑๑ หรือมากกว่าด้วยซ้ำไป อันหนึ่ง ๓๑ ไร่ แต่ว่าอันหนึ่ง ๓ ไร่เท่านั้น เนื้อที่ที่จะโอนกินข้ามเทียบกันดูซิ ๑๖๔ กับเลขที่ ๑๑๐ เนื้อที่ที่จะโอนกิน ๓ ไร่ กับ ๓๑ ไร่ ทำไมในเนื้อที่ถ้าถือตามสเกลที่ท่านได้มานั้นมันใกล้เคียงกันเหลือเกิน แต่ว่าเนื้อที่ที่จะโอนกินว่า ๓ ไร่กับ ๓๑ ไร่ ทำไมมันมากมายอย่างนั้น กรณาดูต่อไปอีก เลขที่ ๕๐ ต่อกับ ๑๖๔ นี้ปรากฏว่าไม่โอนกิน เขตแผนที่ที่แสดงที่จะโอนกินนั้นเนื้อที่ของเลขที่ ๕๐ มันหย่อนลงไป ในเนื้อที่ที่จะเวนคืน กลับว่าจัดประโยชน์แล้ว ทำไมมันไ้กันอย่างนี้ ทำไมมันหย่อนลงมาเฉพาะเลขที่ ๕๐ เท่านั้น ที่ชี้ไว้แล้วท่านไปทำรวบรัดไ้ว่าอย่างไร เพียงเลข ๕๐ เท่านั้นมันขัดข้องอย่างไรไม่ขีดเส้นวงเล็บ ท่านกรณาดูซิมันเป็นแหลมออกมานิดเดียวเท่านั้น แหลมอยู่ได้ ท่อไปเลขแผนที่เลข ๑๒/๑๒๒ สงสัยว่าทำไมที่ดินเลขที่อย่างนั้นจึงมีเศษอย่างนั้น ๑๒/๑๒๒ แล้วก็โอนกินบอกว่า ๓ ไร่เศษ แต่แผนที่ก็เท่า ๆ กับเลขที่ ๒ คือเนื้อที่แผนที่ ๑๖๔ เนื้อที่เทียบกันดูใกล้เคียงกันระหว่าง ๕๐ กับ ๑๖๔ และก็เลขที่ ๑๒/๑๒๒ นี้เนื้อที่ที่จะโอนกินเกือบเทียบกันแล้วมันใกล้เคียงกันในแผนที่นี้ ที่เนื้อที่เลขที่ ๑๖๔ นั้นมีเพียง ๓ ไร่ ของเลขที่ ๑๒/๑๒๒ นั้นมีถึง ๑๓ ไร่เศษ ทำไมมันแตกต่างกันอย่างนั้นในเมื่อแผนที่มันดูเท่า ๆ กัน ต่อกับเนื้อที่เลขที่ ๑๒ ท่านกรณาดูเลขที่ ๑๒ โปรดกรณาดูหาๆ มันอยู่ที่ไหน ใกล้ ๆ กันนั้นแหละ ใกล้ ๆ เลขที่ ๑๒/๑๒๒ เนื้อที่ ๑๗ ไร่เศษ เทียบกับแผนที่ของเลขที่ ๑๖๔ แล้วมันไ้กว่ากันมาก เนื้อที่สองแห่งนั้นมันไม่ใกล้เคียงกันเลข ๑๗ ไร่ ที่นั้แผนที่เลขที่ ๔๕ เนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๓ งาน ว่าโอน ๑๐ ไร่ ๓ งานทั้งหมด แต่ในแผนที่ยังมีแผนที่นอกเขตเวนคืนอยู่ด้วย ว่าท่านโอนทั้งหมด แต่ว่าเนื้อที่ของแปลงนี้มีที่เวนคืนอยู่เพียงเศษหนึ่งส่วนสามคิไม่เวนคืนในราวเศษสามส่วนสี่ แต่ว่าในบัญชีแสดงบอกว่าโอนทั้งหมด เนื้อที่เลขที่ ๓ ที่ ๕ และที่ ๖ ท่านกรณาดู ๓, ๕, ๖ อยู่ติด ๆ กันในทางที่ริมคลองปะปะทางซ้ายมือ ๓, ๕, ๖ เลขที่ว่า ๓ มีเนื้อที่ ๑๗ ไร่เศษว่ากันหมด ที่นี้ เนื้อที่เลขที่ ๕ มี ๑๘ ไร่

เศษว่าคืนหมด แผนทีเลขที่ ๒ ๒๓ ไว้เศษว่าคืนหมด แต่ว่าในแผนทีนั้นกลับปรากฏว่าไม่ได้คืนหมด ซึ่งมีที่เหล่านี้ออกตัดออกไปด้วย ยังไม่ได้โอนคืนอยู่ มันมาอย่างไรกันนี้ แผนทีเลขที่ ๒ ที่ดินเลขที่ ๒ ว่างมี ๔๓ ไร่เศษคืนหมด แต่อยู่ข้างบ้านประมาณ ๖ คูเลขที่ ๒ ของท่าน คุณผู้ข้างใต้ต่อมาจากเลขที่ ๓, ๕ นะ อยู่ริมคลองประปาทางซ้ายมือ ท่านเขียนไว้ในรายการว่าคืนหมด มีเนื้อที่ถึง ๔๓ ไร่ แต่ว่าดูเขตที่ดินที่ท่านเวนคืนนี้ ที่ดินเวนคืนเลขที่ ๒ ขีดจำกัดเขตที่ดินเองมองแทบไม่เห็นเลยอะไร ๔๓ ไร่มันเท่านั้น มีเท่านั้นหรือ ๔๓ ไร่ของท่าน เทียบกับที่ดินสองไร่ตามไร่ยังโตกว่านั้นอีกในแผนที่ ต่อไปข้าพเจ้าจะพยายามตรวจรายการจนละเอียดทุกรายเลขที่ ๑๑๘ ที่นี้เลขที่ ๑๑๘ เกิดมี ๒ รายขึ้นมา ๑๑๘ ไร่ในแผนที่อยู่ ๒ แห่ง แล้วรายการหนึ่งตรงกับเลขที่ ๓๖ อีกรายการหนึ่งตรงกับเลขที่ ๒๔ แล้วชื่อเจ้าของที่ดินก็ไม่ตรงกัน เนื้อที่ก็ไม่ตรงกัน แล้วทำไมเป็นอย่างนั้น เกิดมี ๑๑๘ มีสองรายการทำโฉนดหรือการทำเลขเครื่องหมายที่ดินท่านเอาอะไรเป็นเกณฑ์ ทำให้ซ้ำกันก็มี แล้วท่านจะจำได้อย่างไร มันซ้ำกันอย่างนี้ ต่อไปเลขที่ ๑๓๑ กับ ๑๓๒...

(เนื่องจากประธานสภาผู้แทนราษฎรมีกิจธุระ นายนิม กุปรักษ์ รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่ ๑ จึงดำเนินการประชุมแทน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ คุณเติม ฯ เวลาคุณจนจะหมดแล้ว ขอให้บรรทัดสักหน่อย เวลาจนจะหมดแล้ว

นายทิม กุวิพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ครับ จะรีบทำ แต่เวลาผมมันไม่หมด เวลาผมจะรีบไปขอให้ทั้งสองสามชั่วโมงถ้าผมไม่บอกเรื่อง ๑๓๑ กับ ๑๓๒ เนื้อที่ ๑๓ ไร่เศษเท่ากันพอดี แต่ว่าในแผนที่ใหญ่กว่ากันมาก เลขที่ ๕๗ เนื้อที่มากกว่าในแผนที่ แต่ว่าที่ดินแต่ละส่วนหนึ่งคือ ๑๖ ไร่เศษ เลขที่ ๘๑ ๗ ไร่เศษอยู่นอกแผนที่ แล้วก็บอกว่านี่เวนคืน อะไรอย่างนี้มีมากมาย ท่านสามารถจะชี้แจงข้าพเจ้าได้ไหมว่าเป็นอย่างไรข้อแตกต่างเหล่านี้ ข้อแตกต่างเหล่านี้มันแตกต่างกันอย่างไร ทำไมมันเป็นอย่างนี้. และเหตุใดท่านไม่ทำการทำให้มันดูได้ละเอียด ดูให้ได้ง่าย เข้าใจง่าย พยายามดูให้รู้ หรือท่านเขียนให้ใครดู ให้ท่านสมาชิกสภาผู้แทน หรือว่าท่านเขียนให้ผู้อื่นดู จะเอามาเสนออย่างนี้ ประการสำคัญที่ข้าพเจ้าจะรับหลักการไม่ได้, อีกประการหนึ่งนี่เมื่อพูดถึงนี้ ซึ่งข้าพเจ้าก็เคยได้โต้เถียงมาอยู่เสมอคือเรื่องชื่อพระราชบัญญัติ ชื่อพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าได้เคยโต้เถียงมาแต่กับ

กลายเป็น บอกรู้ให้พระราชบัญญัติอะไรต่างๆ นั้นฟังว่าพระราชบัญญัตินั้น... จึงส่ง
ก็ พ.ศ. ๒๔๖๖... นั้นมันเห็นยากๆ อย่างไรชอบกล... แต่ว่าก็เหมือนเป็นร่าง
ก็ให้เป็นร่างเสียจริง ๆ ไม่มีก็อย่ามี หรือมีให้มี... เพราะเป็นร่างก็อีกได้ไม่
เป็นไร... แต่ที่ท่านก็เอา ๒๕ นี้ไว้ละมันอย่างนั้นมาเถียงอย่างไวก้ไม่ขึ้น... ที่ประชุม
ฉบับนี้เกิดมาเป็น ๒๕ ขึ้นมาแล้ว... เอามาจากไหน... ท่านทำตามระเบียบข้อหรือไม่
แต่ก่อนท่านบอกว่ากฎฎีกาวางแบบมาแล้วเป็น ๒๕... กรรมการก็ขึ้นทราบดีว่า ๒๕
๒๕... เรื่อยไป... กฎฎีกาวางแบบ... แล้วมาคราวนี้กฎฎีกาวางแบบหรือไม่... มัน ๒๕
มันไม่เห็นมีกฎฎีกาวางแบบอะไรออกมา... หรือคือว่า ๒๕ ก็เป็น ๒๕ ไป... ไม่ใช่ ๒๕
เฉยๆ... ทำไมมาเขียน ๒๕... ขยี้กัไว้แบบนี้... แล้วที่นี้ถ้าท่านจะเอาระเบีย... ท่าน
ประธาน... ระเบียบทั่วๆ ของสภา... นี้ที่ท่านแจกไปแต่ละมาจิก... แจกไปปีก่อนๆ... นั้นมี
อยู่ท้ายพระราชบัญญัตินั้น... แบบของการร่างพระราชบัญญัติขึ้นเขียนแต่เพียงว่า พ.ศ.
แต่ก็จุด ๆ... แล้วทำไมเกิดมาเป็น พ.ศ. ๒๕... จุด ๆ ตามกฎฎีกา... กฎฎีกาวางแบบ
มา... แต่ว่าจะให้มันตามกฎฎีกา... ตามหลังกฎฎีกาไปหรือสมมติเป็นในกฎฎีกา
หรือว่ากฎฎีกาเป็นใหญ่กว่าสภานี้... แล้วเกิดม... กฎฎีกาจะมาเขียน ๒๕... จะให้
สภานี้ตามหลังไปอีกเป็น ๒๕... อย่างนั้นหรือ... จะเอาอย่างไร... หรือว่าท่านจะมีสิทธิว่า
ฉันจะทำอย่างไรฉันก็ทำได้... จึงอยากจะเรียนตามท่านประธานคณะกรรมกรกฎฎีกา
ว่า... ในฐานะที่ท่านเป็นประธานกฎฎีกา... ท่านจะเอาอย่างไร... หรือว่าท่านจะถือว่า
ฉันจะทำอย่างไรก็ได้... มีอำนาจทำได้... ไม่ต้องเคารพระเบียบแบบแผนจะเอา
อย่างไรหรือ... ข้าพเจ้าขอเรียนว่าสภาเป็นสถาบันอันสูงสุด... ที่เป็นสถาบันที่จะต้อง
วางบันทึกร่างระเบียบแบบแผนให้อยู่ในเกณฑ์และก็ต้องเคารพ... และก็ต้องเคารพต่อ
ระเบียบของตนเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างแก่ฝ่ายบริหารและบรรดาข้าราชการทั้งหลาย... ถ้า
สภานี้มีระเบียบแล้วก็ไม่ปฏิบัติตาม... สถาบันสูงสุดมันเหลว... มันก็ต้องเหลวไปจ้ะ
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านนายกรัฐมนตรี... ทำอะไร... ท่านก็ทำไปได้อย่างนี้... ใครไม่
เคารพต่อระเบียบแบบแผนที่มีมา... อยากจะเขียนมาอย่างนี้ก็เขียนมาอย่างนี้แหละเอา
ว่ากฎฎีกาก็แล้วกันแล้วไป... ก็เลอะลุ่มโซ่ใหญ่... การที่ทำอะไรตามอำนาจก็ไปอย่างนี้
และมันถึงทำให้ทำอะไรตามอำนาจก็แล้วไป... แม้จะมีกฎหมายอะไรไว้... อยู่นะ
แล้ว... บอกรู้ว่ามีอำนาจก็ทำไป... ทั้งๆ ที่กฎหมายระเบียบแบบแผนมีอยู่... ว่าจะเป็น

กันว่าส่งจำเลยไปส่งเรื่องช่วยโรงพิมพ์รวมมิตรที่ยังไม่เสร็จทำเพื่ออะไร พวกพวกนี้
อย่างนี้เป็นต้นทำได้อ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ให้คนอื่นเขาพูดบ้างเถอะ
คุณเทิ้ม ฯ

นายทิม ภูวิพัฒน์ (อุบลราชธานี) : มีใจได้รับ ก็ว่ามันเกี่ยวข้องกับไม่
เคารพต่อระเบียบแบบแผนก็ทำไปให้เป็นอย่างนั้นมันเกี่ยวเนื่องกัน อันเหตุผลข้อ
เนื่องกันคือ ถ้าหากว่าเราเคารพต่อระเบียบแบบแผนแล้ว เราก็ต้องสละขาในกรณี
จะขัดต่อระเบียบ มันเป็นอย่างนี้ ผมจึงหักท้วง

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : พอแล้วครับ

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
ทางกระทรวงมหาดไทยขอชี้แจงว่าที่ดินทั้งหมดนั้นซื้อไว้เป็น จำนวนเงิน ๒ ล้านบาท
จำนวน ๔๐๐ กว่าไร่ใน ๒ ล้านบาท ส่วนที่จะโอนให้แก่ประชาชนซึ่งเป็นเจ้าของ
ที่ดินกลับคืนไปนั้นยังไม่ได้อ โฉนดกรรมสิทธิ์ต่างๆ ยังอยู่ที่เจ้าพนักงานทุกประการ
ส่วนที่ยกกฎหมายมานี้ ก็เพราะเหตุว่าเมื่อพระราชบัญญัติเวนคืนออกไปแล้ว ที่ดิน
ทั้งหมดก็ตกมาเป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐ แต่รัฐไม่มีเงินที่จะชดเชยที่ดินเหล่านั้นก็จึงยังเป็น
เจ้าของเดิมอยู่ ที่ยกกฎหมายมานี้ก็เพื่อจะไม่ให้ขัดกัน ส่วนที่บอกว่าเมื่อได้วัน
โอนไปแล้ว อาจจะเกินจำนวนว่ากฎหมายที่ดินซึ่งออกมาในครั้งครั้งนั้น ขอเรียน
ว่าไม่เกิน เพราะโฉนดและกรรมสิทธิ์ยังตกอยู่ที่เจ้าของ เพราะฉะนั้นกฎหมายทั้ง
สองฉบับนี้จึงไม่ขัดกัน ส่วนรายละเอียดของแผนที่ ความจริงเจ้าหน้าที่ที่ไม่มีความ
ชำนาญด้านนั้น ก็เพราะเพื่อจะให้ท่านง่าย คืออย่างมาจากทางด้านเหนือ เราก็
เรียงลำดับจากด้านข้างขึ้นเหนือลงมา ส่วนแผนที่ซึ่งท่านผู้ท่านได้พิจารณาว่า
เห็นว่าจากถนนพระยาสุรเสถียรไม่ทำกันนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่า ส่วนมีสิทธิที่จะ
ไปเขียนใหม่ในชั้นปฏิบัติ

นายใหญ่ สวัสดิภาพ (นครสวรรค์) : ผมต้องถามเวลาเดิมผมชี้แจง
ก็เพราะว่าเรื่องแรกที่เกี่ยวกับค่าของรัฐมนตรีมหาดไทยพอเพียงมาถึงผม ผม
จะชี้ให้สภานี้ให้เห็นว่าที่ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยบอกว่า ได้พิจารณาไปจนรอบคอบ
แล้ว ความจริงไม่รอบคอบเลย ไม่ได้อรอบคอบแม้แต่จะรู้เรื่องหรือไม่เรื่องนั้น ความ
จริงก็บอกว่าเพื่อนคนหนึ่งเป็นสมาชิกอยู่เห็นว่ากฎหมายนี้ออกมา เมื่อพวกผมเป็น

รัฐบาล ไปมีกฎหมายเวนคืนไว้เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐ ผมอยู่ในเวลานั้น ท่านรัฐมนตรี
อยู่ข้างนอกสภาแล้วก็มีรัฐมนตรีท่านหนึ่งที่รับราชการมาเพราะว่าขี้เกียจขึ้นเครื่องบินอยู่ใน
สภานี้ ประธานไทย คุณทอง ปันเทาจวม เป็นผู้ยกและเมื่อจะออกกฎหมายก็ให้
มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้กรมราชทัณฑ์ทำสวนผักและเลี้ยงสัตว์ ข้าราชการราษฎรใน
กรุงเทพ ฯ ซึ่งขณะนั้นกำลังอพยพกันอยู่ ผมจึงได้ขึ้นขึ้นและปฏิเสธว่ากฎหมายที่
เกิดการบกพร่องจนต่อว่ากันนี้ ไม่ใช่พวกผมเป็นรัฐบาล แต่เป็นรัฐบาลอื่น เพราะ
เหตุว่าไม่มีความจริงในประเด็นต้นความตกลงใจของผมก็คิดว่า อยากจะสนับสนุน
รัฐบาลสักครั้งหนึ่งด้วยการลงมติให้กฎหมายฉบับนี้ แต่เมื่อได้ฟังรัฐมนตรีมหาดไทย
ได้ชี้แจงแล้ว ผมกลับเปลี่ยนความคิดว่าเห็นจะสนับสนุนไม่ได้ เหตุที่ไม่ได้ก็
เพราะว่าดูไม่ได้ออกเลยพูดกันง่าย ๆ ก็จะเป็นว่าสุกเอาเผากิน ว่ากันเรื่อย ๆ ไป
ก็ต้องยกมือให้จริง ๆ นั้นกฎหมายฉบับนี้มีปัญหาหลายประการ สมาชิกก็โต้เถียงไป
แล้วถึงรายละเอียด ซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าจะไปแปรญัตติเอาได้ ขอให้คิดว่าสมาชิกใน
สภานี้ไม่ใช่ช่างแผนที ถ้าจะไปแปรญัตติในเรื่องรายละเอียด ผมคิดว่าจะเป็นเรื่อง
ที่ไม่ได้ผล ที่ได้กันกันขึ้นอย่างนี้ ไม่ใช่หมายความว่าระบอบชาติว่ารัฐบาลเพื่อให้
ทำงานอะไรไม่ได้ ไม่ใช่อย่างนั้น ในฐานะที่สมาชิกเป็นผู้ควบคุมรัฐบาลก็ควรจะ
ให้รัฐบาลทำอะไรให้ถูก ๆ ทำผิดไปอย่า ๆ จนกระทั่งแพ้ความเขาที่โรงศาลไป ก็หลาย
ครั้งหลายหน เป็นข้อบ่งชี้ขายหน้า โห่ ๆ อยู่ด้วยกันก็อยากให้ทำดี ๆ ผมจึงมา
เรียนว่าอย่าไปเอาชนะคะคานกันในเรื่องอย่างนั้น ๆ เลย วิชาเหตุก็หาผลกันบ้าง
ปัญหาใหญ่ท่านรัฐมนตรี ฯ ไม่ได้ตอบ ก็ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
เป็นผู้รักษาการในกฎหมาย ๒ ฉบับ ขอท่านสมาชิกได้โปรดพิจารณา กฎหมายที่
ดินว่าคนหนึ่งต้องมี ๕๐ ไร่ เวนคืนมาแล้ว ท่านรัฐมนตรีก็ยืนยัน เราทุกคนอยู่ใน
สภานี้ก็ยืนยันในข้อเท็จจริงว่ากรรมสิทธิ์เปลี่ยนมือมาเป็นของรัฐ ที่นี้จะยืนยันกันไป
แต่ขัดกฎหมายที่ดินอีกแล้ว มีกรรมสิทธิ์อยู่เกิน ๕๐ ไร่ ไม่ใช่ กฎหมายนี้ไม่ให้บอก
บอกไว้เลยว่าจะทำอย่างไร สภานี้ก็จะออกกฎหมายให้คนทำผิดกฎหมายเรือออกไป
นี่เป็นประเด็นหนึ่ง อีกประเด็นหนึ่งเงินชดเชย ชดเชย ไปแล้วออกงบประมาณเอาไป
ต่อมา ผมก็ยังอยู่ในสภานี้ เหตุที่จำเรื่องนี้ได้แม่นนั้นไม่ใช่ผมเอาอย่างท่าน
สมาชิกจะสงสัย กฎหมายฉบับนี้เมื่อก่อนจะออกได้ก็ไม่ใช่ขอความเห็นฯ ๆ สภานี้ก็เอา
ที่ตัดสิน เพราะเกี่ยวกับที่ดินของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในเวลานั้น ได้พูดกัน

ในสภานี้ รายงานการประชุมก็มีและผมจำได้ว่า ผมเป็นคนพูดเอง ว่าสมานกับออก
ว่าเป็นสภาที่เราอยู่ใต้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ใช้อำนาจนั้นทางสภา อำนาจของราษฎรเป็นรูปอย่างนั้น สภานี้ก็ได้รวบรวมบอก
ว่ารัฐบาลควรจะนำความกราบบังคมทูลเสียก่อนว่า สมานนี้ไม่ได้ตั้งใจจะไปรีบเอา
ทรัพย์สินของท่านมา ของท่านมีอะไร รัฐบาลสมัยนั้นก็รับเอาไปกราบบังคมทูลว่า
เพื่อนนี้สมาน เราทักท้วงว่าถ้าจะออกกฎหมายโดยไม่ได้รับความยินยอมเลย เรื่องมันจะ
น่าเกลียด เรื่องมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ และในที่สุดรัฐบาลก็เสนอใหม่ เสนอมา
ใหม่มันจะมากขึ้นก็อย่างที่เมื่อกรรมสิทธิ์ตกไป แล้วทำอย่างไร รัฐมนตรีว่าการการ-
การมหาดไทยจะออกอย่างไรมีอยู่แล้ว ๕๐ ไร่ เมื่อออกกฎหมายขึ้นไปแล้วก็คืนไม่ได้
ได้คืนรับไว้ไม่รู้จะรับไว้อย่างไร รับเอาไว้แล้วผิดกฎหมายอีก ผิดกฎหมายที่ดิน อาจ
จะมีแต่พิจารณาอย่างหนึ่งว่า กฎหมายที่หลังมันลบล้างกฎหมายเก่า แต่ที่พวกที่รู้
กฎหมายก็คงเข้าใจกันดีว่ากฎหมายพิเศษมันยกเว้นกฎหมายทั่วไป กฎหมายที่ดินนะ
มันคงจะลำบาก ผมไม่แน่ใจว่าทำไปแล้วมันจะสะดวกสบายอย่างไร ก็จึงอยากจะ
เรียนว่ากฎหมายนี้จะทำอย่างไรและผมมองดูอีกอย่างหนึ่งคือว่าถ้างั้น เมื่อเวลาเรา
เอาที่ดินของเขามา ถึงกรรมการขึ้นชดใช้เงินเขาและเสร็จไปแล้ว ออกงบประมาณ
ไปแล้ว ทำไมเราไม่ให้เจ้าของเขา แปลว่าคงยักยอกเงินกันตรงเวลานี้ ที่นี้เมื่อเอา
ของคืนไปราคามันขึ้น ๗ เท่าอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่า วิธีปฏิบัติจะทำอย่างไร เอา
ไว้ ๖ เท่า คืนเขารับอย่างนั้นหรือ หรือว่ายอมขายทุนไปอีก ๖ เท่า คือว่าเด็กแล้ว
กันไป ให้ไปเปล่า ๆ เงินก็เสียไปก็เสียไปด้วย ถ้าเป็นอย่างนั้นจะมีคนมาซื้อหรือ
แต่ราษฎรที่เสียภาษีอย่างไร เวลาเราโอนที่ดินที่คืนมาต้องจ่ายตรงกันเขาไป ที่นี้โอน
คืนที่คืนไปไม่ได้ให้เขาสทงคมา ถ้าเขาสทงคมาก็ไม่เท่าราคาที่ดิน คนอีก ๒๐ ล้าน
ก็จะต้องเอามาให้แก่เจ้าของที่ดินใหม่ก็ร้าย ก็รวมความว่าราษฎรหลาย ๆ คนก็มาเสีย
ภาษีให้คน ๒-๓ คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในที่ดินนี้แล้วมันอยู่ติดรวมหกล้านคน ไม่ใช่
เป็นผู้แทนของคนที่เป็นเจ้าของที่ดินจะได้ คืนแต่เป็นคู่ แลของคนที่ทุกคนก็จะต้องเสีย
ภาษี แล้วปัญหานี้ทำอย่างไรผมก็อยากจะรู้เหมือนกัน ถ้าหากว่าท่านรัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงมหาดไทยไม่สามารถจะแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ สถานนี้จะออกกฎหมายไปทั้ง ๆ ที่ว่าปฏิบัติไม่ได้ อย่างนั้นหรือ ก็กฎหมายที่ปฏิบัติไม่ได้ผมว่ามันจะเป็นที่น่าเขี่ยหยันถ้าสมานี้จริง ๆ ก็ต้องอยากฟังรัฐมนตรีว่า ท่านจะแก้อย่างไร ถ้าแก้ได้บางทีผมก็ไหวทให้อีก ที่นั้นไม่รู้ หลับหูหลับตาลงคะแนนให้เรื่อย เขาขอว่าเอาเถอะนะที่มันก็แย ขอความกรุณาให้ผมได้สว่างใจก่อนที่จะได้ลงมติในเรื่องนี้สักหน่อย

นายสุวิชัย พันธะเศรษฐ (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒) : ร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ของกรมราชทัณฑ์ให้แก่เจ้าของเดิม ซึ่งรัฐบาลได้เสนอในที่นี้ ก็มีหลักการอยู่แจ้งชัดแล้วว่า โอนกรรมสิทธิ์ซึ่งกรมราชทัณฑ์ยังไม่ได้ใช้ราชการนั้นให้แก่เจ้าของเดิม ท่านผู้เป็นประธาน ฯ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดนครสวรรค์และจังหวัดอุบลราชธานี ท่านได้ยกเหตุผลมาอ้างว่าเวลานั้นท่านก็ได้อยู่ในสมานี้ ข้าพเจ้าก็ขอเรียนว่าใน พ.ศ. ๒๔๙๐ นั้นข้าพเจ้าก็อยู่ในสมานี้เช่นเดียวกัน คือหมายความว่าในสมัยรัฐบาลนั้น นโยบายสรรพากรซื้อแพ่งขายถูกนั้นต้องการที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ นี้ ก็ให้กรมราชทัณฑ์จะไปปลูกผัก แต่ว่าในเมื่อเวลาหลังจากรัฐประหารแล้ว ใครเป็นรัฐบาลรับช่วงในเวลา นั้น ต่อมาก็จะเห็นได้ว่ารัฐบาลของท่านได้รับช่วงมา เมื่อนโยบายอันนี้มันขัดกับนโยบายของท่านเราก็จะต้องรีบแก้ไข เอาสิ่งซึ่งเราไม่ต้องการนั้นคืนให้เจ้าของเดิมทันที แต่เวลานั้นรัฐบาลก็มัวไปทำอย่างอื่นเสีย เราได้คำนึงถึงพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ นี่เรื่องมันต่อเนื่องกันมาอย่างนี้ ที่นี้ถามที่ท่านบอกว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้นทำไมเวลาซื้อมาจ่ายเงินไปแล้ว เวลาโอนคืนไปไม่ได้เงิน สิ่งที่ซื้อมานั้นกรมราชทัณฑ์ยังใช้อยู่เต็มทุกตารางนิ้ว ไม่ได้คืนไปแล้วแต่สิ่งซึ่งคืนไปนั้น คือสิ่งซึ่งไม่ได้ใช้แล้วราษฎรร้องขอมาว่าขอคืนให้เขาเถอะ ตั้งแต่เวนคืนมาแล้วเขาก็ยังเข้าไปทำมาหากินในที่ดินนั้นตลอดเวลามา ซึ่งรัฐบาลสมัยต่อมาไม่มีนโยบายที่จะเอาที่ดินของเขาเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วปัญหาเรื่องเกี่ยวกับเงินกับทองมันก็ไม่มี คือหมายความว่าโอนคืนให้แก่เจ้าของเดิมไปเท่านั้น ที่นี้อีกปัญหาหนึ่ง ท่านอ้างบอกว่ากฎหมายที่ดิน จะขัดกับกฎหมายที่ดิน จะขัดได้อย่างไร ประมวลกฎหมายที่ดินนั้นเป็นประมวลแม่บทว่าอยู่บอกว่่านับตั้งแต่รัฐบาลใช้พระราชบัญญัตินี้ก็จะมีที่ดินตามหลักเกณฑ์เช่นนั้น แต่ที่กฎหมายได้มีอยู่แล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ คือประมวลกฎหมายที่ดิน ถ้าหากว่า

รัฐบาลเวนคืนมาเพื่อจะให้ไปไปตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๗ ว่าการเวนคืนนั้นทำเพื่อประโยชน์ของรัฐเพื่อประโยชน์ของรัฐอันสุดลง ประโยชน์ของเจ้าของเดิมก็จะต้องเข้ามาแทนที่แล้วท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดอุบลฯ บอกว่าทำไมไม่เอาที่ดินเหล่านี้มาจัดสรรปันส่วนให้แก่ข้าวกวการในกรมราชทัณฑ์หรือแบ่งขายอะไรให้แก่คนที่ไม่มีที่ดิน การกระทำอย่างนั้นทำไม่ได้ เป็นการผิดหลักการของกฎหมาย และเหตุผลที่รัฐบาลได้เสนอต่อสภาในขณะ ที่จะเวนคืนที่ดินนี้ ไปว่า เพื่อจะให้ไปเป็นประโยชน์ของรัฐ แต่แล้วจะเอามาแบ่งสรรปันส่วนกันเสียอย่างนั้นจะเป็นการตอบโต้ได้อย่างไร เพราะฉะนั้นร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงต้องการคืนที่ดินให้แก่เจ้าของเดิม ซึ่งเป็นราษฎรหลายสิบหลายร้อยครัวเรือนร้องขอมาว่าเมื่อไม่ใช้แล้วก็คืนให้เขาเสียเถอะ เขาจะได้ทำมาหากินต่อไป รัฐบาลก็เห็นด้วย แต่ที่นี้พูดถึงเรื่องปัญหาเกี่ยวกับแผนที่อะไรต่าง ๆ ท่านจะเห็นว่าแผนที่ โฉ่งลงมาเลขหมาย ๕๐ นั้น จำนวนที่โฉ่งลงมานั้นมีเพียง ๒-๓ ตารางวาท่านจะให้คืนให้เจ้าของ แล้วเจ้าของเขาจะเอาไปทำอะไร ๒-๓ ตารางวาเขาก็ต้องรับซื้อเขาเสีย เพราะซื้อที่ดินส่วนใหญ่ ๕๐ นั้นมีเพียงแปลงเดียวเท่านั้น ท่านกลับบอกว่าให้ตัดตรง ๆ มาแล้ว ๒-๓ ตารางวานั้นก็ราคาเงินเจ้าของเขาจะไปทำอะไรก็ช่างเขา ก็หมายความว่าถ้างั้นมันจะเป็นกรรมแก่เจ้าของเดิมอย่างไร ส่วนใหญ่เขาเอา ส่วนนี้เดี๋ยวกลับตัดเงินทองของเราลงอย่างนั้นเป็นการไม่ชอบ ที่นี้สำหรับเลขหมายอื่น ๆ ที่ท่านอ้างระเห็นได้ว่าบางอันนั้นแทรกเข้าไปใน ทางที่เข้าไม่จัดประโยชน์แล้ว แล้วเหลือนอกจากนั้นมากก็ไม่เกี่ยวข้องกันเห็นกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงได้ร่างกำหนด ทางฝ่ายกรมราชทัณฑ์จึงวางไว้เป็นแนบลง ว่าอันไหนเข้าไปได้แค่ไหน อย่างยกตัวอย่างเช่นที่ทางเข้านี้ ทางแนบลงเข้าไปเพียงนิดเดียวแล้วยังไม่ทันใช้เลย เดี๋ยวนี้ก็คืนให้เขาทั้งแปลง เขาก็ได้เต็มหมดทั้งแปลง อย่างแปลงที่ ๕ เป็นต้น เพราะฉะนั้นท่านอ่านแผนที่ต่าง ๆ ในพระราชบัญญัตินี้ท่านมีเจตนาเอาแต่เดิมว่าขอให้คืนเขาเถอะ อย่างนี้แล้วก็มีจะไปไหนอย่างไร แผนที่มันก็อยู่อย่างตามเจตนาของร่างท่านไปด้ว เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนให้ที่ประชุมทราบว่า การโอนกรรมสิทธิ์ก็คืนให้แก่เจ้าของเดิมนั้นเป็นการให้ความเป็นกรรมแก่เจ้าของเดิมตามกฎหมาย ไม่ใช่หมายความว่าพอรัฐได้กรรมสิทธิ์แล้วก็มาหาประโยชน์เอาเงินเข้ารัฐ นั่นเป็นการไม่

ชอบ เพราะเราไม่ใช่ต้องเขาเพื่อประโยชน์ของรัฐแล้ว เพราะฉะนั้นในการที่โอน
ที่ดินนั้น รัฐบาลเองก็จะต้องช่วยเหลือประชาชนอีก ๑๐๐ - ๒๐๐ ครัวเรือน ที่กำลัง
ไม่มีที่ และเขาขอสิทธิที่ที่ดินเดิมของเขากัน อย่างนี้เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่สภา
ผู้แทนราษฎรของเรานั้นจะสนับสนุนให้ประชาชนได้รับคืน ในส่วนเรื่องที่ยกกว่า
ถ้าตรากฎหมายออกมาแล้วใช้บังคับอะไรต่างๆ ไม่ได้เป็น แบบแผน อะไรของกฤษฎีกา
กันนั้น ก็ขอให้ ท่านทั้งหลายได้คำนึงว่า กฎหมายกฤษฎีกานั้นเป็นเครื่องมือในการร่างกฎหมาย
ของรัฐบาล เมื่อรัฐบาลไม่เชื่อกฎหมายแล้วจะไปซื้อใคร เมื่อมันเป็นอย่างนี้
เรื่องต่างๆ ที่เข้ามาเป็นแบบก็จึงได้เป็นไปอย่างนี้ ถ้าสภาผู้แทนราษฎรไม่เห็นด้วย
สภาผู้แทนราษฎรก็ชอบที่จะแก้ไข เพราะฉะนั้นจึงขอสนับสนุนว่าควรจรรี
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

นายเทียม ไชยนันทน์ (ตาก) : พระราชบัญญัติเวนคืนที่ดินรายนี้
ข้าพเจ้าก็จำได้ว่าได้ยื่นมาในสมัย ที่ข้าพเจ้าก็ได้นั่งอยู่ใน สภาฯ พร้อมกับ คุณสุวิชัย
นั้นเหมือนกัน และก็ได้เคยเตือนว่า ได้มาแล้วก็ทำประโยชน์ให้เขา เพราะว่าเวน
คืนมากมาภายหลังก็ต้องทำประโยชน์ให้จริง ๆ อะไรนั้นก็ให้ทำงัดได้ทั้งอะไรกันมาเหมือน
กัน เพราะฉะนั้นเมื่อโอนไปแล้ว ต่อมาเมื่อได้เวนคืนไปแล้ว ต่อมารัฐบาลก็ได้
ซื้อไปบ้าง และทำประโยชน์บ้าง แต่ว่ายังเหลืออีกเยอะแยะที่จริงท่านที่นั่งลงไปเมื่อ
นั้นก็ได้ไปเห็นที่ปรึกษาบ้าง แนะนำบ้าง กฎหมายบ้าง อะไรบ้างก็ควรจะได้เตือน
รัฐบาลว่า เอาทำไมไปเงี้ยว ทำไมไม่ทำให้หมด ทำไมไม่เดินตามโครงการของ
รัฐบาลเก่าเขา ที่เขาวางไว้เขาบอกว่าเขาจะขอเวนคืนไปเพื่อทำอย่างนั้น ๆ ท่าน
ไม่ได้ทำไปอย่างนั้นเพราะอะไร ก็ควรจะรีบคืนให้เขาเสีย เพื่อเขาจะได้ไปทำ
ประโยชน์ปลูกพืชปลูกผล เพราะการที่ไปรวบเอาไว้เฉย ๆ แล้วไม่ทำประโยชน์นี้
เป็นการเสียหายแก่เขา ทำให้เขาไม่อาจที่จะทำการเพาะปลูกหรือกิจการในการนั้นได้
เต็มภาคเต็มภูมิของเขา เพราะว่ากรรมสิทธิ์ของเขาได้โอนไปเสียแล้ว นี่มันเป็นการ
เสียหายแก่เขาซึ่งควรที่จะได้แนะนำรัฐบาลในฐานะที่ปรึกษากฎหมายบ้าง อะไรบ้างที่มี
หน้าที่อยู่นะ เพราะรู้เรื่องเดิมอยู่แล้ว ก็หาได้ทำเช่นนั้นไม่ แล้วรัฐบาลเองก็หาได้
ปฏิบัติต่อไปเช่นนั้นไม่ ปล่อยกปละละเลยไปจนกระทั่ง ๑๐ ปี แล้ว ๑๐ ปีก็มาขอโอน
คืนให้เขาไป และการขอโอนคืนให้เขาไปก็หาได้ปฏิบัติตามกฎหมายไม่ คืนให้เขา

เฉยๆ แล้วไม่ทำอะไรมาให้เรียบร้อย ไม่เสนอเอกสารให้รับด้วยว่า เราได้ตีราคา เขาไว้กี่ๆ จะโอนคืนตีราคาไว้เท่าไร แล้วทำไมถึงไม่ซื้อเขาไว้เพราะเหตุผลอันใด เงินที่กรมราชทัณฑ์ขอโอนคืนทำอะไรอีกแห่งหนึ่งหลังกฎหมายนั้นก็มีอีก แต่ทำไมไม่ไต่ถามเลย แล้วอีกประการหนึ่งประการที่สำคัญที่สุดก็คือทำไมรัฐบาลไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ทำไมเอาเปรียบประชาชนในการที่จะโอนคืนที่นี้ไป เพราะพระราชบัญญัติเวนคืนมาตรา ๓๐ เขาบัญญัติว่า ถ้าเมื่อออกพระราชบัญญัติเวนคืนนี้แล้ว เมื่อกรรมการได้ตีราคาที่ดินแล้ว ถ้ารัฐบาลไม่ชำระเงินค่าที่นั้นภายในกำหนด ๓๐ วัน ก็ให้ยึดคอกเบี้ยให้แก่เจ้าของที่ดินร้อยละ ๗ ครั้งต่อปี นี่กฎหมายเขาวางไว้เช่นนั้น แล้วนี้ตีราคากันมาตั้งแต่ ๑๐ ปีแล้ว แล้วเวนคืนไปให้เขาหาได้ยึดคอกเบี้ยให้ตามกฎหมาย ซึ่งรัฐบาลเองเป็นคนร่างมา ขอให้รัฐบาลได้แสดงมาว่า ทำไมจึงไม่ยึดคอกเบี้ยให้เขา แล้วก็ขอให้แสดงอีกว่าถ้าเวนคืนไปเช่นนั้นแล้ว ตามกฎหมายแห่งเจ้ารองเขามีสิทธิที่จะยึดคอกเบี้ยแก่รัฐบาลตามกฎหมาย แล้วไม่มีปัญหาที่จะหลีกเลี่ยงได้ แล้วรัฐบาลจะได้คิดแก้ไขไว้ในข้อนี้อย่างไร รัฐบาลไม่ได้แสดงแก่สภา อีกอีกก็จะมารวบๆ ให้รับไป แล้วก็หลังเกิดเรื่องฟ้องร้องกันขึ้น เรียกค่าคอกเบี้ยบ้าง กระไรบ้าง ตามกฎหมายก็ต้องมาขอให้รัฐบาลถึงบางประมาณให้แก่เขาอีก อย่างนี้ควรจะตกลงแก่เขาเสียก่อนว่าไปทำบันทึกเอาไว้ ทำกันทีละเป็นหลักฐานว่าเขาจะไม่เอาคอกเบี้ย แล้วนั้นจะคืนที่นี้ให้ไป ซึ่งจะได้ออกกฎหมายนี้คืนให้ไป มีท่านอีกอีกเสนอกฎหมายมานานแล้วโอนคืนกับไปคอกเบี้ยไม่พูดกัน เขาก็มีสิทธิมาไล่เก็บเอาที่รัฐบาล รัฐบาลก็มาขอเงินสภาฯ ก็เงินของประชาชน ซึ่งมันไม่ควรจะเสีย นี่บังเกิดเพราะเหตุที่ที่มันบังเอิญราคาขึ้นไปบ้าง นี่ถ้าหากว่ามันเป็นในเวลาปกติธรรมดาแล้วละก็ทางราชฎและทางสภาฯ นี้ก็จะเสียหายอยู่มาก เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ก็ขอให้ท่านได้แสดงช่วยว่า ทำไมท่านจึงไม่ยึดคอกเบี้ยให้ตามกฎหมาย ท่านเป็นรัฐบาลทำไมไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย แล้วทำไมท่านจึงไม่ได้ทำความเข้าใจในเรื่องนี้กับเจ้าของเขามาเสียก่อน นี่ถ้าจะว่าขอทราบก่อนที่จะรับหลักการหรือไม่

นายฉันท จันทชุม (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าก็ไปหาใคร่หาเสียเห็นว่า ทำไมเวลานี้โดยเฉพาะท่านก็กล่าวไป ๒ - ๓ ท่านนั้น ในการที่รัฐบาลจะยกที่ดินให้กับประชาชนซึ่งเป็นไปตามความประสงค์ของประชาชนนั้น ท่านไม่ชอบหลักการอันนี้

หรือ ในเหตุผลที่ข้าพเจ้าจะขอเรียนเรียนนี้ว่ามีว่า เดิมทีเมื่อเราได้ออกพระราชบัญญัติเวนคืนมา ๒ ครั้ง ครั้งแรกในปี ๒๔๘๖ เรายังทำอะไรไม่ได้ ในขณะนั้น ซึ่งข้าพเจ้าเองได้ติดตามอยู่เหมือนกัน แต่ว่าในขณะนั้นแม้ข้าพเจ้าจะอยู่นอกสภา ก็ทราบข่าวสารการระหว่างในประเทศเราอยู่ในภาวะสงคราม ที่นี้เมื่อผ่านมาถึง ปี ๒๔๙๐ ข้าพเจ้าก็บังอยู่ในสภาฯ นี้ แล้วทำไมจึงต้องออกกฎหมายใน พ.ศ. ๒๔๙๐ ก็เนื่องจากว่ามีไปขัดกับพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๘๗ ถ้าหากเราไม่ทำในขณะนั้น ๔ ปีแล้วจะเป็นการขัดกับกฎหมาย เพราะฉะนั้นใน พ.ศ. ๒๔๙๐ จึงได้ออกมาทั้งที่ท่าน ส.ส. นครสวรรค์พูดถูกต้องแล้ว มาบัดนี้โครงการที่จะมีเรือนจำ เราต้องการจะสร้างในย่านเรือนจำซึ่งรวมกันในบริเวณนี้ ทั้งหมดที่คลองเปรม คือที่ลาดยาวที่เราจะต้องโอนคืนนี้ จะต้องรวมผู้ต้องขังและผู้เป็นนักโทษแล้วจะต้องรวมกับพวกเด็กพวกผู้หญิงและพวกคนหนุ่ม แผนการอันนั้น เราได้เปลี่ยนแปลงไป! ซึ่งไม่ต้องช่วยหลักสากลของการราชทัณฑ์สากลทั่วโลก ในบัดนี้เรานิยมแยกกัน และโดยเฉพะอย่างยิ่งก็เห็นไปอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า เงามีที่ซึ่งแยกไปอยู่ที่คลองไผ่ นอกจากนั้นแล้วกรมราชทัณฑ์มีเงิน ๓๖ ล้านเพื่อก่อสร้างเรือนจำภาคคลองเปรมนี้ และในปีต่อ ๆ มาหลังจาก พ.ศ. ๒๔๙๐ เรายังไม่ได้เงินงบประมาณ กระทรวงมหาดไทยโดยกรมราชทัณฑ์ก็ได้รับคำร้องทุกข์จากประชาชนว่า ที่ดินที่เราเวนคืนมานั้นเรายังไม่ได้เข้าครอบครอง และเจ้าของกรรมสิทธิ์เดิมยังเข้าไปทำการครอบครองทำไร่ทำนาปลูกผักอยู่ ในขณะเช่นนี้จึงใคร่ที่จะทราบเรียนท่าน ส.ส. จังหวัดตากด้วยว่า เพราะเหตุผลอย่างไรเราจึงไม่จำเป็นจะต้องไปยึดตกบ้าง เพราะเหตุว่าเจ้าของที่ดินเขามีกรรมสิทธิ์เดิมนี้ทั้งหมดทุกรายนั้นได้ยินยอมกับรัฐบาล และมีความพอใจเป็นอันมากในการที่จะได้รับโอนคืน เพราะฉะนั้นในเหตุผลด้วยประการทั้งกล่าวนั้นจึงจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องออกกฎหมายยกที่ดินซึ่งเป็นของรัฐนี้คืนไปให้แก่เจ้าของเดิมด้วยความชอบธรรม และในการที่เราต้องตราพระราชบัญญัตินี้ ก็เพราะเหตุว่าประมวลกฎหมายแพ่งมาตรา ๑๙๐๕ ได้บังคับไว้เช่นนี้ว่า เราจะต้องออกพระราชบัญญัติโอนที่ดินคืน นอกจากนั้น ส.ส. อุบลฯ ก็ได้กล่าวว่า บัญชีที่ทางพระว. เสนอญัตติเป็นการที่ไม่ถูกต้องมีว่ามีหิ้งอะไรต่ออะไรอย่างนี้ ความจริงเห็นในโฉนดของกรมที่ดินเดิม เราไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย เป็นระเบียบและโฉนดของกรมที่ดินเดิมเลขที่ประจำโฉนด ที่นี้ในการนี้ที่ทำไม

เราเอาของเขามาให้ด้วย ก็ต้องวิ่งกันไปใช้จนหมด ที่เรานำเสนอที่ยังไม่เสร็จอีกพอ
ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่า ถ้าเราเอาของเขามาฝาก เขาก็วิ่งคืนให้เขาในส่วนที่ไม่
ได้ใช้ก็คืนให้เขาไปตามความชอบธรรม เพราะฉะนั้นถ้าหากท่านที่เคารพทั้งหลาย
ต้องการที่จะช่วยเหลือประชาชนให้ได้ โปรดสนับสนุนพระราชบัญญัติฉบับนี้เถิด

นายบุญคง บุญเพชร (มหาสารคาม) : คือกฎหมายฉบับนี้นั้นเพ่งง่าย ๆ
ก็คือว่า เป็นกฎหมายบังคับซื้อและเป็นกฎหมายบังคับขาย มันเข้าทำนองนี้ ท่าน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกล่าวผมยังเข้าใจอยู่บางประการ คือส่วนที่ทำ
ประโยชน์ ๔๐๐ กว่าไร่ นั้นได้จ่ายเงินแล้ว และส่วนที่ไม่ทำประโยชน์คล้าย ๆ กันว่า
ยังไม่จ่ายเงิน กฎหมายฉบับนี้ออกมา ๑๐ ปี และที่เอาที่ดินเขาไปจองไว้ ๑๐ ปี ได้
ประโยชน์อะไร ความจริงเขาควรจะได้ทำประโยชน์ ได้สร้างศึกษามานานช่องได้
ประกอบอะไรดี ๆ ขึ้นกว่านั้น วิธีการเช่นนี้ก็บอกแล้วว่ารัฐบาลไม่รอบคอบ ถ้า
รัฐบาลนี้มีความกระหยิ่มใจสักหน่อยอยากจะสร้างโรงงานอื่น ก็เลยออกกฎหมาย
เวนคืนบังคับซื้อที่ดินอีกไปจองไว้ ๑๐ ปีอีก นี่แหละรัฐบาลทำผิดพลาด เพราะ
ฉะนั้นร่างนี้ข้าพเจ้าจะรับไม่ได้

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข) :
ความจริงปัญหา กฎหมายฉบับนี้ นั้นรัฐถือว่าเป็นกฎหมายซึ่งไม่สำเร็จเท่าไรมาจนปัจจุบัน
ฉบับนี้ ความจริงรัฐบาลได้มีความตระหนักและมีความห่วงอยู่ว่า เมื่อกฎหมายฉบับ
นี้เข้าสู่สภาฯ แล้วทางฝ่ายค้านคงจะให้การสนับสนุนเป็นเอกฉันท์ แต่ความตั้งใจหรือ
ความหมายของรัฐบาลนั้นผิดพลาดไปเป็นอันมากเนื่องจาก ได้ถูกโต้แย้งฝ่ายค้านอยู่
มาก ความจริงข้าพเจ้าใคร่จะขอประทานทราบเรื่องต่อที่ประชุมว่า เจตนารมณ์ของรัฐ-
บาลนั้นมีความปรารถนาที่จะเห็นบรรดาประชาชนได้รู้จักความผาสุกเป็นที่ตั้ง ก็เมื่อ
กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่จะหยิบยื่นประโยชน์สู่ชนละประโยชน์ให้แก่อาณาประชา-
ชนแล้วไร้วินิจฉัยตรงกันข้ามกับรัฐบาลนี้จึงจะมกัศกัณห์ เราก็ไม่เข้าใจในปัญหา
นี้ ข้าพเจ้าใคร่จะขอประทานทราบเรื่องต่อผู้คัดค้านและท้วงติงให้ทราบว่า เติมนิติ
เถียวกฎหมายฉบับนี้ ได้ออกมาในสมัยที่รัฐบาลของ หลวงพิบูลฯ นายสวัสดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี
ซึ่งในสมัยนั้นได้มีนโยบายเกี่ยวกับกิจการสงเคราะห์ มีความปรารถนาที่
ต้องการจะให้นักโทษไปปลูกผักเพื่อเอามาแลกค่าครองชีพในสมัยนั้น แต่ในโอกาสต่อ
มาก็ยังไม่สามารถที่จะมีการชำระค่าซื้อที่ดินนั้นได้ หลังจากนั้นมาก็มีรัฐบาลของ

พรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็เคยสังกัดอยู่ในพรรคนั้น ได้มาเป็นรัฐบาลต่อ มา ถึงการที่ปล่อยทะเลยมะ ไม่มีการชำระหนี้สินกันแต่ประการใด ทั้งนี้ก็เนื่องจำก ว่ากรมราชทัณฑ์ยังมีความปรารถนาที่ต้องการจะได้ที่ดินนั้นมาทำประโยชน์อยู่ แต่ผณ ประโยชน์ที่จะต้องการจะกระทำนั้นยังไม่สามารถจะสำเร็จลุล่วงไปได้ว้ก ตรงกับจนกระทั่งมาในสมัยปัจจุบันนี้รัฐบาลนี้มีความรู้ สึกว่าบรรดาประชาชนร้อยละยี่สิบเป็นเจ้า- ของที่ดินนั้นมีความ ปรารถนาต้องการที่จะได้ที่ดินนั้น ไปประ กอบอาชีพของตนเพื่อ ประโยชน์สุข รัฐบาลนี้ก็มีความรู้ สึกว่าถ้าหากเราจะคืนที่ดินนี้ ให้แก่เจ้าของเดิมไปก็ นับว่าจะเป็นประโยชน์ความผาสุกของประชาชนร้อยละยี่สิบเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้ สอบถามไปทางกรมราชทัณฑ์ถึงนโยบายของกรมราชทัณฑ์แล้วก็รู้สึกว่าการราชทัณฑ์ ไม่ปรารถนาที่จะใช้ที่ดินนี้เพื่อประโยชน์ของกรมราชทัณฑ์ต่อไป เจตนาก็ตรงกันอยู่ ประการหนึ่งว่าทางรัฐบาลก็ดี หรือทางฝ่ายตรงกันข้ามกับรัฐบาลนี้ก็ดี เจตนาตรง กันอยู่อันหนึ่งก็คือว่าสิ่งใดเป็นความผาสุกของบรรดาประชาชนนั้น สิ่งนั้นเราจำเป็นต้องกระทำอยู่ ก็เมื่อประชาชนร้อยละยี่สิบได้ร้องทุกข์ขึ้นมาว่าต้องการจะได้ที่ดินนี้ ไปเป็นประโยชน์ของตนเองเพื่อประกอบอาชีพแล้วไซ้เร ก็ต้องการที่จะให้เขาไป เรื่องมันเป็นเช่นนั้น ใครจะขอประทานกราบเรียนให้แรงต่อเพื่อนสมาชิกอีกคนหนึ่ง ซึ่งมีความซื่อซ้อยู่ว่าในเมื่อกฎหมายที่ดินมีข้อจำกัดอยู่ว่าประชาชนคนหนึ่งจะมีที่ดิน ได้เพียง ๕๐ ไร่เท่านั้น ข้าพเจ้าไม่เพียงในปัญหาว่ากฎหมายที่ดินได้ล่อลวงเขานั้น แต่เมื่อกฎหมายฉบับนี้ยกเลิกไปอาจจะทำให้ประชาชนคนนั้นมีที่ดินเพิ่มขึ้น ท่านอาจ ว่ากฎหมายนี้อาจจะขัดกัน ข้าพเจ้าใคร่จะขอประทานกราบเรียนยกกฎหมายให้ทราบว่าตังนี้ ขณะนี้ข้าพเจ้าเองมีที่ดินอยู่ ๕๐ แต่ว่าขณะนี้เองข้าพเจ้ามีพันธะกรรมอยู่คนหนึ่งซึ่งญาติผู้ใหญ่ของข้าพเจ้ายกที่ดินให้ข้าพเจ้าอีกประมาณ ๒๐๐ ไร่ สวมมติว่าเป็นที่ นนา อีกไม่ช้าไม่นาน สวมมติว่าญาติผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าได้ถึงแก่กรรมไป ที่เวลานั้นจะยก มาถึงแก่ข้าพเจ้าด้วยวิธีใด ในเมื่อข้าพเจ้ามีที่ดิน ๕๐ ไร่แล้ว นี่เขาเรียกว่าการยก ทอดมาด้วยผลของกฎหมาย เพราะฉะนั้นท่านที่เป็นทนายความ โดยเฉพาะท่านที่ ได้แย้งมาถึงกระทรวงแล้วว่าปัญหาเหล่านี้เรามีวิธีการที่จะได้ที่ดินเกินกว่า ๕๐ ไร่แล้ว ประการใด เราอาจจะได้มาเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเองหรือ หรือเราจะต้องจำหน่าไป จำยโอนสิทธิอันนั้นไปให้แก่บุคคลอื่น เพราะเรามีครบ ๕๐ ไร่แล้ว นี่เราไปเบียด ในกฎหมายและวิธีการปฏิบัติตามกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเราจะเห็นได้ชัดว่าวิธี

การปฏิบัตินั้นอย่างไร ถ้าหากว่าเราไม่สามารถจะได้กรรมสิทธิ์อีก พันธกรรมที่ก่อให้เกิดเราในเมื่อกฎาติผู้ใหญ่อายุไป เราก็ไม่สามารถจะรับได้ เรื่องเป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นปัญหาที่ท่านข้องใจว่าประมวลกฎหมายที่ดินกับกฎหมายฉบับนี้จะเป็นผลให้ขัดกัน ไม่สามารถที่จะรับที่ดินเพิ่มขึ้นได้นั้นก็หมดปัญหาไป จะเห็นได้ว่าในโรงเรียนมีอยู่เสมอว่าบุคคลใดมีที่ดินถึง ๕๐ ไร่แล้ว แต่ผลของกฎหมายที่ฟ้องมาในโรงเรียนนั้นเป็นผลให้เขาต้องรับเพิ่มที่ดินขึ้นอีก แต่รับเพิ่มที่ดินจะมาเป็นของตัวเองหรือแก่ทายาทหรือตัวเขาไปเลยจ่ายโอนไปแก่บุคคลอื่นนั้น ทุกคนย่อมทราบดีในปัญหากฎหมายฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอประทานกราบเรียนต่อที่ประชุมให้หายข้องใจเสียว่าเราทำได้ และขออย่าเป็นประการเสียว่าความตั้งใจของรัฐบาลที่มีนั้นต้องการที่ดินนี้ให้เขา ที่มีสมาชิกแห่งจังหวัด ... ขอประทานโทษ คุณบุณคง ๆ ก็คงขอออกนามข้องใจว่าทำไมเราเวนคืนเขามาถึง ๕๐ ปี ทำไมเราไม่ให้ดอกเบี๊ยะเขาก็ดี ทำไมเราเอาเขามาเช่าไว้เช่นนั้น ใครจะขอประทานกราบเรียนว่าตั้งแต่กฎหมายเวนคืนที่ดินมาเรายังไม่ได้เข้าครอบครองที่ดินแปลงนั้นแต่ประการใดในเมื่อเรายังไม่มีเงินให้เขาก็ดี ในเมื่อเรายังไม่มีเวลาจนเป็นเวลาที่ดินมาใช้ประโยชน์ของกรรมราชทัณฑ์ก็ดี เจ้าของเดิมยังใช้ที่ดินนั้นประกอบกรรมสิทธิ์ทำไร่ ทำนาเป็นปกติ สุขครบบ ค่อง อยู่ต่อแต่วัน พ.ศ. ๒๔๙๐ ที่โรงเรียนแห่งทุกวันนี้ แต่ว่ากรรมสิทธิ์มันเปลี่ยนมือมาเป็นของรัฐบาลโดยกฎหมายเวนคืน เป็นผลของกฎหมาย แต่เขาได้กรรมสิทธิ์ทำไร่ทำนาเช่าอยู่ ประกอบกรรมสิทธิ์อยู่ เพราะฉะนั้นปัญหาที่ท่านข้องใจจะทำให้ประชาชนเดือดร้อนนั้นเขาจะไม่เดือดร้อน เพราะเขาทำของเขาอยู่แล้ว และยังไปว่าที่ดินที่เวนคืนราคาที่ดินเมื่อเราคืนให้เขา มันสมเจตนาของเขาแล้ว เมื่อสมเจตนาเป็นความผาสุกของประชาชนแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าฝ่ายค้านไม่น่าจะค้าน อันใดเป็นความผาสุกของประชาชนแล้วเราควรอย่างน้อยไม่สนับสนุนให้ควมอบสตน (Abstain) ให้เรื่องนี้ผ่านไป ข้าพเจ้าขอความร่วมมือจากฝ่ายค้านในโอกาสนี้ด้วย เพื่อความสุขของประชาชน

นายสรวง มรรังกุล (บุรีรัมย์) : สืบหาความเห็นข้าพเจ้า ขอขอบคุณรัฐบาลที่ออกกฎหมายฉบับนี้ ในฐานะรัฐบาลท่านบอกว่าท่านกว้างขวาง แต่เราประชาชนเราไม่กว้างขวาง พรรคนโยบายกว้างขวางเหมือนกัน ปัญหาอยู่ที่ผลลัพท์

กันไปผลักกันมา รัฐบาลนี้รัฐบาลนี้ทำให้อายุความยาวความยืดยาวไปเปล่า ๆ แต่ความผิดนี้ข้าพเจ้ายังสงสัยและรอถามรัฐบาล อีกเพียง สองสามข้อ ว่าที่ดินที่คืนเอาไว้ นั้นไปสร้างกรมราชทัณฑ์มาจากบางขวางได้ทำไปแล้วเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือยัง แล้วได้ชำระเงินให้เจ้าของที่ดินที่เขาไปทำบางขวางนั้นแล้วหรือยัง นี่ประการหนึ่ง

ประการสอง ที่ดินที่ยังไม่ได้ทำอะไรเลยนั้นได้ชำระเงินให้เขาแล้วหรือยัง หรือว่ายังไม่ได้ให้ แล้วก็จะให้ที่ดินยังไม่ได้ทำที่จะคืนให้เขาในโอกาสต่อไปจะคิดจะเอาอีกไหม ที่นี้พูดถึงการที่จะเอาบางขวางมาคืนนั้น ผมก็เห็นตัวถ่วงถ่วงจะขยายออกไปเสีย เพราะลพโหมมันกับแคบเหลืออะไรมาแต่ แม้แต่ว่าท่านผู้ใหญ่ว่าท่านเคยเข้าไปแล้วกับนักกับแคบ อยากจะขยายนี่ผมก็อยากจะให้ขยายเสียไว ๆ เพื่อจะได้ให้นักโทษในคุกนั้นได้มีอากาศได้หายใจหายคอกได้สะดวกบ้าง เพื่อว่าโอกาสหลังใครอาจจะเข้าไปบ้างก็จะดี ไม่อึดอัด เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วประชาชนผู้เป็นเจ้าของประเทศหรือเป็นเจ้าของแผ่นดินนั้น ข้าพเจ้าในฐานะเป็นตัวแทนโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ข้าพเจ้ายังรู้สึกขอบคุณ แต่ว่ารัฐบาลนี้จะคิดเงินจากการที่ดินให้เขาหรือเปล่าขอตอบให้ชัดด้วย หรือว่าจะยกให้โดยไม่คิดมูลค่าอันใด ก็อาจจะเป็นพระคุณแล้วแต่ผมเงินให้ทำทุนเข้าไปอีกด้วยจะเป็นพระคุณอย่างมาก เพราะว่าจะได้เป็นที่ประจักษ์ไว้ว่าท่านมีใจกว้างขวางที่จะให้ประชาชนมีความอยู่เย็นเป็นสุขเพียงพอ นี่ก็ขอให้ท่านชี้แจงให้ละเอียดด้วย เพราะว่าพวกเราสงสัยที่แน่นอนที่เอามาคืนจะให้เขาไปคืน จะคิดค่าหรือเปล่า ถ้าไม่คิดจะให้ไปด้วยวิธีการอย่างใดให้เรียบร้อยเพื่อไม่ให้มีการเสียหายภายหลัง เพราะฉะนั้นสำหรับกฎหมายฉบับนี้ข้าพเจ้าในนามของประชาชนผู้เป็นเจ้าของพื้นที่ที่กำลังได้รับนั้นเปรียบเสมือนอย่างของทททและเก็บได้คืน นี่ก็น่าจะภูมิใจมาก ผมขอเรียนว่าให้รัฐบาลชี้แจงให้รายละเอียดและผมพร้อมที่จะเห็นด้วย

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): ที่ดินที่กรมราชทัณฑ์ได้ซื้อไว้ นั้นได้ชำระ เงินเสร็จเรียบร้อยแล้ว,ถามที่เรือน ให้ท่านประธาน ข ทราบว่าเป็นเงิน ๒ ล้านบาท ภายในเขตที่ดินนั้นได้ทำการก่อสร้างเป็นลำดับมา ในปีนี้กรมราชทัณฑ์ได้รับงบประมาณอีก ๘ ล้านบาทเศษ ยังทำการก่อสร้างไม่เสร็จ ส่วนที่ดินซึ่งจะคืนให้เจ้าของนี้ทางรัฐบาลนี้ยังไม่ได้ชำระเงินอะไร และการคืนให้ ไปนี้ทางรัฐบาลก็ไม่ต้องเสียเงินแก่ประการใด เพราะเหตุว่าทางท่าน

เจ้าของนั้นพอใจ เพราะเหตุว่าทำให้ที่ดินบริเวณนั้นราคาขึ้นมาก ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะซื้ออีกก็ต้องซื้อในราคาปัจจุบันนี้ จะไปลดลงไปเหมือนราคาเดิมไม่ได้ เพราะในขณะที่รัฐบาลซื้อว่าที่ดินขายที่ดินนั้นต้องเป็นราคาเป็นธรรมและราคาตลาดในปัจจุบัน จึงหวังการที่รัฐบาลนี้ได้กำหนดอยู่เสมอ ส่วนที่กิจการของราชทัณฑ์ที่ได้เปลี่ยนแปลงไปนั้นก็เพราะเหตุว่าบัดนี้มีการคมนาคมสามารถที่จะย้ายผู้ต้องขังต่าง ๆ ให้สะดวกสบายนั้นมีมากมาย เพราะฉะนั้นกิจการของราชทัณฑ์ที่ทำการลดขนาดนั้นจึงไม่จำเป็นต้องขยายต่อไปอีก

หลวงวรฤทธิพิสาค (ตราด) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าภารกิจจะเวนคืนที่ดินของประชาชนให้แก่ประชาชนบางส่วนนั้นเป็นการถูกต้องและดีแล้ว เว้นแต่ข้าพเจ้ายังสงสัยเหลือเกินว่า ในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัติน่าจะไม่ใช่เป็นการถูกต้อง เพราะเหตุว่าในหมายเหตุที่ว่าซื้อ ๆ นั้น เป็นแผนที่ที่จะโอนที่ดินให้แก่เจ้าของเดิม แต่ว่าที่ดินหลายแปลงซึ่งไม่อยู่ในซื้อ ๆ นั้น เหตุไฉนจึงมีบัญชีว่าโอนคืนให้แก่เจ้าของที่ดินด้วย ซึ่งมันขัดกันอย่างไม่มีปัญหา ในเรื่องบัญชีรายชื่อกับแผนที่นี้ขัดกัน เพราะฉะนั้นในการที่ท่านบอกว่า พระราชบัญญัตินี้ได้จัดทำมาแล้วแล้วนั้น ข้าพเจ้าจึงยังไม่เห็นด้วย ที่นี้ยังสงสัยอยู่ว่าทำไมที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า ที่ดินขายนี้ยังไม่ได้ทำประโยชน์นั้น ยังไม่ได้ชำระเงินให้แก่เจ้าของที่ดินนี้ ข้าพเจ้าก็ยังสงสัยอยู่ว่าจะไม่เป็นการถูกต้อง เพราะเหตุว่าที่ดินแปลงที่ ๑๖ ๑๖๘ ๑๒/๒๒ แปลงที่ ๑๓ แปลงที่ ๑๓๐ แปลงที่ ๑๕ แปลงที่ ๑๒๘ นี้ได้ทำประโยชน์ไปบางส่วนแล้ว และเวนคืนไปบางส่วน ที่นี้ที่เขาโอนเป็นของรัฐบาลบางส่วนและที่จะโอนคืนให้แก่ประชาชนแต่ละบางส่วน ที่นี้ในการที่จะชำระราคาที่ดินให้แก่เจ้าของที่ดินนั้น มันไม่ใช่ชำระแต่ละบางส่วน ชำระทั้งแปลง เช่นแปลงที่ ๑๖ ก็ต้องคิดราคาเงินให้แก่เจ้าของที่ดินทุกตารางวา ไม่ใช่เอาเฉพาะที่ไม่ใช่ชำระเงินแค่บางส่วนเท่านั้น เพราะต้องชำระทั้งแปลง แล้วเหตุไฉนการที่จะโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินคืนให้แก่เจ้าของที่ดินหมายเลขที่ ๑๖ ก็ที่ ๑๖๑ ก็ที่ ๑๒/๒๒ ก็ที่ ๑๓ ก็ที่ ๑๒๘ ก็ที่ ๑๓๐ ก็ที่ ๑๕ ก็ที่ ๑๖ ก็ที่ อย่างนี้เหตุไฉนจึงไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ว่า ให้เขาคืนราคาเงินที่รัฐบาลได้ชำระไปให้แก่รัฐบาล เพราะเหตุว่าเงินรายนี้เป็นภาษีอากรของ ๒๔ ล้านคน ทั้งรัฐบาลเอาไปชำระให้ในเมื่อจะเอาคืนให้แก่คนบางคนเช่นนั้น เราก็ต้องขอเงินของเราก็มา เพราะ

เหตุใด เราจึงไม่มีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าในกฎหมายฉบับนี้ ไม่เป็นการสมบูรณ์และไม่เป็นการถูกต้อง และนอกจากนี้ในแปลงที่ (๘๑) ซึ่งไม่ติดอยู่ในฉีกเลย ในที่ต่างๆ จุดๆ เลยก็น่าโอนคืนให้หมด ที่นี้ยังสงสัยอยู่แปลงที่ ๑ หมายเลข ๑ นั้น ทำไมไม่มีในบัญชีว่าโอนคืนให้เขาไป มีแต่แปลงที่ ๒ แปลงที่ ๑ เว้นคืนหรือเปล่า และจะโอนคืนเขาไปหรือไม่ ไม่ปรากฏเลย ในบัญชีมีแต่แผนที่เท่านั้น จึงทำให้สงสัยอยู่ว่า การทำพระราชบัญญัติฉบับนี้ประกอบด้วยบัญชีและแผนที่ยังไม่เรียบร้อยและไม่ดีพอ และรัฐบาลควรจะพิจารณาทำให้รอบคอบยิ่งกว่านี้ และชี้แจงในแปลงที่ ๔๖ นั้นได้ชำระเงินไปแล้วเท่าไร ทั้งแปลงหรือเปล่า ซึ่งไม่เคยเลยว่ารัฐบาลเวนคืนทั้งโฉนดที่ดิน และเหตุใดจะไปชำระราคาแต่บางส่วนนั้นไม่เคยปรากฏ ต้องชำระทั้งโฉนด เพราะฉะนั้นในการที่จะคืนให้เขาครึ่งหนึ่งก็ต้องขอให้เขาคืนเงินมาให้เราครึ่งหนึ่งเหมือนกัน เพราะเหตุว่าเป็นภาษีอากรของประชาชน ๒๔ ล้านคน

นายทองคำ อิศราวิชิต (เชียงใหม่) : ความจริงนั้นที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นมา ข้าพเจ้าก็ขอกล่าวต่อท่านผู้ทำการแทนประธาน ฯ และต่อหน้าได้เสวตรนัฏ ๔ ชั้นว่า ข้าพเจ้าไม่ได้สังกัดพรรครัฐบาล และข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ว่าค้าน เพราะข้าพเจ้าเป็นกลาง ที่นี้ข้าพเจ้าเคยกล่าวในสมานแล้ว ไม่น้อยกว่า ๒ ครั้งว่า ปชาสุทธิมหุตตม์ ความผาสุกของประชาชนย่อมเป็นใหญ่ นี่ขอให้เจ้าหน้าที่จัดให้ดีๆ เพราะว่าประเพณีกรรมาธิการจะมาอยู่ในการตรวจรายงานการประชุม นี่สิ่งใดก็ตามถ้าเป็นประโยชน์ส่วนรวมแก่ราษฎรแล้ว ข้าพเจ้าสนับสนุนท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ที่นี้เมื่อก็มีสมาชิก ขอประทานโทษต้องออกนามให้แก่ นายทิม ภู่พัฒน์ จังหวัดอุบลราชธานี และนายใหญ่ สวัสดิชิต แห่งนครสวรรค์ บอกว่ากฎหมายฉบับนี้ที่จะเวนคืนที่ดิน คือหมายความว่าจะให้เขาไปนั้นนะ ผิดกับประมวลกฎหมายที่ดินว่าอย่างนั้น ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วจะไปผิดอะไรกัน ขอให้ท่านได้กรุณาเหตุให้ดีๆ จำนวนเนื้อที่ที่จะเวนคืนนั้น มีไครบ้างเกิน ๕๐ ไร่มีไหม ไม่มีเลย นี่รายการที่ ๑๑ ของนางราชมนี (เล็ก) ๓๑ ไร่ ๔๕ วา รายการที่ ๑๒ นางบรรจง บุรณาทารเพียง ๓๐ ไร่กับ ๑๐ วา นี้ไม่เกิน แล้วนอกจากนี้เขายังว่าเกิน เมื่ออีกเขายังว่าเกิน ๕๐ ไร่ ถ้าเกินไปแล้วเจ้าของจะรับได้อย่างไร จะผิดกับประมวลกฎหมายที่ดินนั้น ข้าพเจ้าก็คัดค้าน ที่นี้เมื่อก่อนนายทิม ภู่พัฒน์ ได้กล่าวพาตพียงไปถึงรายการ

ที่ ๒๖ ที่ดินของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในปัจจุบันนี้ ท่านสองท่านขอให้
 รายการที่ ๒๖ บอกว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิ สมเด็จพระ
 พระเจ้าอยู่หัวในพระบรมโกศ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ และสมเด็จพระ
 พระราชชนนีศรีสังวาลย์ ๔ พระองค์ท่านร่วมกรรมสิทธิ์ในที่ดินเพียง ๕๗ ไร่เศษ นี้
 ดินให้ นี่ขัดกับประมวลกฎหมายที่ดินใหม่ เปล่าเลย ถ้าจะพูดถึงหลักประมวล
 กฎหมายที่ดินแล้วพระองค์ท่านอย่างน้อยต้องได้รับพระungskี่ละ ๕๐ ไร่ นี่ยังไม่ถึง
 นี่ท่านว่าขัดอย่างไร นี่ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าลุกขึ้นมาอย่างนั้น ข้าพเจ้า
 ถึงบอกว่ามีความเห็นด้วย เห็นชอบตอนนี้ที่รัฐบาลเสนออย่างนี้ ทั้งแก้ไขอยากจะ
 ให้ชาวสวน ชาวไร่ ชาวนาซึ่งเป็นคนไทยเขาจะได้เอาที่ดินเขาไปทำกินเป็นประโยชน์
 ในครอบครัวของเขา แต่ทั้งนี้ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกเสียใจมากจะให้ซื้อที่ดินกับรัฐบาล
 ไว้เสียด้วย และอยากจะกล่าวกับรัฐบาลเสียด้วยว่าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขออย่าได้
 ออกกฎหมายเวนคืนที่ดินไหนแล้วเอาไปดองแช่เย็นทั้ง ๕๐ ปี อย่างนี้ไม่เป็น
 ประโยชน์แก่ประเทศชาติ ขอเสียก็เกิด อย่าทำให้ราษฎรเจ้าของที่ดินได้รับความ
 เดือดร้อน อันนี้ข้าพเจ้าขอทั้งเป็นข้อสังเกต และในที่สุดข้าพเจ้าก็ยินดีสนับสนุน
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

นายชวน กิติศรีวรพันธุ์ (นครพนม) : ความจริงกฎหมายฉบับนี้ ถ้า
 หากว่าสมมติว่าพระราชบัญญัติเวนคืนนั้นเสีย ก็เจ้าของที่ดินก็จะได้มีการรวมสิทธิ์ในที่ดิน
 ดินอย่างเดิม เพราะว่าก่อนเวนคืนพระราชบัญญัตินี้ ความหมายตามกฎหมายแล้วจะต้องเอา
 โฉนดที่ดินนั้นไปวางไว้กับกรมที่ดิน แล้วทางรัฐก็ต้องจ่าย เงินให้แก่เจ้าของที่ดินเป็น
 บางส่วน แต่เจ้าของต้องใจเสียเกินกว่าประมาณที่ทางรัฐบาลได้ตั้งไว้คราวนั้น
 ๒ ล้าน ๆ บาทนั้นเป็นเวรทั้งไว้ซื้อที่ดินพันไร่ แล้ว ๒ ล้านบาทที่ท่านแสดง ท่าน
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแถลง ท่านจะเอาเพียง ๕๐๐ ไร่ เงิน ๒ ล้านมัน
 หายไปไหน ทั้งงบประมาณไว้แล้ว นี่ข้าพเจ้าต้องใจเสียเกิน ท่านประธาน ฯ ถึง
 ได้ลุกขึ้นมาอภิปรายอย่างนี้ ความจริงพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ ถ้าท่านจะคืนที่ดินให้
 กับประชาชน แต่ว่าประชาชน ๒๐ คน ท่านบอกว่าขอพระราชทานสิทธิ์ให้ประชาชนได้
 มีความสุขสมบูรณ์ แต่ท่านทำไม่ถูกหลักเกณฑ์ ท่านเอาถึงคน ๒๐ ล้าน ถ้าท่านเอ
 ถึงคน ๒๐ ล้านคน ๒๐ ล้านคนแล้ว คน ๒๐ คนสาป !! แต่คน ๒๐ ล้านนี่มันป่วน
 เพราะท่านทำอะไรไม่ได้คิดได้ทำอะไรให้รอบคอบ มันแต่แผนผังของท่านที่เสนอ

มากก็ไม่รอบคอบ ไม่รัดกุม จะให้สถานที่รับหลักการได้อย่างไร เพราะว่าเป็นผลประโยชน์เสียของบ้านเมือง ข้าพเจ้าขอร้องใจมาในเรื่องเงินงบประมาณ ถ้าหากท่านไม่ต้องการ งบประมาณ ท่านก็ผิดอีก ถ้าท่านต้องการงบประมาณแล้ว ท่านใช้ไม่ทั่วถึง ที่จริงผิดใหญ่ นี่ข้าพเจ้าขอร้องใจมาก ท่านประธานฯ ฉะนั้นก่อนที่พระราชบัญญัติฉบับนี้จะผ่านไปอีก่างไรนั้น ก็ใครที่จะให้ทางรัฐบาล ได้ชี้แจงให้สมานั้หาจะจัดเจ้าเงินตั้งมานั้นเป็นอย่างไร ไทไหน ชื่อเท่าไร ใครเป็นคนได้รับ มีหลักเกณฑ์อะไรบ้าง ขอให้ชี้แจงให้กระจ่างแจ้งสักหน่อย เพราะว่าไม่ได้มีหลักเกณฑ์อะไร ก็ไม่สมควรจะให้มารับหลักการอย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกทางรัฐบาลออกจะทำไม่ก่อระคายคอมก็จะเป็นผลเสียหายในบั้นปลาย ขอให้ท่านได้โปรดชี้แจงให้เรียบร้อยด้วย

(ประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้กลับมาขึ้นบัลลังก์ดำเนินการประชุมต่อไป)

นายสมศักดิ์ ชุมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา) : ความจริงกระผมใคร่ที่จะอภิปรายเหมือนกัน แต่โดยเหตุที่เห็นว่าการอภิปรายนี้เหตุผลแต่ละสองฝ่าย ก็เห็นที่พอใจแล้ว แล้วเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว จึงใคร่ขอเสนอถามข้อบังคับข้อ ๓๔ อนุ ๕ คือปิดการอภิปราย ผู้ใดเห็นด้วยโปรดยกมือขึ้นด้วยครับ

(มีสมาชิกปรบมือ)

นายทิม ภูมิพัฒน์ (อุบลราชธานี) : เนื่องจากได้มีการพูดอภิปราย พูดถึงกระแหลหลาย ๆ คนด้วยกัน ผมยังไม่ได้แก้ เช่นเห็นต้นว่าท่านเลขาฯ และกระทรวงมหาดไทยว่าผมคุณสมบัติไม่รอบคอบ มันไม่รอบคอบอย่างไรที่ไหน ผมก็ไม่ได้แก้เลยอย่างนี้ อย่างเห็นต้นว่าเลขที่ ๘๔ มันอยู่นอกเขตเวรกันเข้าตัวแล้ว ท่านบอกว่าในบัญชีรายชื่อมีอีกว่าอยู่ในบัญชีเวรกัน แล้วที่นั่นมันรอบคอบหรือไม่ อย่างนี้ใครรอบคอบกันแน่ อย่างนี้ผมรอบคอบหรือว่าท่านเลขาฯ ฯลฯ ท่านรอบคอบ เพราะฉะนั้นผมจึงขอเบี่ยงอภิปราย ใครเห็นด้วยโปรดปรบมือ

(มีสมาชิกปรบมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้ขอเสนอให้ปิดอภิปรายลงมติ แล้วก็มีผู้ขอให้เปิดอภิปรายต่อไป ท่านมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าสมควรจะเบี่ยงอภิปรายต่อไปหรือปิดอภิปรายได้แล้ว ที่ประชุมได้เห็นสมควรเปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๓ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นสมควรเปิดอภิปรายได้แล้ว
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๐ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าเปิดอภิปราย ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะ
ขอให้ที่ประชุมลงมติว่าสมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ ท่านผู้
ใดเห็นสมควรรับหลักการ ขอให้ไปร่ายกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๑๕ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น คือ
ไม่รับหลักการ

(มีสมาชิกยกมือ ๓ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับหลักการแห่งพระ-
ราชบัญญัตินี้ ส่งคณะกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
ขอส่งคณะกรรมการสามัญ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐมนตรีขอให้ส่งคณะกรรมการสามัญ
ประจำสภาที่ซึ่งไว้แล้ว

นายทองดี อีสราชีวิน (เชิงใหม่) : ทั้งนี้ก็เพราะปากกฎหมายมีการอภิ-
ปรายนี้จะมีค่าที่ ไม่สนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เราจึงต้องออกข้อใจกันมาก
เพราะฉะนั้นการรวมกันจะออก คอมโปรไมส์ (Compromise) เอาอย่างนี้เอละค่า
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ขอเสนอคณะกรรมการวิสามัญ ใครเห็นด้วยโปรด
รับรอง กรรมการวิสามัญ ก็จะได้มีโอกาสให้พวกที่ไม่เห็นด้วยจะได้ทำร่างพระ-
ราชบัญญัตินี้ ให้ดีขึ้น ค่ะคุณคุณ ๖ เห็นว่าแทนที่ไม่ดี ไม่เหมาะสมอะไรอย่างนี้
ข้าพเจ้าจึงขอเสนอกรรมการวิสามัญ ใครเห็นด้วยโปรดรับรอง

(ไม่มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีสมาชิกรับรองนี่ท่าน เพราะฉะนั้นส่ง
คณะกรรมการวิสามัญ ส่งคณะกรรมการการปกครอง แปรญัติภายใน ๗ วัน

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
แปรญัติภายใน ๗ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐบาลเสนอปรารุญัตติภายใน ๗ วัน
(ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าที่ประชุมนี้ ไม่มีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าอนุมัติให้แปรญัตติภายใน ๗ วัน

เนื่องจากข้าพเจ้าได้รับญัตติด่วนจาก คุณเพ็ร์ บุนนาค มีข้อความที่สำคัญว่า
ขอให้เพิ่มวันประชุมขึ้น เพิ่มวันและเวลาประชุมขึ้น ก็ขอให้เพิ่มวันประชุมขึ้นเป็น
อาทิตย์ละ ๒ ครั้ง กับขอให้เพิ่มเวลาประชุมคือให้มีภาคเช้าและภาคบ่ายภาคเช้าตั้งแต่
๙.๐๐ น. ถึง ๑๒.๐๐ น. และภาคบ่าย ตั้งแต่ ๑๓.๓๐ น. ถึง ๑๖.๐๐ น. มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว

นายเพ็ร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : การที่กระผมต้องจำเป็นเสนอญัตติ
โดยให้เพิ่มวันประชุมก็ดี ให้เพิ่มเวลาของการประชุมออกไปอีกก็ตื้นนก็เนื่องจากเห็น
ว่างานในทางสถานีจำเป็นต้องทำ เพราะว่าเท่าที่ได้สังเกตมาแล้วยังมีงานของ
สภาค้างอยู่อีกเป็นจำนวนมาก แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษีอากรที่ราษฎรเขามีส่วน
จำ้งให้พวกผมมาทำงานแทนนั้นเราอยากจะทำงานให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะฉะนั้น
จึงขอกราบเรียนต่อที่ประชุม ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงจะเห็นพ้องด้วย
ในการที่จะเพิ่มวันประชุมเพื่อจะทำงานให้ราษฎรอย่างเต็มไม้เต็มมือ เป็นประการแรก
หรือขยายเวลาของการประชุมเพื่อออกไปให้มีในภาคบ่ายด้วย ถ้าใครเห็นด้วย
โปรดรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ต้อง รับรองแล้ว เมื่อไม่มีผู้ใดอภิปราย
ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า สมควรจะได้เพิ่มวัน ว่าอย่างไรคุณทองดี ฯ

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ถ้าหากว่าไม่มีผู้คัดค้านญัตติก็ให้
ข้าพเจ้าจะขอยกอภิปรายสนับสนุนได้ไหม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ได้

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าผู้หนึ่งที่ได้อ่านชื่อรับรอง
ญัตตินี้ ท่านที่เคารพจำได้ไหม ข้าพเจ้าเคยอภิปรายในสภานี้ไม่น้อยกว่า ๑ ครั้ง
ข้าพเจ้าบอกว่าการประชุมของสภาผู้แทนราษฎรเวลาสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง นั้นน้อยเหลือ
เกิน ข้าพเจ้าเคยเสนอต่อสภานี้แล้วสัปดาห์หนึ่งขอให้ประชุม ๓ ครั้ง อย่างนี้
ในที่ประชุมก็ไม่เห็นด้วย เห็นเป็นเรื่องโจ๊กโจ๊กกันไปกษาไปเสีย นี่ข้าพเจ้าได้ดู
ราษฎรโดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดเชียงใหม่ของข้าพเจ้าพากล่าวหาแล้วว่า ทำไม่

สถานีถึงประชุมสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง และประชุมกันบ่อยเหลือเกิน ข้าพเจ้าก็บอกว่า ข้าพเจ้าก็ยืนหยัดโต้เถียงกลางสภาฯ แล้ว ส่วนมากไม่เล่นด้วย ด้วยวันนั้นมีคนยกมือให้ข้าพเจ้าเพียง ๓ คน ที่ข้าพเจ้าขอให้ประชุมสัปดาห์ละ ๓ ครั้ง แล้วตอนหลังก็มีคนต่อรองสัปดาห์ละ ๒ ครั้งดูเหมือน ๑๐ กว่าคนเท่านั้น นี่วันนี้เป็นเหตุให้ ส.ส. แห่งจังหวัดสุพรรณบุรีเสนอขึ้นมามากขึ้น ท่านประธานฯ ที่เคารพ เป็นความจริงอย่างผู้เสนอ ว่าสภาของเรานี้ทำงานน้อยเหลือเกิน ท่านประธานฯ ที่เคารพ มันไม่สมกับเงินเดือนที่เราได้รับจากราชการ ซึ่งเป็นเลือดเนื้อ ของราษฎร ที่เสียภาษีอากรให้แก่รัฐ นี่แหละเป็นเบาะเล็งประจักษ์ของเราทุกวันนี้ ๓,๖๕๐ บาท ท่านประธานฯ ก็คิดว่าเหมาะสมไหม เราประชุมสัปดาห์หนึ่งครั้งละ ๑ วันได้ ๕๐๐ กว่าบาท พอไหม ข้าพเจ้าว่าไม่พอเลย ไม่เหมาะสมกับที่เขาให้เราประชุม วันนี้ข้าพเจ้าได้ ๕๐๐ กว่าบาท แล้วมาทำอะไร ท่านประธานฯ ที่เคารพ ท่านโปรดอย่าลืมว่าเวลานี้ยังมีพระราชบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งรัฐบาลนั้นสมควรอย่างยิ่งจะต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติม เพราะบกพร่องอีกเยอะ ท่านประธานฯ ที่เคารพ และตลอดจนกฎหมายควบคุมการเช่านา ซึ่งข้าพเจ้าถือตัวกันมาถึง ๕ - ๖ - ๗ ปีแล้ว ท่านประธานฯ ที่เคารพ นี่ข้าพเจ้าจะเสนอเข้ามาเร็ว ๆ นี้ เพื่อจะขอความเป็นธรรมต่อรัฐบาล ขอให้แก้ไขเสีย โดยเฉพาอย่างยิ่งกฎหมายฉบับนี้ประกาศใช้ในภาคกลางแล้ว ๑๘ จังหวัด แต่จังหวัดของข้าพเจ้าไม่ประกาศ ภาคเหนือไม่ประกาศ ท่านประธานฯ ที่เคารพ ชาวสวน ชาวนาส่วนมากไปเช่านาเขาทำกันก็ถูกพวกแลนดลอร์ด (landlord) หรือพวกนายทุนชุดเดือซดเนื้อไถหลังเขาแบ่งครึ่งอย่างนั้นละท่านประธานฯ ที่เคารพ เช่นอย่างท่านประธานฯ เป็นชาวนาไปเช่านาที่จังหวัดเชียงใหม่ นี่ข้าพเจ้าขอสมมติตัวอย่าง... ..

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ ๆ เอาไว้เวลาที่คุณเสนอตอนนั้น อย่าเพิ่งเปิดเสีย เวลานั้นอย่าจะจึงเสีย ว่ากันเรื่องเพิ่มเวลานี้ละ

นายทองคำ อิศราชวิน (เชียงใหม่) : ก็เมื่อท่านประธานฯ ไม่ยอมสมมติกันเป็นชาวนา ข้าพเจ้านี้ขอสมมติตัวข้าพเจ้า ทองคำ อิศราชวิน เป็นชาวนาไปเช่านาของเขาทำประมาณ ๑๐ ปี ไปเช่า ๑๐ ปี ท่านประธานฯ ที่เคารพในจังหวัดเชียงใหม่ นี่ข้าพเจ้าขอตัวอย่าง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่เอาไว้เวลาคุณเสนอร่างเถอะ จะพูดตัวอย่างได้ก็พอหอมปากหอมคอซีคุณ คุณเอารายละเอียดมันมากเกินไป ก็ยังมีอีกหลายเรื่อง เช่นอย่างนั้นก็พอแล้ว ถ้าอย่างนั้นมันก็เป็นกรอกรบรายเรื่องเข้ามาไปซีคุณ เอาเรื่องเพิ่มวันเวลานี้เถอะ

นายทองดี อิศรางกูร (เชียงใหม่) : คือกระผมเห็นว่าเวลานี้ยังมีกฎหมายกั๊กค้างอยู่มากที่รัฐบาลสมควรจะปรับปรุงแก้ไขมีอีกตั้งเถอะ มากมาย ก่ายกอง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าทางรัฐบาลนี้มีความเมตตาปรานีแก่ประชาชนพลเมืองทั่วทั้งประเทศไทยแล้ว ก็สมควรที่จะให้มีการประชุมสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทู้ถามอีกก็เช่นเดียวกัน ของกระผมก็เกือบ ๕๐ กระทู้ ของคุณพีร ๆ ก็มีใคร ๆ ก็มีทั้งนั้น นี่แหละกระทู้ถามนี้มันสำคัญท่านประธาน ฯ ที่เคารพ คือเราจะมีโอกาสได้แนะให้รัฐบาลรู้ว่าที่นั้นบกพร่อง ที่นั้นบกพร่อง เราจะได้ใช้กฎหมายนี้เข้าพเจ้า ก็เสียใจได้ รับจดหมายจากรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการบอกว่า กระผมกระทู้ครูใหญ่โรงเรียนศรีคงเย็น ไม่มีเรื่อง ไม่มีมูลความจริงตามที่กระผมตั้งกระทู้ถาม อันนี้หลักฐานมันแน่นแฟ้นอยู่แล้ว ตามที่กระผมจะได้จัดการ นี่สุดท้ายนี้กระผมขอความกรุณาวิงวอนต่อท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายว่า เรามารับใช้ราษฎร เราไม่ใช่มาเพื่อจะสร้างฐานะ ให้รำรวยไม่ใช่อย่างนั้น เราจะต้องปฏิบัติต่อคำมั่นสัญญาจากสัตย์ที่เราไปให้แก่ราษฎรอย่างไร ก็ควรจะกระทำอย่างนั้น สัจใจยอมทวงจากท่านประธาน ฯ ที่เคารพ คำสัตย์แต่เป็นวาจาไม่ตายนี้ ยกวาที่ ตฤณการี คนตรงพูดอย่างไรก็ต้องกระทำอย่างนั้น เมื่อเราไปพูดกับราษฎรอย่างใดเราก็ต้องทำอย่างนั้น เราต้องขยันมาประชุมสภาผู้แทนราษฎร และกระผมขอกล่าวด้วยว่าสมัยเมื่อกระผมเป็นผู้แทนราษฎรครั้งที่ ๒๐-๒๒ ครั้งกระผมไม่ขาดการประชุมเลยแม้แต่ครั้งเดียว กระทู้ ๒๐๐ กว่ากระทู้ สุดท้ายนี้กระผมก็หวังว่าท่าน สมาชิกผู้เกี่ยวข้องก็คงจะเห็นพ้องต้องกันเป็นเอกฉันท์กับมติของ ส.ส. พีร ฯ แห่งสุพรรณบุรี ที่ขอให้มีการประชุมสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง ๒ วัน ส่วนเวลานั้นแล้วแต่ท่านประธาน ฯ จะกำหนดไม่จำเป็นจะต้องไปบังคับให้ท่านประธาน ฯ เก่งนั้นเก่งไม่ได้

นายทองสีก สุกะมารักษ์ (ประจวบคีรีขันธ์) : ข้าพเจ้ามีความเสียใจที่จะก้องกั๊กคำนี้ด้วยคดีอันนี้ เพราะเหตุว่าหน้าที่ของผู้แทนราษฎรนั้นมีใช้อยู่แต่ที่สถานที่แห่งเดียว เพื่อนสมาชิกก็ย่อมจะต้องรู้หน้าที่ของพวกเขาอันมีอยู่ทั้งภายในและภาย

นอกสภา ฯ เมื่อไม่มีโอกาสทำงานภายในสภา ฯ เราก็ทำงานนอกสภา ฯ เพื่อนสมาชิกบางคนไม่มีโอกาสอภิปรายในสภา ฯ ยังอภิปรายนอกสภา ฯ ยังมี เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะฟังคำประโยชน์ให้แก่ราษฎรนั้นมีหลายทางทั้งภายในและภายนอก ข้าพเจ้าเองเคยอยู่ในสภานี้มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๐ เมื่อมีงานที่จะทำในสภา ฯ ท่านผู้เป็นประธานฯ ได้บรรจุระเบียบวาระ เราเคยประชุมกันทั้งเช้า ทั้งบ่าย ทั้งกลางคืนถึง ๒ ยามก็เคยประชุมเราไม่ยอมแพ้ ทั้งนี้ก็แล้วแต่งานของสภา ฯ เป็นหลัก ไม่ใช่ที่เรากำหนดวันประชุมเข้ามาแล้วประชุมกันไม่มีงานจะทำ สารสำคัญงานในสภา ฯ ก็คือพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ส่วนกระตุนั้นเป็นเรื่องประกอบ ไม่ใช่สารอันเอกของสภานี้ แต่อันที่จริงกระตุนี่ย่อมมีประโยชน์เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าไม่เถียง แต่ทั้งนี้การที่จะกำหนดว่าอาทิตย์ละ ๒ วันหรือ ๓ วัน ในเมื่อการงานเรายังมีไม่เพียงพอ และยังไม่พอที่จะทำในขณะนั้นนี้ ข้าพเจ้าก็เห็นว่าก็เป็นโอกาสอันดีที่ให้พวกเราได้ไปทำงานช่วยเหลือประชาชนนอกรัฐสภานี้ก็ยังมีอีกมากมาย ซึ่งเข้าใจว่าพวกเราทำให้เขาไม่พ้นตัวข้าไป

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : กระผมรู้สึกเสียใจเหลือเกินที่หลวงอาภิรมหะทองสีบ ฯ ผมเรียกหลวงอาภิรมหะทองสีบ ฯ เพราะผมนี้เป็นพี่คุณหรือวิสุทธรังค์นี้ผมเป็นหลานรักของท่าน ตอนนั้นอยู่ในเพศกาสาวพัสตร์....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ ฯ

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ต้องแยกกันหน่อยๆ คือ ส.ส. คนนี้ขึ้นเกี่ยวเหลือเกินครับ ผมว่า ในปัญหาการไปเยี่ยมราษฎรนั้นผมคิดว่ามหาทองสีบ ฯ ไปน้อยกว่านายพีร์ ฯ อีก ทุกอาทิตย์ผมไปเยี่ยมคนสุพรรณ ฯ แต่ แก่คนสุพรรณ ฯ มาฟังการประชุมนี่ ผมอยากจะทำบอกต่อท่านประธาน ฯ ว่าในการที่จะให้เพิ่มเวลาขึ้นมามีงานนั้น กระผมขอกราบเรียนต่อเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติที่เคารพและท่านประธาน ฯ พร้อมทั้ง ฯ พณ ฯ นาย ฯ ฯ ไปรททราบไว้ด้วยว่า การที่จะให้เวลาให้เป็นประโยชน์ในการที่จะเอาความทุกข์ร้อนหรือเอาความต้องการของประชาชนมาขึ้นเพื่อให้รัฐบาลทราบ นั้นเป็นผลเสียหลายข้อ การไปเยี่ยมการไปหานี้เป็นเรื่องที่จะต้องไปจะต้องทำกันอยู่ ผู้บริหารราษฎรจะห่างเหินราษฎรไม่ได้ ถ้าจะห่างเหินก็เห็นจะมีผู้แทนในพรรคนี้กระมัง....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อย่าไปว่าเราละ เดี๋ยว

นายพีร บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ไหนครับ มาเหยงก็ต้องว่ากันบ้าง...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมคิดว่าความหมายของความอะไรก็คล้าย ๆ กัน
ทั้งนั้นเพราะฉะนั้นอย่าไปว่ากันเลย

นายพีร บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ขอประทานโทษ กระผมจะอภิปราย
ต่อไป คืออย่างนี้ที่กระผมให้เพิ่มวันประชุมขึ้นมานั้นกระผมมีเหตุผล กระทั่งเวลานี้ค้าง
อยู่ที่กองประชุมนี้เกือบ ๒๐๐ กระทั่ง แล้วทำงานประจำอะไรกันอย่างนี้ มันคุ้มกับ
เงินเดือนที่ราษฎรเขาจ้างมาหรือไม่ เมื่อได้สำนึกในหน้าที่ที่ราษฎรเขามอบหมายและ
ไว้วางใจให้มานั้นกระผมจึงจำเป็นต้องมาเพิ่มเวลาทำงานขึ้นมาอีก และการเพิ่มเวลา
ทำงานขึ้นมาี้ กระผมเชื่อเหลือเกินอย่างทางรัฐบาลก็คงจะไม่รังเกียจ แต่สงสัยอยู่
บุคคลซึ่งสนับสนุนรัฐบาลเท่านั้น เพราะกลัวพวกผมนี้จะคอยมาแหง่รัฐบาล มาสั่น
สะเทือนฐานะของรัฐบาลอยู่เรื่อย ๆ นั้นท่านมหาทองสีบ ๆ จึงตีโพยตีพายขึ้นมา
คัดค้านในเรื่องนี้.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เนื้อหาไปออกชื่อ

นายพีร บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ขอประทานโทษ ๆ ครับ แห้งกัน
นิดหน่อยไม่เป็นไรครับ อารักขาหลาน เพราะฉะนั้นขอกราบเรียนต่อที่ประชุมว่า
ในการที่ผมเสนอให้เพิ่มวันประชุมขึ้นมานั้น ก็ต้องการที่จะให้รัฐบาลนั้นมีส่วนใกล้ชิด
กับประชาชนในอันที่จะรับฟังความคิดเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับร่างต่าง ๆ ก็ที่
และเกี่ยวกับกระทุ้งคดี เพราะกระทุ้งมีมากเท่าไรนั้นจะทำให้รัฐบาลท่านจอมพล ท่าน
เป็นประชาธิปไตยมากเท่านั้น เพราะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีโอกาสที่จะเข้ารัฐบาล
ได้โดยใกล้ชิด ความเสื่อมโทรมของการบริหารราชการแผ่นดินจะรู้หรือไม่ รู้นั้นก็
อยู่ที่ผู้แทนราษฎรซึ่งราษฎรเขาเลือกมา กระผมหวังเป็นอย่างยิ่งกว่าเพื่อนสมาชิกผู้
มีเกียรติทั้งหลายคงจะเห็นใจ และรู้สึกถึงคุณค่าของเงินตรา ที่ราษฎรเขาเสียภาษีอากร
มาให้เราได้มานั่งเสวยสุขอยู่เดือนละ ๓,๖๐๐ บาทเศษ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม (นายกรัฐมนตรี) : ทางรัฐบาลเห็นว่าควรวี
จะมีการประชุมกันตั้งเป็นอยู่ทุกวันนี้ ที่ทางรัฐบาลเสนอเช่นนั้นไม่ใช่เสียใจ เพราะ
รัฐบาลในหน้าที่ของฝ่ายบริหารนั้นเมื่อไม่ได้มาประชุมกัน เราก็ไปประชุมกันใน
คณะรัฐมนตรีเวลานี้เพิ่มขึ้น เมื่อก่อนประชุมกันสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง เดิมนั้นประชุม
เพิ่มเป็นสัปดาห์ละ ๒ ครั้งก็มีโอกาสในการที่จะพิจารณาตัวกฎหมายที่ได้ยื่นมา

แล้วนั้นเอาไปบริหารราชการและสั่งการให้เจ้าหน้าที่รอง ๆ ไปปฏิบัติจนถึงประชาชน ซึ่งจะได้รับประโยชน์ และนอกจากนั้นจะได้มีโอกาสไปสำรวจ ไปตรวจในที่ชุมนุมใน ภูมิภาคประเทศว่าในขณะนี้มีแผนผังแล้ว มีอะไรที่ควรจะช่วยเหลือหรือวางรูปแบบ ก็กลับเอามา พิจารณากันในคณะรัฐมนตรี ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าทางประชาชนก็จะได้รับผลจากการนั้น

อนึ่งสำหรับที่รัฐบาลได้เสนอไม่ให้มีการประชุมภาคนี้ ก็แล้วแต่ทาง รัฐบาลนี้ ได้เสนอนโยบายไว้ต่อสภาผู้แทนราษฎร ขอคำอีกว่า ได้แจ้งไว้ที่กระทรวง มหาดไทย และก็ได้ดำเนินไปตามนั้น สภาเป็นนิติบัญญัติรัฐบาลเห็นว่าด้วยกฎหมาย ที่ใช้อยู่ทุกวันนี้ เป็นการ เพียงพอที่จะเป็นเครื่องมือให้รัฐบาลบริหารราชการ ไป ได้ครบถ้วนตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ในสภาผู้แทนราษฎรแล้ว และจะเป็นประโยชน์ แก่ราษฎร ต่อเมื่อมีเรื่องที่เราจำเป็นต้องขอให้พิจารณาเกี่ยวกับกฎหมายมากจนนับ ขึ้นเพื่อจะได้นำเอาไปบริหารราชการให้สำเร็จตามนโยบายเมื่อไร เราก็อาจที่จะเพิ่ม เวลาประชุมให้มากขึ้น เพราะฉะนั้นในขณะนี้ทางรัฐบาลจึงเห็นว่ากฎหมายที่ได้ ออก มาเวลาประชุมสมัยหนึ่ง ๆ ที่แล้วมานั้นนับถึง ๔๐-๕๐ ฉบับ เมื่อคิดดูตั้งแต่เปลี่ยน การปกครองมา ๒๕ ปีก็หลายพันฉบับแล้ว เพราะฉะนั้นก็เห็นว่าเป็นการเพียงพอ ที่จะใช้เป็นเครื่องมือสำหรับบริหารราชการตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ในสภา ฯ

อนึ่ง เกี่ยวช่วยในการที่ทางฝ่ายสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะควบคุมรัฐบาล นั้น ท่านอาจที่จะควบคุมได้โดยทั้งกระทู้ถามนั้นจริงอยู่ แต่ว่าการบังคับของการ ประชุมสภานั้น แม้กระทู้ถามท่านจะมีสักกี่พันเรื่องในครั้งใด แต่ตามข้อบังคับก็ให้ ใช้เวลาแค่เพียง ๑ ชั่วโมงเท่านั้น ข้าพเจ้าอาจจะเล็ดคนไปให้นั้นก็เป็นของจริง แต่ ข้าพเจ้าเห็นว่าตามสถิติก็ไม่ค่อยจะได้เลื่อนกัน เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีเวลาประชุม กันสัปดาห์ละ ๒ วัน มันก็เพิ่มขึ้นเป็น ๒ ชั่วโมง ข้าพเจ้าก็คิดว่ากระทู้ถามก็คงจะ ไม่หมด รัฐบาลจึงใคร่จะขอกราบเรียนต่อที่ประชุมนี้ว่าเพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ ราษฎรนั้น ขอเสนอว่ากระทู้ถามท่านอาจที่จะไปตั้งกระทู้ให้ตอบในราชกิจจานุเบกษา ก็ได้ และรัฐบาลก็จะได้ตอบเป็นหลักฐาน เมื่อตอบในราชกิจจานุเบกษาแล้วก็มีหลักฐาน รัฐบาลก็จะได้นำเข้าไปเสนอในที่ประชุมคณะรัฐมนตรีจัดให้เป็นไปตามนั้น หรือขยาย จากนั้น ท่านที่เคารพทั้งหลายมีเหตุผลอะไรที่จะให้รัฐบาลนี้ดำเนินการหรือราษฎรในการ ที่ตั้งกระทู้ก็เป็นการถูกต้องตามระบบประชาธิปไตย แต่ท่านจะกรุณามีเรื่องอะไรที่ ช่วยเหลือราษฎร ท่านจะไปหารัฐมนตรีว่าการทุกกระทรวงจะเป็นฝ่ายค้านหรือฝ่าย

สนับสนุนเราอีกบ้าง ถ้าไม่ไปหาเจ้ากระทรวงไปทูลมีหนังสือถึงนายกรัฐมนตรี ก็ได้อีก หรือนอกจากนั้นจะมีวิธีอื่น ๆ ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่อธิบดีกรมกองต่าง ๆ ก็ได้ และข้าพเจ้ารับว่าจะเป็นที่กระทำหรือไม่เป็นกระทำ เป็นข้อบรรณาณที่จะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนแล้ว รัฐบาลจะนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาและสั่งการให้เกิดผลตามที่ต้องการเท่าที่เราสามารถจะกระทำได้ แม้แต่ฝ่ายค้านก็เชิญไปเสนอได้ เสนอมาด้วยผมก็ได้ และก็จะได้นำเข้าเสนอคณะรัฐมนตรีและก็จะได้ตอบให้ทราบ ในขณะที่ท่านที่เป็นฝ่ายค้านหรือไม่ใช่พรรคเสรีมนังคศิลา ท่านคงจะได้รับจดหมาย จดหมายของรัฐมนตรีที่ท่านได้ขอรับรองอะไรมาข้าพเจ้าก็ส่งให้กระทรวงมหาดไทยต่าง ๆ ได้พิจารณาสิ่งไหนที่สิ่งงบประมาณดำเนินการได้ก็ให้ดำเนินการไป ถ้าสิ่งไหนดำเนินการไม่ได้ก็เอาไว้พิจารณาและก็ได้ตอบจดหมายนั้นให้ท่านทราบเสมอ ๆ เพราะฉะนั้นในขณะที่ข้อสรุปว่ากฎหมายที่ท่านได้กรุณาให้เป็นเครื่องมือของรัฐบาลนั้น ยังเป็นการเพียงพอที่จะบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปตามนโยบาย ถึงแม้จะประชุมมากครั้งก็ไม่ได้เสนอกฎหมายขึ้นมา เพราะยังไม่มีเวลาจำเป็น

นายพีร บุนนาค (สุพรรณบุรี) : กระผมได้ฟัง ขบวนการ นาย ก ข ค ดมม. ก็รู้สึกว่าจะจะระดมลงไปได้บ้าง แต่ว่าอย่างนี้จะรวบรวมเรียนต่อท่านนายกฯ คงไม่ได้คือเหตุผลที่กระผมให้เพิ่มเวลาของการประชุมขึ้นนั้น ขบวนการ บอกแล้วบอกว่าควรตอบกระทู้นี้มีอยู่เวลาเพียง ๑ ชั่วโมง และเมื่อกระทู้มันค้างค้างเรกด้วย การตอบกระทู้นี้แหละครับมันเป็นผลดีอันหนึ่ง ดีทั้งในด้านที่ราษฎรจะได้รู้ว่าผู้แทนนั้นเขาได้มาทำงานให้กับประชาชนอย่างไร ดีทั้งรัฐบาลที่จะได้แสดงสมรรถภาพ เพราะฉะนั้นกระผมเชื่อเหลือเกินว่าท่านนายกฯ ควรจะหยิบยกข้อนี้ไปพิจารณาด้วย ส่วนในกรณีที่บอกว่าสำหรับต้องการที่จะให้ไปหาประชาชนนั้น กระผมขอกราบเรียนว่าพวกเราผู้แทนราษฎรทำอยู่แล้วเป็นประจำ แต่ว่าสมัยประชุมนี้มีอยู่เพียงอย่างมากที่สุด ๓ เดือนหมดสมัยประชุมพวกเราก็ไม่ได้ทอดทิ้งราษฎร เพราะฉะนั้นเมื่ออยู่ในสมัยประชุมราษฎรจะรู้สึกได้ว่าผู้แทนราษฎรต้องมากระทำหน้าที่ กระผมจึงใคร่จะขอกราบเรียนต่อ ขบวนการ นาย ก ข ที่ท่านได้ชี้แจงเมื่อคืนว่า ถ้าหากว่าตั้งกระทู้ไม่ทันก็ขอขานที่จะให้เอกราบไปเพื่อให้ท่านในวาระกิจจานุเบกษา ผมขอเรียนยืนยันว่าในวาระกิจจานุเบกษารัฐบาลนี้ยังทำอยู่ ผมตั้งกระทู้มาเรื่องโจรผู้ร้ายชุมชุมในจังหวัดสุพรรณ มีการปล้นฆ่ากันไม่เว้นแต่ละวัน สถิติคดีผู้ร้ายในจังหวัดสุพรรณบุรีนี้ในจังหวัดภาค ๗ มีอยู่

หลายจังหวัดหนึ่งหมื่นกว่าคน... ล้วนมีคดีอุกฉกรรจ์ที่ปล้นชิงทรัพย์แก๊งออกจากรังไม้... จมพารา
 ราช ในจังหวัดมุกดาหาร ๗ เป็นของจังหวัดสุพรรณบุรีได้ ๑๒๐ ราย... นี่มันแล้วแล้ว
 ราษฎรแห่งหมื่นครอบครัว... ปล้นทั้งกองการนักกลางคืน... ผมใช้รัฐบาล... เพื่อจะให้ไปปรับปรุง
 สำหรับในจังหวัดของผมเกี่ยวกับผู้บริหาร ซึ่งเป็นหูเป็นตาแทนรัฐบาล... อาทิเช่น
 กำหลวงและนายอำเภอเป็นกัน... ในสมัยที่ปีประชุมนั้นผมต้องประชุมก่อน... แล้ว
 ว่าผมยังไม่ทัน... เพราะว่ารัฐบาลตอบผมไม่ทัน... เป็นสมัยที่ปีประชุม... ผมได้ไป
 เขาไป ๒ เรื่อง... คือเรื่องโจรผู้ร้าย... ชุกชุมในจังหวัดสุพรรณบุรีเรื่องหนึ่ง... เรื่องที่ ๒
 เกี่ยวกับราษฎรชาวเขาในการทำนาและชาวเขาน้ำใต้... นี่เป็นเรื่องจำเป็นที่ราษฎรผู้
 เสียภาษีอากรเรื่อง ๒ เรื่องนี้ผมไปเป็นเวลา ๓ เดือนเศษแล้ว... เดือนที่กลับไม่
 เห็นว่ารัฐบาลทำอะไรบ้าง... เพราะฉะนั้นตามที่ท่านนายกฯ บอกว่าให้ถามใน
 ราชกิจจานุเบกษา... กระผมเห็นว่าเป็นเรื่องตมแต่งและเป็นการไร้ความหมาย... ถ้า
 หากสร้างความเชื่อให้แก่ผมก่อน... เชื่อเถิดครับไม่บอกนอกทางหรือดื้อคนดื้อว่า
 นายพิรุณ... นี่ขอให้ทำให้เห็นเสียก่อนเถิด... นี่ถามไปสองเรื่อง... เอาอย่าง... เรื่องของ
 ความจำเป็นที่ราษฎรกำลังเดือดร้อนอยู่... ปีที่สมัยประชุมบอกขอให้ตอบในราชกิจจานุ
 เบกษา... แต่ว่ายังไม่ได้รับคำตอบ... มาหาใครยังไม่ตอบ... ถามไปเรื่องเกี่ยวกับน้ำ
 เกี่ยวกับเกษตร... ยังไม่ได้ตอบ... ท่านประธานฯ คงจะจำได้... ผมได้ขึ้นเรื่องนี้ไป... ผม
 มาหาท่าน... ท่านเป็นพยานให้ผมได้ลงชื่อให้ท่านนายกฯ... แทนที่นายพิรุณ... มันเห็นก่อน
 เถิด... นี่แหละครับเป็นเรื่องที่กระผมเห็นว่างานไม่รัดกุมและไม่เดินไปตามความต้องการ
 การของประชาชนเขา... จึงต้องถามที่จะให้เพิ่มวันประชุม... เรื่องที่จะให้วันลงที่งานได้
 ราษฎรเขาบ้าง... ไม่มีใครปฏิเสธว่าทุกคนนั้นกินเงินภาษีจากของราษฎร... ในระบอบ
 ของกรมตำรวจไว้ด้วยว่า... กลุ่มนี้... มันจึงจำเป็นจะต้องเสนอให้เพิ่มวันประชุมขึ้น
 และขอทราบเรื่องต่อไปอีกว่า... ท่านนายกฯ พูดเมื่อวานว่าท่านจะพิจารณาแต่หากว่า
 ใครมีเรื่องราวเดือดร้อนเกี่ยวกับประชาชน... ท่านจะรีบทำให้... ก่อนนี้คือส่วนหนึ่งคือ
 ของนายพิรุณ... กันแล้วกัน... จะร่างร่าง จอมพล ให้เกือบๆ... ทุกวันก็... เพราะเรื่องใน
 จังหวัดผมมีมาก... ขอให้ที่ประชุมได้วินิจฉัยในเรื่องนี้... เหตุจำเป็นที่กระผมต้องถามให้
 เพิ่มวันประชุมทำเนียบผมมีเหตุผลทั้งนี้ให้ทราบเรียบร้อยแล้ว

นายกเทศมนตรี (ราชบุรี) : รัฐมนตรีโยธา... ไม่เห็นท่านลงมติก็มี

เกียรติ ได้สนใจต่อเวลาอันมีค่าของบรรดาผู้แทน ราษฎรของเรานี้... ขอให้... ประโยชน์ได้

ประชาชน เพราะว่าเราจะไม่รู้เลยว่ามันจะต้องพึ่งเหตุผลทางรัฐบาลอยู่บ้าง ซึ่งเนี่ย
 ๖ พค.๖ นายกรัฐมนตรีก็ได้ทิ้งงูไปแล้ว เพราะว่าเรามานั่งประชุมอยู่นี่ถ้าเรา
 รัฐบาลก็รู้ดีกว่าการประชุมไว้ผล แต่ว่ามีเรื่องที่มีใครจะขอทราบเรื่องที่เราประชุม
 เพื่อพิจารณาว่าก่อนที่จะลงมติอะไรไปนั้น ควรจะพิจารณาโดยรอบคอบ เพราะว่า
 การทำงานให้กับประชาชนให้เป็นประโยชน์นั้น ผมคิดว่าทุกคนของพวกเราในที่
 จะทำร้อยเปอร์เซ็นต์ ผู้ที่ที่ทุกคนที่เรานั่งอยู่นี้มี ๒ ประเด็น ประเด็นหนึ่ง
 นั้นคือว่าขอเพิ่มเวลาการประชุมในสัปดาห์ให้เพิ่มขึ้นจาก ๑ วัน อีกประเด็นหนึ่งถ้า
 เพิ่มขึ้นจาก ๑ วันไม่ได้ ในวันที่ประชุมปกติคือวันพฤหัสบดีให้เพิ่มเวลาการประชุม
 ตั้งแต่เช้าตลอดบ่ายไปเลย มาถามนายตำรวจ เราควรจะต้อนนำมาพิจารณาว่าถ้าหาก
 ว่าในการเพิ่มประชุมนั้นเพิ่มประชุมไม่ได้โดยที่ทางรัฐบาลขัดข้องโดยว่ามีภารกิจ
 ในการบริหารประเทศชาติมากมาย ก็น่าเห็นใจ แต่ผมใคร่ขอเสนอว่าส่วนการประชุม
 วันพฤหัสบดีนั้นเราประชุมตั้งแต่เช้า ผมคิดว่าเกือบ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่เคยเลิก
 เพียงเลยมันก็บ่ายมาทุกที ถ้าเราจะเพิ่มทั้งวันคือมีภาคบ่ายด้วยก็คิดว่าน่าจะระมัด
 ระวังได้ ผมจึงขอได้โปรดให้ที่ประชุมนี้พิจารณา ถ้าหากว่าเราไม่เพิ่มทั้งวันขึ้นมาใน ๔
 สัปดาห์ ให้เป็นเกินกว่า ๑ วัน เราควรจะนำพิจารณาในเรื่องเพิ่มเวลาการประชุม
 ในวันนี้หรือในวันพฤหัสบดีนี้ ในวันที่ประชุม ขวมนั้นก็น่าจะเพิ่มเป็นภาคบ่าย ด้วย
 น่าจะเป็นการสมควร กระผมมีความเห็นอย่างนั้น

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร) : เนื่องจากญัตตินี้ที่สมาชิก ผู้มี
 เกียรติได้เสนอขึ้นมา ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ได้เป็นผู้รับรอง ทั้งนี้เพราะว่ามีความเห็น
 สอดคล้องต้องกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรตินี้ ที่มีความประสงค์ต้องการที่อยากจะมาทำ
 งานในสภาให้สมกับที่ราษฎรได้เป็นผู้เลือกมาและเป็นผู้ที่เลือกส่งมาให้ทำงาน
 แทนตัวของเขา ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าเราจะได้มีเวลาควบคุมรัฐบาลนี้ตามกฎหมาย
 รัฐธรรมนูญซึ่งมีไว้ว่าให้สมาชิกได้ควบคุมอำนาจราชการแผ่นดิน ตาม มาตรา ๗๔
 คือการตั้งกระทู้ ตั้งกระทู้ซึ่งตั้งกระทู้กันเป็นจำนวนมากนั้นประการหนึ่ง ถ้า
 อีกประการหนึ่งเราจะได้เวลาที่จะออกพระราชบัญญัติ ซึ่งท่านนายรัฐมนตรี
 ท่านก็ได้แจ้งให้ที่ประชุมเฝ้าทราบแล้วว่า มีประชุมมาก ๆ หลายวันขึ้น กฎหมายก็
 จะมากขึ้น ตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองมา กฎหมายที่สภานี้ร่างขึ้นก็ตั้งพันสอง
 พันฉบับ ก็ในเมื่อจะเพิ่มวันประชุมแล้ว ก็จะได้มาพิจารณาพระราชบัญญัติ

บทเลิกกฎหมายอื่นไม่เป็นประโยชน์เหล่านั้น ท่านประธาน ฯ เป็นต้นว่ากฎหมาย
 หักจ่อมพลอะไรทำนองนี้ หรือกฎหมายอะไรซึ่งฝ่ายค้านไม่เห็นด้วยได้เสนอขอให้ยก
 เลิกมาเช่นลکمมวินิตอะไรเหล่านั้น เรามายกเลิกจะให้น้อยลงตามความประสงค์
 ของท่านจอมพล ฯ ฉะนั้นจึงขอให้เวลาของฝ่ายค้านได้มีการมาทำการออกร่างพระ-
 ราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายซึ่งไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนในสภา นี้ด้วย ที่นี้ทางฝ่าย
 รัฐบาลก็บอกว่า ท่านต้องเจียดเวลาไปทำการประชุมคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี
 นี้ก็กระผมเข้าใจว่า ก็คงจะไม่ประชุมกัน ทุกวัน ก็คงจะประชุมเสียอาทิตย์ละวันหรือ ๒
 วันก็มาประชุมสภากาเดียว ๒ วันก็เป็น ๔ วัน แล้วก็ประชุมพรรคของท่านอีกจะเอา
 วันเดียวก็ได้อีกก็มีเวลาอีกถมไป สมัยประชุมหนึ่งก็มีเวลาประชุมอยู่ ๓ เดือน ถ้า
 หากว่าไม่ติดต่อกันอีก ๔ เดือน ท่านจะไปทำงานบริหารอะไรก็ได้ ฉะนั้นถ้าหาก
 สมาชิก ฯ มิได้ควบคุมราชการบริหารแผ่นดินให้ทั่วถึงแล้ว ทางรัฐบาลจะไม่ทราบ
 ว่ารัฐบาลบกพร่องอะไร รัฐบาลจะทราบด้วยอะไรของท่านสมาชิก ผู้มีเกียรติซึ่ง
 ไปเห็นความบกพร่องของรัฐบาล ความเดือดร้อนของราษฎรทุกแห่งทุกมุมมาเสนอ
 ก็ถามว่าเป็นอะไร แต่หากว่ารัฐบาลไม่ตอบ ก็รัฐบาลไม่อ่านกระทู้ในที่นี้ก็ไม่ทราบ
 ว่าถูกบกพร่อง ถ้าหากว่ารัฐบาลหาเวลาที่จะอ่านกระทู้ ของสมาชิกให้มากขึ้นแล้ว
 กันคว่ำตอบสวนไว้ตอบสมาชิกอันไหนที่ฝ่ายบริหารบกพร่องก็จะได้แก้ไขไป ไม่
 จำเป็นจะต้องไปให้รัฐมนตรีช่วยเสารณสุขไปช่วยตอบข้อบกพร่องของรัฐบาล ท่าน
 จะรักษาโรคก็ยังไม่อยู่แล้ว ๆ ต้องมีหน้าที่มาดูแลข้อบกพร่องของรัฐบาลอีก สมาชิก
 ช่วยอยู่แล้ว แต่ถ้าท่านไม่หาเวลาที่จะอ่านกระทู้สมาชิก ท่านให้เวลาการประชุมนี้
 ให้น้อยลงไม่ได้ค้นคว้าที่จะมาตอบ ไม่ทราบข้อบกพร่องของรัฐบาล เพราะฉะนั้น
 สมาชิกนี้มีความเห็นที่จะช่วยเหลือรัฐบาลให้เห็นข้อบกพร่องแล้วต่อไป ถ้าหากว่า
 รัฐบาลได้มีโอกาสได้เห็นข้อบกพร่องได้แก้ไขไปหมดแล้ว รัฐบาลนี้ก็จะไม่มีราษฎร
 เกลียดชังทุกวันนี้ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอสนับสนุนว่าขอหยุดตั้งนี้

นายสมศักดิ์ ชุมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา) : ผมได้ฟังคำอภิปราย
 มาแล้วนี้ ไม่ใช่ผิด เพราะรัฐสภาสมาชิกผู้มีเกียรติ ได้เสนอใหม่เพื่อขอให้เปิดสภา ฯ
 มีการประชุมเพิ่มขึ้นอีกสัปดาห์ละเป็น ๒ ครั้งนะ ถ้าเรายกถามผัวเดินแล้วก็รู้สึก

สมาชิกแต่ละบุคคลนั้นชั้น เอาใจใส่ ราษฎรยิ่งกว่านั้นในฐานะ ซึ่งได้กินเงินเดือนจาก
ภาษีอากรของราษฎร แต่แท้ที่จริงนั้นยังผิดประเด็น ผมใคร่ขอเรียนชี้แจงต่อที่
ประชุมนี้ว่า แท้ที่จริงนั้น การที่ไปเยี่ยมเยียนราษฎรโดยใกล้ชิดย่อมจะได้ทราบความ
ทุกข์สุขของราษฎรยิ่งกว่าซึ่งเราจะนั่งอยู่ในสภา ฯ เป็นอันมาก โดยเฉพาะปัจจุบันนี้
ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล ชาวนากำลังเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส เราต้องการ
เวลาซึ่งเราจำเป็นต้องไปเยี่ยมเยียนราษฎรจะได้ทราบว่าตำบลนี้ อำเภอไหน จังหวัด
ไหนต้องการ พันธุ์ข้าวปลูกที่มากขึ้น มีहनอนกระทุ้งที่มากขึ้น ที่กำลังก่อความเดือด
ร้อนแก่ราษฎร ปีหน้าจะไม่ซ้ำวาระับประทานกัน ท่านกลับไม่คิดถึง กลับเพียงแต่ว่า
เพื่อที่จะเข้ามานั่งประชุมในสภานี้แล้วท่านจะได้ทราบข้อเท็จจริงได้อย่างไร ในการ
ที่ท่านบอกว่าถามรัฐมนตรีรมณูซึ่งมีหน้าที่ควบคุมรัฐบาลนั้น เราไม่ใช่มีหน้าที่
มาควบคุมรัฐบาลในสภา ฯ อย่างเดียว แม้แต่ในสภา ฯ เราก็ควบคุมอยู่แล้ว นี่
ประเด็นสำคัญอย่างนั้น และข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าราษฎรแต่ละบุคคลไม่ยินดีในการที่จำ
เป็นที่จะให้ราษฎรที่เขาเลือกตั้งขึ้นมา ที่จะมาคำนึงกฎหมายซึ่งเป็นประโยชน์แก่
ราษฎรโดยแท้จริง เช่นกฎหมายที่ผ่านไปแล้วเมื่อสักครู่นี้เอง คือในการโอนกินกรรมสิทธิ์
ที่ดินให้แก่ราษฎร ที่ดินหากท่านมาประชุมบ่อย ๆ เขายังกลับมาคำนึงกฎหมายซึ่ง
เป็นประโยชน์เช่นนี้แล้วแทนที่ราษฎรจะชมชื่น ราษฎรกลับทราหน้าไว้ว่า นี่แหละ
ต่อไปข้างหน้าจะได้จำเอาไว้ ส่วนปัญหาเรื่องกระทุ้งนี้เป็นปัญหาเรื่องเล็กเห็ดเหิน
ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าไม่สนับสนุนว่าไม่ให้มีกระทุ้ง แต่เรื่องกระทุ้งแท้ที่จริงถ้าหากว่าท่าน
ไม่เสนอเป็นกระทุ้งอย่างนี้ก็ได้ผลประโยชน์เท่ากัน คือหมายถึงว่า ถ้าทราบว่าราษฎร
ในจังหวัดใดของท่านเดือดร้อน หรือตำบลของ ข้าพเจ้าหรือ อำเภอของข้าพเจ้า เดือด
ร้อน ข้าพเจ้ารีบทำรายงานทูลเกล้าถึงรัฐบาลเลย จึงเห็นถึงตัวรัฐมนตรีถึงอธิบดี ถึง
ปลัดกระทรวงเขาจัดการโดยทันทีทันด่วน ไม่ต้องไปรอกระทุ้งตั้งเดือนสองเดือนกว่า
ที่จะตอบกระทุ้งว่าจะช่วยเหลือราษฎรแล้ว นี่ความจริงเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น
ขอให้ท่านได้ไปติดต่อกับแต่ละกระทรวงเจ้ากระทรวงโดยใกล้ชิด นั่นแหละอันนั้นแหละ
จะเป็นปัจจัยสำคัญและเป็นโอกาสสำคัญของท่านที่จะได้โอกาสไปช่วยเหลือ ในฐานะ
ซึ่งท่านได้กินภาษีอากรเขาคงความปรารถนา นี่เห็นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่สมควรที่
จะมีการเพิ่มเวลาประชุมเป็นสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง เพราะถ้าหากว่าเราเพิ่มเวลาประชุม
สัปดาห์ละ ๒ ครั้งแล้ว ปัจจุบันนี้และขณะนี้เราไม่สามารถที่จะไปเยี่ยมราษฎรโดยทั่ว

ถึงได้ ยี่สิบจังหวัดไทย ๆ ด้วยแล้วยังเป็นโอกาสใหญ่เพราะว่ามีโอกาสได้อยู่กับเราไป
เท่านี้ กว่าเจ็ดจังหวัดนี้เป็นอย่างนี้โดยเฉพาะข้าพเจ้าอยู่จังหวัดอยุธยาซึ่งมีโอกาส
ใกล้เคียงยังรู้สึกว่าการที่ข้าพเจ้ามีโอกาสประชุมอาทิตย์ละครั้งนั้นรู้สึกว่ามันไปเสีย
อีก นี่เป็นอย่างนั้น แต่ว่าพอนี้ไม่ใช่ทำให้เลิกประชุม แต่ว่าให้เลิกประชุมเป็นการยก
อาหารให้ฟัง ไม่ใช่ทำให้เลิก ไม่ให้มีการประชุมเลย ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ว่า
ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอเรียนต่อที่ประชุมว่า ไม่ใช่เรียนสิ่งไหนนะ และไม่ใช่นับรวมด้วย
ว่าขอความกรุณาว่าท่านห่วงในราษฎรของท่านแล้ว โปรดกรุณาได้ปฏิบัติกับข้าพเจ้า
ขณะนี้ ท่านเจ้ามีราษฎรจังหวัดอยุธยาพร้อมพ้องอยู่ในที่ประชุมนี้เหมือนกัน และ
ข้าพเจ้าขอเรียนว่าข้าพเจ้าไปทุกอาทิตย์ ๆ ละ ๒-๓ วันด้วยซ้ำ จึงไม่ผิดที่ที่จะ
สนับสนุนในญัตตินี้

นายทวีศักดิ์ ตริพลี (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าได้รับฟังคำอภิปรายของ
บรรดาเพื่อนสมาชิกทั้งหลาย และผู้มีเกียรติที่ได้ฟังคำอภิปรายของบรรดาส.ส.ที่ได้
ผ่านพ้นมาก็รู้สึกว่าจะแต่ละฝ่ายก็เพื่อที่จะรักษาผลประโยชน์ของตนและกัน เพื่อจะดำรง
ไว้ซึ่งตัวของตัวเองเท่านั้น ถ้าพูดถึงผลประโยชน์สำหรับประชาชนแล้ว เราในนามใน
ฐานะที่เป็นตัวแทนของประชาชนทุก ๆ คน ย่อมที่จะรักษาผลประโยชน์ของประชา
ชนเช่นกัน ก็ในเมื่อเราที่จะรักษาผลประโยชน์ของประชาชนอยู่ด้วยกัน แล้วทำไม
แต่ละฝ่ายเมื่อเวลาอันมีค่า ที่จะมาถนัดถนี่ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่จะหวังผลนั้นให้
เป็นประโยชน์แก่ประชาชนสัปดาห์ละ ๒ ครั้งจะไม่ได้เห็นหรือ ก็โดยที่ละ ๑ ครั้ง
เห็นว่าสำหรับใคร่ความรู้สึกนึกคิดของข้าพเจ้าเห็นว่ามัน ๘ วันก็พียงมีวันเดียว มีเวลา
พักผ่อนสำหรับตัวแทนของประชาชนนั้นมากมายน่าจะคงเหลือเกินผู้ที่ยกย่องว่ามี
เกียรติที่ได้คิดว่าเราไม่มีเวลาที่จะไปเยี่ยมเยียนราษฎรนี้ ปัญหาสำหรับประชา
ชนชาวไทย ราษฎรแต่ละจังหวัดนั้นเขาไม่ต้องการที่จะให้ตัวแทน ๆ ไปเยี่ยมเยียนเรา
มากน้อยพอ ขอให้ตัวแทน ๆ นั้นได้ทำผลประโยชน์ให้กับเขา ผู้แทนราษฎร ร้อยไทย
ข้าพเจ้าได้จะมาทำการรวบรวมหรือส่งต่อกันหาไว้ ในที่นี้ของข้าพเจ้า ท่าน
ประชาชนที่เคารพ เห็นว่าเราควรที่จะทำผลประโยชน์ให้กับประชาชน เราที่จะ
ไปเยี่ยมเยียนราษฎรนั้นเรามีหน้าที่อยู่ ก็คือร่างกฎหมาย ย่อมมาให้รัฐบาลปฏิบัติ
นั้นท่านเอง ที่กฎหมายนั้นที่สมบูรณ์ได้ก็คือว่าคงจะคิดเห็นของประชาชน
ความคิดเห็นของประชาชนที่เราจะได้รับฟังนั้นไม่พอเราได้โดยว่าหาข้อเท็จจริงเป็น

สื่อกลางที่จะนำความคิดเห็นจากประชาชนแต่ละท้องถิ่นทั่วประเทศ เราอยู่ในฐานะ
เราก็อ้อมที่จะได้รับฟังความคิดเห็นอันนี้จากท้องถิ่นมาสู่ส่วนกลางเช่นกัน เมื่อเราได้
ฟังความคิดเห็นแล้วเราก็นำเอาความคิดเห็นนั้นมาไตร่ตรอง แล้วมาปรึกษามา
พิจารณากัน เมื่อเรานำมาพิจารณากันแล้ว อันนั้นก็เป็นผลสะท้อนส่งไป สู่ประชาชน
แต่เหตุผลที่ยังเหิงกันอยู่ในระยะปัจจุบันนี้ ท่านประธาน ฯ ข้าพเจ้ามิใช่ว่าจะแถลง
หรือคัดค้านนโยบายของรัฐบาลก็ได้ ก็เพราะว่าความเป็นอยู่ในระบบการปก-
ครองของเมืองไทยปัจจุบันนั้น รัฐบาลหาได้ทำการปกครองอยู่บนพื้นฐานแห่ง
ความเป็นจริงของประชาชนก็ได้ อันนี้จะโทษรัฐบาลนั้นก็ใช่จะโทษสมาชิกสภาผู้
แทนราษฎรก็ใช่เช่นกัน เพราะอะไร เพราะว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอ้อมที่จะ
เสนอกระทู้หรือญัตติต่าง ๆ เข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรเพื่อที่จะให้ฝ่ายรัฐบาลพึงกระทำนั้น
ถ้าหากว่าฝ่ายรัฐบาลมีการประชุมเพียงสัปดาห์ละ ๑ ครั้งแล้ว กระทูนนั้นก็อ้อมที่จะไม่
ทั่วถึง รัฐบาลก็หาเวลาที่จะปลื้มทักมาสำหรับท่านกระทู้และอะไรเหล่านั้น ไม่พอ แล้ว
จะตอบแล้วจะแก้ไขนั้นก็ยังไม่ถูกต้องและถูกเป้าหมาย การที่เป็นอยู่อย่างนี้สาเหตุที่
ใหญ่ที่สุดก็มา คือรัฐบาลได้รับการปกครองของระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริง ก็
ข้าพเจ้าต้องกล่าวกับประธาน ฯ ที่เคารพว่า ทำไมรัฐบาลไม่ได้อยู่ในระบอบประชา-
ธิปไตยที่แท้จริง ประชาชนพลเมืองก็ถึงว่ามีความเป็นอยู่ไม่สุขสมบูรณมีสภาพการณ
สถานการณ์ปัจจุบันนี้ ฝ่ายประชาชนทำไมถึงเกลียดรัฐบาล รัฐบาลทำไมถึงเข้ากับ
ประชาชนไม่ได้ แล้วสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทำไมถึงไม่ช่วยสนับสนุนฝ่ายรัฐบาล
อย่างนี้รัฐบาลถึงจะใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่จะเข้ามายับยั้งฝ่ายค้านอย่างนี้ เหตุผลทั้งหลาย
เหล่านี้เกิดขึ้น ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นให้ปรากฏแก่โลกในระยะปัจจุบันนี้นั้น ก็เพราะ
ฝ่ายรัฐบาลดำเนินการปกครองอยู่ในระบอบของกึ่งเมืองขึ้น กึ่งศักดินา บ่อน
ประธาน ฯ ไม่ต้องท้วงท้วง ไม่ต้องท้วง มันจะเข้าประเด็นอยู่แล้วครับ.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่คุณทวีศักดิ์ ๖ ขอให้อยู่ในประเด็น

นายทวีศักดิ์ ตรีพลี (ขอนแก่น) : ประธาน ฯ ไม่ต้องท้วง ให้ข้าพเจ้า
ได้สารให้ชาว ฯ หน่อยเถอะ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : พูดเฉพาะในเรื่องเถอะคุณ

นายทวีศักดิ์ ตรีพลี (ขอนแก่น) : ยกมือขึ้นนานแล้วครับ ก็เรื่องถาม
ประชุมเหมือนกันครับ ก็เป็นอย่างนั้นครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ เพราะเรื่องนี้จะใช้เวลาหรือ ต้อง
การปกครองมันออกไปนอกเรื่องกัน

นายทวีศักดิ์ ตรีพลี (ขอนแก่น) : อันนี้ในคณะของท่านประธาน ฯ
แต่ในทัศนะของข้าพเจ้าแล้วก็เห็นว่าเราควรจะท้าวความว่า เหตุผลที่มีมาอย่างนี้
เพราะอะไร...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ เรื่องนี้เขาพูดเรื่องเวลาประชุมกัน

นายทวีศักดิ์ ตรีพลี (ขอนแก่น) : เพราะเหตุที่งานนี้ รัฐบาลไม่ได้อยู่
บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริงแล้วทำงาน เรื่องกระตุ้นเป็นปัญหาที่สำคัญ ข้าพเจ้าเคย
ถึงกระทู้มาแล้ว ก็กระทู้ของข้าพเจ้าสมควรที่จะให้รัฐบาลปรับปรุงในระยะอันเร็ววัน
ไม่ใช่กระตุ้นเป็นธรรมดา กระตุ้นก็วันอีก ๒-๓ เดือนถึงจะตอบ หรือ ๒-๓
สัปดาห์ถึงจะตอบ มันใช้ไม่ได้ กระตุ้นถามเร็ว ๆ เราต้องการที่จะตอบเร็วให้เหมาะสม
กับสถานการณ์ เช่นกระทู้ที่ข้าพเจ้าขอให้รัฐบาลถอนตัวจากองค์การชว ได้อย่างนี้
กระตุ้นเร็วแค่ไหนเป็นกระทู้ที่เราเรารู้กันอยู่แล้วว่าสถานการณ์ภายในประเทศของเราทุกวันนี้
เป็นอย่างไร แล้วท่านประธาน ฯ ก็เอากระตุ้นนั้นตกไป แล้วกระตุ้นนั้นก็ยังคงค้างอยู่
อย่างนี้ หรือว่าให้ว่าวันนี้กระทู้ที่ถามรัฐบาลนี้ ได้สร้างความสัมพันธ์ไมตรีดำเนิน
นโยบายถูกต้องตามนโยบายของมาตรา ๓๘ ในรัฐธรรมนูญหรือไม่ อย่างนี้ก็ไม่ต้อง
กว่าจะตอบดั่งก็จะสูงงาก็ไหม แล้วท่านประธาน ฯ นี่แหละ ข้าพเจ้าถึงอยากจะมี
เวลาการประชุมให้มันยาวกว่านี้ไปสักปาดหัดละ ๒ ครั้ง ท่านจะสละเวลาไม่ได้หรือ
ท่านสละเวลาที่จะขึ้นเก่งไป ณ ที่ไหน ๆ สละได้ แต่ถ้าหวั่นเวลาที่จะทำงานเพื่อ
ประชาชนท่านจะทำไม่ได้หรือ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอขอรับรอง ไม่ใช่บังคับ
ขอรับรองให้เห็นใจประชาชนเถิด เพื่อจะให้ถูกต้องว่าเราเป็นตัวแทนของประชาชนที่
แท้จริง มีการประชุมสักปาดหัดละ ๒ ครั้ง และจะเป็นการดี ข้าพเจ้าขอสนับสนุน
หลักการนี้

จอมพล ป. พิบูลสงคราม (นายกรัฐมนตรี) : ผมก็ทำเหมือนเขาเสนอ
ในข้อที่บอกว่ามีเจตนาที่ต่อประชาชน เพื่อจะช่วยเหลือเขาแล้วก็จะให้มีการ
ประชุมอีกหนึ่งครั้งเป็น ๒ ครั้งนั้น ในข้อที่ว่าเราจะตั้งประธานนั้นขอ เราที่มี
ความเห็นตรงกัน รัฐบาลนั้นก็ต้องการที่จะช่วยเหลือประชาชน แต่ว่าการที่ช่วยเหลือ
ประชาชนนั้น สถานนี้เป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน ในการที่ว่าการช่วยเหลือจากภัยพิบัติคือ

การบอกกฎหมาย ส่วนการตั้งกระทู้ขึ้นเป็นการควบคุมรัฐบาลในการบริหารราชการแผ่นดิน เพียงแต่เหมือนกับจึงจกมาคอยหักไว้เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นก็ได้ขอข้าพเจ้าก็ไม่ปฏิเสธ แต่ว่าท่านที่เคารพก็ได้รับรู้แล้วว่านโยบายของรัฐบาลที่จะดำเนินการนั้น กฎหมายทุกวันนี้พอแล้ว ก็เมื่อมาประชุมกันดูวันนี้ หน้าที่เขาจะมีแต่เรื่องกระทู้ มันก็เป็นภาระที่น่าดู ในที่สุดก็จะละบังคับให้รัฐบาลนี้ต้องเสนอกฎหมาย เมื่อเสนอเข้ามา ในที่สุดก็ออกกฎหมายเป็นารบังคับประชาชนให้มากยิ่งขึ้น รัฐบาลก็รับรองว่ากฎหมายพอแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่มากราบเรียนขอออกกฎหมายในหน้าที่สมานิติบัญญัติ แต่เราต้องการที่จะไปทำงานในหน้าที่ฝ่ายบริหาร เวลาที่รัฐบาลก็ได้ตกลงกันไปในทางที่จะจำหน่ายข้าวให้ราษฎร จ่ายเงินจ่ายยุบน้ำต่างๆ เหล่านี้เพื่อช่วยเหลือราษฎร แล้วข้าพเจ้าเองก็ได้เดินทางไปดูในที่ต่างๆ รัฐมนตรีก็ได้ไป แล้วนอกจากนั้นท่านที่เคารพก็ยกก็ไม่เป็นประชาธิปไตย โดยที่ไม่ได้ทำประโยชน์ให้แก่ราษฎรของรัฐบาลนี้ อาจจะกราบเรียนว่าในระบบการปกครองทุกวันนี้เป็นระบบของพรรคการเมือง เมื่อเป็นระบบของพรรคการเมืองแล้ว เมื่อพรรคไหนมีเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร ก็เป็นพรรคที่จะเสนอนโยบายเข้ามาในสภานี้ และเมื่อเสนอนโยบายเข้ามารับรองแล้วก็ต้องออกกฎหมายบังคับไปเพื่อจะดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายนั้น แต่ถ้าพรรคอื่นจะรอไว้อีกหน่อยไม่ได้ หรือ ในเวลาอีก ๕ ปี ๑๐ ปีข้างหน้าเมื่อท่านได้มีเสียงในสภา ท่านก็มาใช้สมานิติบัญญัติของท่าน ที่นี้เมื่อพรรคต่างๆ นั้นมีเสียงข้างน้อยแล้วท่านจะมาเสนอกฎหมายก็เป็นกฎหมายที่ท่านจะเสนอ ท่านก็ต้องเอานโยบายของพรรคท่าน ออกมาเสนอพรรคของท่าน พรรคของท่านมีนโยบายอย่างไร ตั้งแต่ ๒๕ พรรค มีนโยบายอย่างนั้นๆ เป็นกลางไม่เป็นกลางอะไรต่างๆ ท่านก็ต้องเสนอกฎหมายเพื่อดำเนินการตามนโยบายของท่าน เมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็มีมาติดกับนโยบายของพรรคนี้ซึ่งมีเสียงข้างมากในสภาเพราะฉะนั้นพวกกระผมจึงขอประทานโทษ ก็จะรับไม่ได้ ถ้าผมรับกฎหมายของท่านก็หมายความว่าผม ก็ทำลาย หลักการ ของผมที่ได้รับเลือกตั้งมาจากผู้แทนราษฎร เพราะฉะนั้นเป็นอันละเอียด แต่ว่ามันตามหลักแล้วนอกจากนี้เกี่ยวข้องกับราษฎรที่จะให้ถึงผลราษฎร รัฐบาลนี้ทำอะไรก็ได้ที่ได้ประกาศทั้งภาคใต้ให้ราษฎรเข้ามาทำของทั่ว และก็จะให้จ่ายเงินมรดกหนุนไปก็เท่าที่เราสามารถจะทำได้ไปจ้ะ เมื่อวานนี้เห็นก็ได้ขอให้รัฐบาลจ่ายเงินพิเศษไปสนับสนุนสภาที่ขาด เห็น

ว่าสภาพบนและราษฎรนี้ใช้ร่วมกันได้ดี เราก็จำใจเงิน ก็มกให้เขาไปทำของ เขา
เค่งม้าง เป็นการปกครองให้ราษฎรทำของกันเอง ยิ่งกว่านั้นในระบบของพรรคเห็น
เราถนัดเรื่องเรื่องต่างๆ มาจากพรรค ในพรรคนั้นมีกฎหมายของรัฐบาล ระเณก
มาแต่ละฉบับ ในพรรคเราโต้เถียงกันแล้วอย่างมากมาย บางวันทั้ง ๒ ทีม ๓ ทีม
เราก็โต้เถียงกัน แล้วก็โต้เถียงไปก็มี ทางสมาชิกในพรรคไม่ยอมให้ออกก็มี แล้ว
นอกจากนี้ในเวลานี้สมาชิกพรรคเสริมนักศึกษาทั้งฝ่ายประเภท ๑ และประเภท ๒
ได้ตั้งกระทู้ถามรัฐบาล เช่นบอกอะไรแล้วท่านจะจัดการอย่างไร เราก็ได้จัดการไป
เอาไปพิจารณา ซึ่งรัฐบาลก็ได้พิจารณา แต่ว่าให้ฟังความคิดเห็นกว้างขวาง
ออกไป ก็มีโอกาสที่จะได้ดำเนินการให้ลูกใจประชาชนมากยิ่งขึ้น และนอกจากนี้
พันธุ์ข้าวไม่มี สมาชิกในพรรคก็ยื่นกระทู้ มีกระทู้ในที่ประชุมของพรรคอีกด้วย
กระผมก็ถือว่าเป็นวิธีการที่ถูกต้องตามระบบประชาธิปไตย ในระบอบการที่มีพรรค-
การเมืองอย่างนี้ กระผมไม่อยากจะทราบเรียนและไม่อยากจะพูด แต่ถึงวันจะสอบ
ไม่ได้ว่า ผมก็ได้พยายาม ท่านก็บอกว่ากระทู้นี้จะได้ช่วยราษฎร กระผมก็ได้
พยายามตรวจดูกระทู้ที่เสนอมานั้น เวลาผ่านไปผม ข้าวไม่มีกินอะไรต่างๆ
เหล่านี้ ต่อไปเมื่อผมไม่มี ทำไม่ได้ ข้าวสารราษฎรไม่มีจะกิน กระผมก็ยัง
ไม่เห็นมีกระทู้ในที่ กระทู้ที่ท่านเสนอมานี้ไม่มี แต่ตรงกันข้ามกระทู้ในพรรคเสริม
นักศึกษาเล่นงานรัฐบาล เมื่อไรจะจ่ายพันธุ์ข้าวไป เอ้า ก็ต้องลงมติไป ๖ ล้าน
๑๐ ล้าน จ่ายพันธุ์ข้าวไปแล้ว ทำไมไม่เอาสุบนั้นเอ้า สุบนั้นก็จ่ายไปแล้ว นอก
จากนั้นทำไมไม่ไปตรวจ ออกสำห้เอาเครื่องบินไปตรวจกัน เฮลิคอปเตอร์
(Helicopter) ไปตรวจกัน บอกว่าถ้าภายในนี้ถ้าฝนมันแล้งทำไม่ได้ ข้าวสาร
จะเป็นอย่างไร ราษฎรจะไม่มีกิน ภายในพรรคเสริมนักศึกษาได้ตั้งกระทู้ ได้เสนอ
ตามกันเออะเออะ ในที่สุทวิรัฐบาลก็ตั้งโครงการเตรียมไว้ที่จะจ่ายข้าวสาร ทั้งที่ได้เป็น
มาแล้วในปีก่อนๆ ที่เราช่วยให้จังหวัดศรีสะเกษทุกปี ก็หนึ่งประมาณเกือบหนึ่งล้าน
สุรินทร์อะไรเหล่านี้ ทางภาคอีสานก็จ่ายหนึ่งล้านแปดแสน จ่ายแล้วข้าวด้ ข้าว
ข้าวสาร นี่เราก็ต้องเตรียมให้มากหน่อย เพราะว่าฉันจะเห็นได้ว่าถ้าเราทำในทาง
ทฤษฎีประชาธิปไตยในระบบการปกครองก็ควรที่จะควบคุมควบคุมต่างๆ สภา
ตำบล สภาจังหวัด สภาเทศบาลแล้ว ราษฎรก็ได้ประโยชน์อย่างนั้นเพียงพอไป
ส่วนหนึ่ง ในระบบของพรรคก็ได้กำกับอย่างเคร่งครัดจริงๆ ให้มีกระทู้กันมาก ๆ

ในระบบของพรรค รัฐบาลก็จะรับมาพิจารณา ราษฎรก็จะใช้ประโยชน์ทั้งนี้ เพราะฉะนั้นกระผมจึงกราบเรียนว่าเห็นด้วยในการที่ประชุมกันทุกวัน ยิ่งประชุมยิ่งมากก็ยิ่งดี แต่ที่น้อยอาจจะทราบเห็นว่าเวลานี้ท่านก็กรุณาให้เรื่องมีกฎหมายมาพิจารณาแล้ว หรือถ้าท่านจะเสนอกฎหมาย อย่างนั้นก็จะเป็นความกรุณาให้เพิ่มภาระให้ราษฎรเกิดขึ้นอีก ก็ท่านก็ไม่กล้าเสนอ และผมก็เสนออีกตัวจะเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเรื่องเช่นว่าจะมาประชุมจะให้ผมเสนออย่างไร ก็ว่าเสนอกฎหมายเพิ่มภาษีอากรราษฎรผมก็ไม่เพิ่ม ท่านก็ไม่เพิ่ม กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรนั้นก็ไม่มี ก็เป็นตัวอย่างนั้น ผมนึกว่าถ้าต่อไปมีเรื่องผมก็ยินดีที่จะรับ แต่ว่าอยากจะทราบเรียนอีกอัน ท่านมีเรื่องอะไรในขณะนี้โปรดส่งไปใครรับ แล้วผมขอยืนยันในที่นี้ว่าจะพิจารณาทั้งของฝ่ายค้านไม่ฝ่ายค้านจะนำไป พิจารณาแล้ว ก็ช่วยเหลือให้เป็นประโยชน์แก่ราษฎร โดยที่สุดโดยที่เราหวังราษฎรเป็นใหญ่

นายขาว ชัยวิรัตน์ (ชัยภูมิ) : กระผมในนามไม่ใช่สมาชิกสังกัดพรรคใด ผมอยากจะเรียนให้ท่านประธานสภาฯ ทราบว่า ขณะนี้ประชาชนเขาไม่ต้องการให้พวกผู้แทนออกไปเยี่ยมเยียนราษฎรหรอก เพราะว่าประชาชนทราบดีว่าสถานที่เป็นสถานที่บัญญัติ ไม่ใช่สภาไปเยี่ยมเยียน ที่นี้การที่ไปเยี่ยมเยียนประชาชนเพื่อต้องการเอาความเห็นต่อรัฐบาลนี้ ขอโทษสมาชิกที่อ้างว่านั่น เป็นวิธีการต้องการหาเสียงจากประชาชนเท่านั้นเอง ไม่ใช่เป็นสมาชิกบัญญัติ ที่นี้อย่าง ๖ พัน ๖ จอมพล ๖ พัน ๖ เมื่อเห็นว่า สถานที่มีกฎหมายเพิ่มพร้อมแล้ว มีอยู่มากแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องมาออกอีก อย่างนี้ผมเห็นว่าความจริงสมานนี้ ไม่ใช่สภาออกกฎหมายอย่างเดียว สภาแก้บ้าง ยกเลิกบ้าง เพิ่มเติมบ้าง ไม่ใช่เพียงแต่ออกกฎหมาย เดียวนี้รัฐบาลออกกฎหมายเกินไปซี ราษฎรต้องเดือดร้อน มันมีกฎหมายอยู่ทุกมุมเมืองที่ให้ควมไม่เป็นธรรมแก่ราษฎร พวกสมาชิกก็อาจจะมาเสนอเพื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลงลงลบสิ่งกฎหมายเหล่านั้น ไม่ใช่มาออกกฎหมายอย่างเดียว มันเป็นอย่างนี้ท่านประธานฯ ที่นี้การออกเยี่ยมเยียนราษฎรในฐานะที่กระผมเป็นสมาชิกไม่สังกัดพรรคใด กระผมขอเรียนให้ทราบว่า ขณะนี้ข้าพชนาหม่อมว่าพรรคที่สนับสนุนรัฐบาลได้รับแจกสติกเกอร์ไปเยี่ยมเยียนราษฎรอาทิตย์ ละหนึ่งพันลี้ก และผมมีเงินเดือน ๓,๐๐๐ กว่าบาท จะเอาเงินที่ไหนไปเยี่ยมเยียนราษฎร ท่านประธานฯ คิดดูซิพวกผมเดี๋ยวนี้ ท่านนายกฯ ท่านก็บอกว่าเป็นสมาชิกจึงจกหัก ที่นี้คนรักท่านจะยอมรับฟังบ้างไหมครับท่าน

นายกฯ คนที่หกขอร้อง ผมมาประชุมตั้งไม่รู้กี่ครั้งแล้ว ผมไม่มีโอกาสเลยที่จะขึ้น
กระดาน ไม่มีโอกาสเลยจะพูด แล้วราษฎรเลือกผมมาทำไม เงินเดือน ๓,๐๐๐ กว่าบาท
ไม่มีความหมายสำหรับผม ถ้าหากว่าผมไม่มีโอกาสที่จะมาแจ้งให้ราษฎรทราบว่าผม
ได้ทำประโยชน์ให้แก่ราษฎร เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ผมจึงขอสนับสนุนว่า ควรจะ
ให้มีการประชุมให้มากกว่านี้ การเขียนเขียนราษฎรไม่มีความหมายถ้าราษฎรเข้าใจ
การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันแท้จริง เด็ดขาดรัฐบาลนี้ไม่ต้องการให้ราษฎร
เข้าใจระบอบประชาธิปไตยอย่างนั้นหรือ ต้องการบีตึงอำนาจเพียงเขียนเขียน
เท่านั้นหรือ ต้องการที่จะให้ราษฎรเห็นว่าการเขียนเขียนมีความสำคัญ ไม่ต้องการ
ประชุมสภาฯ เช่นนั้นหรือ นี่ท่านประธานฯ ผมเองผมขอเสนอและสนับสนุนว่าควร
จะมีการประชุมให้มากกว่านี้ นอกจากนั้นผมไม่มีอะไร ก็จะขอวิงวอนท่านประธานฯ
ให้รัฐบาลนี้ ได้เปิดโอกาสให้แก่สมาชิกฝ่ายค้าน ได้เปิดโอกาสให้แก่สมาชิกทุกพรรค
ให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ท่านรัฐบาลท่านมีแล้ว เครื่องมืออยู่ตามจังหวัดส่วน
ภูมิภาค ท่านไม่ต้องไปเขียนเขียน ท่านส่งไปท่านนั่นเอง เช่นชาวนาเคือครืออันฝน
ไม่ตก ท่านส่งไปได้ ท่านมีผู้ว่าราชการจังหวัดอยู่ ท่านมีเกษตรอยู่ ท่านส่งไปได้
ไม่จำเป็นต้องไปตำราว่าหนอนมีกัตัว ไม่จำเป็นต้องไปสำรวจว่าท่านทำได้กี่ไร่ ๗
ตัวตัวของตัวเอง โดยลักษณะที่ว่าเพียงแต่ถามไปเท่านั้น เขาก็ตอบมาให้ท่านแล้ว
เพราะฉะนั้นเวลาของท่านควรจะมาฟังคนที่เป็สมาชิกพูด ไม่ใช่จึงจกัก

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ข้าพเจ้ามีความเห็นด้วยกับท่าน
สมาชิกที่ได้อภิปรายจบลงไป ณ บัดนี้ว่าเป็นกลาง และมีความเห็นด้วยในอุดมการณ์
เป็นอย่างยิ่งที่ว่าผู้แทนราษฎรนั้นควรจะมีส่วนที่ในสภาผู้แทนราษฎรนี้เท่านั้น เรื่อง
การเขียนเขียนราษฎรเป็นการปลุกย่อย ถ้าจะพูดกันให้จริง อันนี้ข้าพเจ้าเห็นด้วย
ความจริงใจทีเดียว เพราะว่าหน้าที่ในสภานั้นเป็นหน้าที่รับผิดชอบ ก็เหมือนกับ
กับว่าที่เราไปตะโกนในไฮด์ปาร์ก ข้าพเจ้าถือว่าไร้สาระ นั่นจะถือว่าเป็นมหิมหาชน
นั่นคือว่าคนโง่ ๆ จึงจะคิดอย่างนั้น หรือจะยกตัวอย่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าเห็นอย่างนี้ว่า
อย่างหนังสือพิมพ์....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมก็ ๗ ๗ อะไรงั้นละ พับผ้าซิ

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ส่งเสริมสนับสนุน แต่เดี๋ยวนะ

ข้าพเจ้าจะกำนัประเด็นนั้น อุตมการณ์เหมือนกัเหลือเกินครับ แล้วในสถาบันนี้ถ้าใครมีความรู้ความสามารถจะกล่าวในหลักการที่ถูกที่ควร ไม่ใช่เป็นการอบรมเป็นการตีแผ่ความคิดให้ผู้ที่มีความคิดน้อยกว่าได้รับเอาไปพิจารณาว่าตัวยังขาดตกบกพร่องจะนับตัวเราขึ้นมาให้ทันเทียมป่าเทียมไหล่กับเพื่อนฝูงนั้นได้อย่างไรบ้าง อันนี้ข้าพเจ้ามีความเห็น ข้าพเจ้าจึงขอสนับสนุนคำกล่าวของท่านผู้มีเกียรติที่กล่าวไปเมื่อตะกั้น และในสถาบันอันนี้เป็นสถาบันอันมีเกียรติ เราไม่ใช่มาหาเสียงอย่างที่ท่านว่าแต่ละบุคคลเท่านั้น เราควรจะทำฝากผีไม่ลายมือไว้เป็นประวัติศาสตร์ อย่างเช่นการประชุมวันนี้ ถ้าพูดสำหรับการอภิปรายในประเด็นวันนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้อภิปรายนอกประเด็นเลย เพียงแต่หลักใหญ่มีอยู่ว่าเราจะเพิ่มการประชุมกันหรือไม่ แต่เนื่องจากว่าสมาชิกทุกท่านต่างมีเหตุและผล ทั้งสนับสนุน และค้าน และเป็นกลางก็ต่างหยิบยกเอาอุทาหรณ์ต่าง ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณา เพราะฉะนั้นทุกท่านก็ควรจะมีความกว้างขวาง เพราะคำพูดทุกคำที่มีไว้ นี่เราชีวิตหาไม่แล้วยังอยู่ ไม่ใช่จะมีอุตมการณ์มาหาเสียงอย่างโน้นอย่างนี้แต่ละบุคคลอย่างที่ท่านสมาชิกกล่าววันนี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าจะพูดให้หมดเปลือก คนพูดได้คำปาร์คบางคนก็มีอุตมการณ์ บางคนรับเงินค่าจ้างครั้งละ ๓๐๐—๕๐๐ บาทไปพูดก็มี อุตมการณ์ของคนอดตัวบางทีไปกินขนมปังอย่างนี้ก็มี หรืออยากจะกินขนมปังกับใช้ดาวอย่างนี้เป็นต้น...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เกละ อย่าไปว่าเขาคุณ เรื่องไสต์ปาร์ค เลิกพูดกันที

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : เลิกครับ นี่เรียกว่าขอสนับสนุนท่านผู้มีเกียรติที่ได้กล่าวไปเมื่อตะกั้น ในสถาบันอันมีเกียรตินี้เหมือนกัน ข้าพเจ้าปลานปลื้มใจท่านเป็นอย่างยิ่งที่ว่า การเยี่ยมเยือน ของท่านที่เป็นผู้แทนราษฎร ไม่มีเงิน ข้าพเจ้าเห็นใจข้าพเจ้าเชื่อท่าน เฉพาะสถานการณ์เวลานี้เงิน ๓,๐๐๐ กว่าไม่มีความหมาย ถ้าหากว่าท่านผู้ใดยังขาดเงิน ข้าพเจ้ายิ่งมีงบประมาณอยู่ ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรได้เงินเดือน ๓,๕๘๐ เหมือนอย่างท่าน ข้าพเจ้าเสียสละเพื่อเด็กยากจนตอนเวลาในจังหวัดราชบุรีเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท แต่เดิมข้าพเจ้าก็ว่าภูมิใจอีกบางคนเช่น นายสุริน ไรวา ในเรื่องไม่รับเงินเดือนทุกสัปดาห์ช่วยการศึกษา....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : สมศักดิ์ ๆ ๆ ขอให้พูดในเรื่องเพิ่มเวลาคุณ เรื่องแจกเงินแจกทองไม่เกี่ยวเลขนศกเรื่อง

ข้าพเจ้ารู้สึกเสียตาย ๆ เวลาที่มีค่าของสมาชิ เหมือนกัน ยังมีญาติที่สำคัญกว่า เรื่องที่จะชักชวนใครสักคนขึ้นนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วย เมื่อเพื่อนสมาชิกทั้งหลายรู้สึกว่ามีค่า เห็นด้วยกับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะขอยุติแต่เพียงเท่านั้นก่อน เพราะถือว่าเป็นเรื่องไม่ค่อยสำคัญ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : บรรณาสมาชิกฝ่ายค้านนั่งฟัง ส.ส. ราชบุรีพูดเมื่อกี้ที่แรกก็นึกว่าจะสนับสนุนความคิดความเห็นฝ่ายค้านซึ่งแจ้งให้รัฐบาลได้ทราบถึงเรื่องที่สมาชิกผู้หนึ่งขอให้เพิ่มเวลาการประชุมเป็น ๒ วัน ฟังไปฟังมานักก็เห็นเรื่องกระแนะกระแหนฝ่ายค้านอีกอยู่นั่นเอง ท่านผู้ทรงคุณวุฒิและมีความรู้สึกเช่นนั้นตลอดไป เดียวก็ไปตำไซต์ปาร์ตี้บ้าง เดียวก็ไปว่าไซต์ปาร์ตี้ไม่ต่างอะไรบ้าง...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เข้าเรื่องเถิดท่าน ผมเตือนเขาแล้ว สมว่า เขาแล้ว เพราะฉะนั้นขอให้ระงับ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ถูก ท่านเตือนเขา แต่ว่าฝ่ายค้านเขาไม่ฟัง เขาพูด ๆ ไปจนหมดแล้วท่านถึงเตือน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละขอให้พูดเข้าเรื่อง

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ให้พวกข้าพเจ้าได้มีโอกาสนำปรกาศมาพบกับเขาสักนิดเถิด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ ขอให้เข้าเรื่อง ถ้าคุณไม่เข้าเรื่อง ผมจะไม่ให้คุณพูด

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : เอาละ เอาเข้าเรื่องละ ที่นี้เมื่อกี้กับบอกว่าควรว่าสองพันบาทจ่ายไปบำรุงการศึกษา เหลืออีกพันบาท...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ เดี๋ยว ๆ คุณ

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : เวลาพูดฟัง ข้าพเจ้าจะยินดีที่ได้ ให้อภัยท่านในสถานที่ เชิญพูดไป

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ฟังดูซิท่าน ฟังดูท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในสถานที่ ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอร้องให้พูดให้เข้าเรื่อง ขอยกให้การประชุมมันยุ่งเหยิง ไม่เป็นเกียรติอะไรแก่ที่ประชุมอันมีเกียรตินี้

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : จริง ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าจะมาสว่างความยุ่งเหยิงในสภาฯ ที่มีเกียรติ แต่ใครมันทำอย่างนี้ ฝ่ายรัฐบาลทำอย่างนี้ไหม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เตี่ยว เอาเถิด ขอให้ถือ ...

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : และเวลาที่ฝ่ายรัฐบาลพูดคำฝ่ายค้านไปจนหมดแล้วจึงทิ้ง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ คุณฟังผมก่อนสิ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ฟังครับ ฟัง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าคุณยังไม่พูดเรื่องนี้ เอาเรื่องอื่นผมจะไม่ให้พูด

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : เพราะผมจะพูด ที่นี้ถ้าท่านใช้อำนาจเด็ดขาดของท่านอย่างนั้น แต่ขอให้ใช้ฝ่ายรัฐบาลเด็ดขาดเช่นเดียวด้วย ท่านประธานฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าได้ฟังการอภิปรายของท่าน ส.ส. สมศักดิ์ ชุมจันทร์ ไม่ใช่ สมบูรณ์ทรัพย์ครับ ท่านอภิปรายไปว่าการที่จะประชุมอาทิตย์ละครั้งมันยังมากเกินไป ท่านบอกว่ากลับไปเยี่ยมราษฎรถึงจะได้รู้เรื่องราวต่างๆ ของราษฎรว่าเป็นมาอย่างไร ความทุกข์สุขของราษฎรเป็นอย่างไร ก้อ ท่านทำได้ซิ อาทิตยละพัน เดือนละสี่พันบวกกับค่ายกมืออีกค่าอะไรอีกแล้วมันตกเดือนละหมื่นท่านทำได้ซิ เราฝ่ายค้านเรากำลังการมาสู่ เราต้องการมาแก้ไขความเดือดร้อนของราษฎร กฎหมายต่างๆ ซึ่งฯ พณฯ จอมพล นายกฯฯ ได้บอกว่ามีมากเกินไป ๒๕ ปีที่เปลี่ยนแปลงการปกครอง มีกฎหมายมากมายหลายพันฉบับ แต่กฎหมายเหล่านั้นมันทำให้ความเดือดร้อนเกิดขึ้นแก่ไหนท่านทราบไหมกฎหมายฉบับนี้ที่รัฐบาลออกไปเป็นจำนวนพันฉบับนั้นมันทำให้เกิดการกดขี่ข่มเหงเกิดการทารุณต่อประชาชนราษฎร เป็นอันว่าเกี่ยวกับกฎหมายอาชญากรรม กฎหมายป่าไม้ ราษฎรภาคอีสานเดือดร้อนแก่ไหน ท่านรู้ไหม เราฝ่ายค้านเราต้องการให้มีการประชุมมากขึ้นเพื่อกันการจะได้มีโอกาสที่จะแก้ไข ได้มีโอกาสที่จะเลิกกฎหมายซึ่งไม่เป็นธรรมเหล่านั้นเสีย แม้ว่าเรารู้ตัวว่าเมื่อเราเสนอเข้ามา เราแพ้ แต่ก็ขอให้เราได้ทำหน้าที่ของฝ่ายค้านราษฎร เพราะเราเลือกเรามาในฐานะนี้ฝ่ายค้าน ไม่ใช่เลือกมาให้ยกมือ เพราะฉะนั้นหน้าที่ในการที่จะค้านรัฐบาล สิ่งใดกฎหมายฉบับใดที่มันไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนราษฎร กฎหมายฉบับใดที่มันกดขี่และทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรเราจะต้องทำ แต่ในเวลาของเรา

ไม่มีเลย คุณแต่ท่านที่เคารพ ระบบนิเวศที่จัดไว้ในวันนี้กระตุ้เขินลงมาก๊...ๆ ตั้งหลายฉบับ ร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับ แล้วเวลาที่จะทำหน้าที่มีใหม่ กระตุ้ธรรมชาติจะผ่านไปเพียงกระตุ้เดียว อีกหลายสิบกระตุ้หลายร้อยกระตุ้ก็ยังไม่มีโอกาสจะผ่านแล้วท่านนายกรัฐมนตรีก็บอกว่าเรื่องกระตุ้เป็นเรื่องจริงจกแท้ ถ้าหากว่าท่านผู้แทนราษฎร ไม่ว่าฝ่ายค้านหรือฝ่ายรัฐบาลต้อง การจะทำหน้าที่เพื่อประชาชน และเพื่อราษฎรแล้ว ขอให้ไปติดต่อกับรัฐมนตรีเจ้ากระทรวง ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างข้าพเจ้าเองนี่เป็นหลัก ข้าพเจ้าขึ้นเรื่องราวเกี่ยวกับทางสายชนบทบ้านไผ่มหาสารคาม ไปจนถึงอุบล ฯ และกาฬสินธุ์ คำร้องฉบับแรกข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะเดินตามวิธีซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าถูก โดยวิธีที่ท่านนายก ฯ ว่า ข้าพเจ้าไปยื่นที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฉบับแรกยื่นเข้าไป ต่อมาข้าพเจ้ามาบอกว่าได้ส่งรัฐมนตรีคมนาคมแล้ว ฉบับที่ ๒ ข้าพเจ้าแจ้งให้ทราบถึงสถิติอุทกเหตุ ไท่เลยมากี่สิบฉบับยื่นคำร้องฉบับที่ ๒ แจ้งอุทกเหตุของถนนสายนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ถึง ๒๕๐๐ เจียบ ครั้งที่ ๓ ข้าพเจ้าต้องนำคำร้องนำสืบสมาชิก ๗ จังหวัด ไปยื่นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เรื่องก็เงิบหาย ถนนสายนี้ก็ยังไม่มีอะไรที่เรียบร้อยและดียิ่งขึ้น เรื่องอย่างนี้ท่านนายก ฯ เอาจำหวน ๆ ม่าล่อใจสมาชิกฝ่ายค้านในสภา ฯ ซึ่งมันไม่ได้ผลแล้ว เราารู้ตัวว่าเราเป็นสมาชิกฝ่ายค้าน เราเข้าไปหาท่านมันยากลำบากเหลือเช็ดู ถ้าเข้าไปวิ่งปารุส ฯ ติดต่อกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก็จะกลายเป็นเรื่องว่าจวนตัว มันยากมันลำบาก ถ้าจะไปหาท่านจอมพล ฯ กว่าจะเข้าได้ กว่าจะไปพบได้ มันก็ยากเหลือเกิน ครั้นเวลาขึ้นเรื่องราวไปก็ไม่ได้รับตอบ ไม่ได้รับการชี้แจง นี่ท่านใช้เอาวิธีเอาน้ำต้มผักที่ว่าหวานมากล่อมใจของสมาชิกฝ่ายค้าน นี่เป็นข้อหนึ่ง

นี่สำหรับเรื่องกระตุ้ สมาชิกที่ทั้งกระตุ้ ก็มีความประสงค์ที่จะชี้แจงให้รัฐบาลได้ทราบว่าจะการณ์ของแต่ละจังหวัด ซึ่งตนมีหน้าที่จะต้องรับผิดชอบต่อความทุกข์สุขของราษฎรนั้นมีประการใดบ้าง ก็จำเป็นต้องทั้งกระตุ้เข้ามา เมื่อทั้งกระตุ้เข้ามา กว่ากระตุ้จะเข้าสู่ระเบียบวาระตั้งเป็นกระตุ้ด่วน กว่ากระตุ้ด่วนจะเป็นกระตุ้ด่วนได้ก็ต้องผ่านการวินิจฉัยของท่านประธาน ฯ บางเรื่องท่านก็ยกลงไปไม่ใช่กระตุ้ด่วน และกระตุ้ธรรมดาว่าจะเข้ามาแต่ละที นี่เบ็ดประชุมก็ควรกระตุ้ธรรมดาพียงจะผ่านไปเพียงกระตุ้เดียว แล้วอีกไม่กี่วันก็เดือนก๊ปี กระตุ้ทั้งสมาชิกผู้แทนราษฎรแต่ละจังหวัดซึ่งมีความประสงค์จะชี้แจงไว้ได้เรื่องรัฐบาลนั้นจะได้

มีโอกาสดังใช้รับและกว่าที่จะแก้ไขเหตุการณ์ที่เราต้องการนั้นมันก็สายจนเกินควรเสียแล้ว ท่านจะให้ผู้แทนราษฎรฝ่ายค้านมาทำหน้าที่อะไร ถ้าหากว่าไม่ให้ทำหน้าที่ก็จะหัก ไม่ให้มาทำหน้าที่ที่จะทำการแก้ไขตัวบทกฎหมายซึ่งออกไปไม่เป็นธรรมต่อประชาชน นี่เป็นเรื่องซึ่งข้าพเจ้าหวั่นวิตกขึ้นมาประกอบเหตุผลที่สมควรจะเพิ่มการประชุมเป็นสัปดาห์ละ ๒ วัน และอีกประการหนึ่ง ท่านจอมพล ฯ ท่านบอกว่า ในขณะนี้การปกครองของเมืองไทยเป็นระบอบประชาธิปไตย ในเรื่องระบอบของพรรค พรรคใดที่มีเสียงข้างมากก็จัดรัฐบาลและบริหารประเทศ และท่านบอกให้ฝ่ายค้านรอ มันจะรอไปอย่างไรครับ อีกวันก็เดือนก็ฝ่ายค้านจึงจะมีโอกาส ถ้าท่านใช้ระบบการเลือกตั้งแบบนี้ แบบที่ท่านทำเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ และแบบที่ท่านจอมพล ฯ เคยรับปากว่าจะเลิกประเภท ๒ ท่านก็ยังไม่เลิก แล้วยิ่งกว่านั้นแบบเงินแสนชื่อเสียงของสมาชิกฝ่ายค้าน แบบนี้ฝ่ายค้านไม่มี โอกาสจะเข้าไปเป็นรัฐบาล แล้วท่านจะให้รอได้อย่างไร รอยจนกว่าท่านจะตายจากเราไปอย่างนั้นหรือ นี่แหละท่านที่เคารพข้าพเจ้าจึงใคร่ขอทราบเรื่องว่า ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นที่จะสนับสนุนท่านสมาชิกแห่งสภาวรรณบุรีที่มีความประสงค์จะให้กำหนดวันเวลาการประชุมเพิ่มเป็นสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง

นายสุวิชัย พันธะเศรษฐ (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒) : ทวงสภา ฯ ได้ฟังเหตุผลของทั้งสองฝ่ายมาเป็นเวลาชั่วโมงเศษซึ่งพอที่จะ พิจารณาแล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุมนี้ลงมติว่าจะเพิ่มวันประชุมหรือเป็นไปตามเดิม ใครเห็นด้วยโปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เด็ดขาดเพี๊ย ฯ เพี้ยจะให้พูด มีผู้เสนอให้พักอภิปรายและลงมติได้แล้ว มีผู้รับรองอยู่ข้างล่าง ถ้าหากว่าไม่มีผู้ใดเสนอคัดค้านก็จะได้ให้ท่านผู้เสนออยู่ที่ต้นนั้นได้อภิปรายสรุป เชิญให้

นายสมศักดิ์ ชุมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา) : ดมไกรจะกราบเรียนต่อที่ประชุมนี้ว่า การที่ข้าพเจ้าอภิปรายมานั้นไม่เคยกระทบกระเทือนสมาชิกฯ ผู้หนึ่งผู้ใดเลย อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าขอยืนยันต่อสภานี้ว่าข้าพเจ้าสมศักดิ์ ฯ อยุธยา ไม่ใช้สมศักดิ์ราชบุรี โปรดให้ฟังเข้าใจตามนี้ด้วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ ไม่ต้องคุณสมศักดิ์ฯ พัก นี่คุณพีร์
เชิญได้

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรเคาะฆ้อง)

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอประทานสรุปตั้งนี้ข้าพเจ้า...

(นายสมศักดิ์ ชุมจันทร์ เอะอะในที่ประชุม)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่คุณสมศักดิ์ฯ ขออย่าเอะอะไป เงียบๆ
เออะ ขอให้รักษาเกียรติที่ประชุมนี้ไว้

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ท่านให้ตำรวจเอาออกไปนอกสภาฯ
เสียทีเออะ ก่อความรำคาญจริง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละต่อไปได้

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : การที่ผมได้เสนอให้มีการเพิ่มวัน
ประชุมขึ้นมาวันนี้ มิได้มีเจตนาเป็นอย่างอื่น นอกไปเสียจากต้องการที่จะให้รัฐบาล
นี้ได้รับรู้รับฟังถึงความต้องการของประชาชนที่เป็นประเด็นแรก เพราะฉะนั้นใน
การที่ผมได้ทราบจากท่านนายกรัฐมนตรีเมื่อตะกี้นี้ท่านตอบออกมาวันนี้ บางโอกาส
ท่านก็ตอบตรงไปตรงมา และในบางขณะคล้ายๆ กับท่านมาโฆษณาพรรคเสรี-
มนักคิดไปในตัวด้วย เต็มด้วยแห่งลูกกรำ ผมมีเหตุผลที่จะกราบเรียนตั้งนี้
เพราะฉะนั้นขอกราบเรียนท่านประธานฯ ในประเด็นที่ท่านนายกรัฐมนตรี ท่านกล่าว
มาวันนี้ ผมขอกราบเรียนด้วยความบริสุทธิ์ใจว่า เหตุที่ที่ต้องการจะเพิ่มวันประชุม
ขึ้นมาวันนี้ก็เพื่อต้องการอย่างเดียวกัน ที่จะให้รัฐบาลหอบเอางานของประชาชนที่
เขามอบมาให้ ไปพิจารณาไปทำเสีย แล้วเมื่อท่านก็ยังไม่ได้บอกผมในปัญหาเกี่ยว
กับเรื่องคำถามของผมในราชกิจจานุเบกษาไปนั้นว่า ท่านได้ดำเนินไปอย่างไร เพราะ
ฉะนั้นงานในหน้าที่ราชการเพิ่มวันประชุมขึ้นมา ก็ต้องการ ที่จะให้ รัฐบาลได้ ทำงาน
อย่างรัดกุมและเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาตินี้เป็นข้อใหญ่ ประการที่สองที่กราบ
เรียนต่อไปนั้นก็เพราะผมได้พิจารณาแล้วว่า สำหรับในที่ประชุมนี้รู้สึกว่าจะมีท่านผู้
ที่ตรงเกียรติทั้งหลายเหล่านั้นเพราะผมที่จะชี้แจงให้ออกนอกทางไป ทั้งๆ ที่ท่าน นายก
รัฐมนตรีรับฟังแล้วว่ามันเป็นประโยชน์เหมือนกันที่เพิ่มวันประชุมขึ้นมา นี่เป็น
ข้อเท็จจริงที่ท่านยอมรับแล้ว แต่ มีข้อเกี่ยวงอนข้ออื่นหนึ่งที่ผมกินแค้นแกล้งใจ
ท่าน นายกรัฐมนตรีอยู่ คือที่บอกว่าขณะนั้นเราเล่นการเมืองในรูปพรรคการเมือง

พรรคใดที่มีโอกาสเป็นรัฐบาลก็ย่อมทำงานตามนโยบาย แต่ว่าสถาบันของระบอบประชาธิปไตยซึ่งมีพระที่นั่งอนันตสมาคม ต่อหน้าเขตรัฐธรรมนูญรวมทั้งรัฐมนตรีทั้งหลายรวมทั้งนายกรัฐมนตรีด้วย ท่านจะอยู่ในกลุ่มรัฐบาลโดยไม่ฟังความคิดเห็นความเห็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอย่างนั้นหรือถึงได้ตอบมาอย่างนี้ มารอให้พวกผมเป็นรัฐบาลเดี๋ยวก่อนค่อยทำไป ถ้ารอจนได้อย่างนี้ละก็ผมขอกราบเรียนว่าถ้ามีโอกาสจริง ๆ แล้ว และถ้าหากว่าเมืองไทยนี้เรามีโอกาสที่จะเปลี่ยน รัฐบาลกันได้ง่ายเหมือนอย่างที่ท่านจอมพล ฯ ท่านดำรงตำแหน่งมาตั้ง ๑๐ ปี เช่นนี้แล้วเข้าประเด็นครับ ไม่ต้องกลัวหรอก เข้าประเด็น...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมไม่ว่าอะไรในคุณ

นายพริ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : อย่างนี้แล้วละก็ ผมกราบเรียนว่าทางพวกเราเป็นรัฐบาลเราจัดแล้วครับ เรื่องใดที่เป็นความตึงเครียดของประชาชนจัดแน่ครับท่าน นี่แหละผมแคลงใจคำพูดของท่านนายกรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นเมื่อพวกผมยังไม่มีโอกาสเป็นรัฐบาล ท่านก็บอกแล้วว่าเป็นเหมือนจิ้งจอกหัก จิ้งจอกมันตัวเล็กนิดเดียว แต่พวกผมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ที่ก้าว มาจากประชาชนนับด้วยหมื่น ถ้ารวมกันตามรัฐธรรมนูญนั้นนับเป็นล้าน ๆ คน การจะเอาความคิดเห็นมาเพื่อเสนอให้รัฐบาลบริหารถึงความต้องการของประชาชนนั้น ท่านจะไปแบ่งแยกก็เป็นการไม่ถูก ขอให้นายกรัฐมนตรี ประเดี๋ยวโปรดชี้แจง หรือว่าวันนี้สรุป ว่าไม่มีโอกาสชี้แจง วันหน้าชี้แจงให้นายพริ ฯ กราบสักทีเถอะในข้อนี้มันสงสัยอยู่ แล้วขอกราบเรียนอีกประการหนึ่งว่าในปัญหาที่ผมเพิ่มวันประชุมขึ้นมานั้นไม่ได้มีสมาชิกปากหอยปากปบางคนดันถือเอา.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ ๆ อย่าไปว่าเขาอย่างนั้นไม่เอา ปากหอยปากป ปากทำกันทั้งนั้นแหละคุณ

นายพริ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ก็ผมพูด ท่านประธาน ฯ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอเตือนคุณ อย่าไปว่าเขา ปากทำ ๆ กันแหละคุณ

นายพริ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ก็ผมพูดกันในประเด็นเพื่อจะเพิ่มวันประชุม แต่มีสมาชิก ๆ บ้า ๆ บอ ๆ ไปทำคุณ ว่าใส่ดัมพ์เข้ามามากันในสภา ฯ มันเรื่องอะไร

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่คุณพีร์ ๆ จกให้คุณดอนเสีย ของคุณ
คำพูดเสียที่ไปว่าเขาบ้าง ๆ บอ ๆ ผมขอส่งให้คุณดอนคำพูดที่ไปว่าเขาบ้าง ๆ บอ ๆ

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ที่นี้ไม่ใช่ไฮร์ไอร์แลนด์

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่เรื่องของท่าน

นายพีร์ บุณนาค (สุพรรณบุรี) : เรื่องจะจัดเป็นเรื่องเล็กครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้ท่านถอนคำพูดเสีย ข้าพเจ้าขอส่งกับ
ท่านให้ถอนคำพูดเสีย

นายพีร์ บุณนาค (สุพรรณบุรี) : ดอนก็ยังได้ แต่ขอให้ท่านประธาน ฯ
ได้อบรมสมาชิก ผู้เห็นว่าต่อไปอย่าเป็นศาสตราจารย์ในสภา ฯ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ถอนคำพูดเสีย

นายพีร์ บุณนาค (สุพรรณบุรี) : ประเดี๋ยวจะไปสนามหลวงไม่ได้ ไป
ศาลไม่ได้ แล้วจะไปสนามหลวงไม่ได้ด้วย มีหวังฝากไว้ด้วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละท่าน

นายพีร์ บุณนาค (สุพรรณบุรี) : เอาดองก็ดองกันไม่เป็นไรครับ เพราะ
ฉะนั้นขอเรียนต่อที่ประชุมจะพิจารณาหรือไม่ก็แล้วแต่ ในประเด็นที่ว่าให้เพิ่มวัน
ประชุมขึ้นมา เพื่อที่จะให้รัฐบาลนั้นได้มีโอกาสรับฟังความคิดเห็นและปรับปรุงแก้ไข
กับการบริหารราชการแผ่นดิน และขอกราบเรียนในประเด็นอีกประเด็นหนึ่งว่าใน
ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องไปติดต่อกฎตามกรมตามกระทรวงนั้นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกคน
ไปกระทำ ผมพบ ผมไปมหาศาลไทยไปบ่อย บางโอกาสก็ไม่พบรัฐมนตรี ฯ เมื่อไม่
พบเลยยื่นหนังสือไว้ บางรัฐมนตรีก็หน้าตาขี้มึนขี้มั่วแจ่มใสพูดไม่รู้เรื่อง รัฐมนตรี
ศึกษา ฯ อย่างนี้พอไปได้ เพราะไปว่าอะไรกันก็รับทำให้ รัฐมนตรีสาธารณสุขหนุ่ม
รูปหล่ออันยังดี ฯ เป็นบางคนนะ รัฐบาลชุดนี้ เพราะฉะนั้นจึงอยากจะบอกกับ
ฯพณ ฯ จอมพล ฯ ด้วยว่า ถ้าหากว่าสิ่งใดที่ท่านทำงานให้ราษฎรแล้ว เราถือเห็น
หน้าที่เรากระทำ แต่ในปัญหาเรื่องที่ตั้งกระทู้ขึ้นมาเนี่ยมันเป็นข้อผูกมัดที่จะให้ประ
ชาชนได้มีส่วนรับรู้กับผู้แทน ฯ เอากระทู้มาตั้งให้รัฐบาลตอบเนี่ยมันแก้ผูกมัดในทาง
สภา ฯ มันต่างกับการติดต่อกับในทางส่วนตัวระหว่างรัฐมนตรีหรือผู้แทนด้วยกัน นี่
แหละครับเป็นเหตุผลอันหนึ่ง กระผมขออน้อมรับท่าน จอมพล ฯ ที่จะยอมรับว่าท่าน
มีอะไรส่งไป ฯ เพราะฉะนั้นได้บอกแล้วว่าในวันนี้นั้นมติของสภา ฯ จะเป็นอย่างไร

ก็ถาม : ผมจะขอเขียนหนังสือไปหาท่าน จอมพล ฯ อย่างใ้ผมก็แล้วกันในฐานะนาย
รัฐมนตรี ประเด็น ๒ ประเด็นที่จะขอให้รัฐบาลนี้ ถ้าหากสภาพนี้ไม่เห็นด้วยในการ
ที่จะให้เพิ่มวันประชุมขึ้นมา ก็จะทำให้มีการประชุมเต็มวันโดยขยายเวลาการประชุมออก
ไปอีก อย่างวันนี้เป็นต้น ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ วาระยังไม่ทันหมดท่านก็ยกเอา
เรื่องของผมขึ้นมาพิจารณาก่อน ความจริงร่างของสมาชิกฝ่ายค้านยังอยู่อีกวาระ ๑
นี่แสดงแล้วว่าสภา ฯ กำลังจะรวบรัด ท่านประธาน ฯ เองเป็นตัวเอ้ ผมบอกเสียด้วย
เขายังอยู่อีกวาระ ๑ เอาไปไว้ไหน นี่แหละครับขอกราบเท้าให้ไว้ระลึกไว้ด้วย ถ้า
วันนี้จะมีการแสดงออกให้เห็นว่าสภา ฯ นี้จะทำงานให้กับประชาชนอย่างเต็มที่หรือไม่
แล้วจะได้คุยกันต่อไปว่าร่างของ คุณไสว สวัสดิ์สาร ผ.ส. นครศรีธรรมราชนั้นจะเข้า
วันนี้หรือไม่ นี่แหละเราจะได้รู้กันต่อไปว่าสภา ฯ นี้จะใช้เวลาไปเพื่อประโยชน์ของ
ประชาชนหรือไม่ ส่วนจะรับผิดชอบของผมหรือไม่นั้นขอให้ที่ประชุมได้วินิจฉัยด้วย
ความเป็นธรรม ผมเสนอด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อนี้ไป ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า
สมควรที่จะให้เป็นไปตามญัตติของคุณพีร ฯ เสนอมา ก็ขอให้เพิ่มวันประชุมอาทิตย์
ละ ๒ ครั้ง หรือ ๒ วัน และขอเพิ่มเวลาประชุมให้มากยิ่งขึ้น ผู้ใดเห็นสมควรให้
เป็นไปตามที่ผู้เสนอ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๒ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๓ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เพราะฉะนั้นญัตตินี้เป็นอันตกไป ขอเลิก

ประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

พลตรี น้อม เกตุนติ	เล็ก จารุณี	ผู้ตรวจรายงาน
เจริญ บัณฑโร	โหมเฉลา สัพลากร	..
แก้ว สิงหะคเชนทร์	ฉันทนา จานป้อม	..
เทพ เกตุพันธ์	อุดม พลอยสังวาลย์	..
พล.ร.ท. ทศน์ กรานเลิศ	สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ	..
เลื่อน อินทรสุต	ชนู บุณยวงศ์	..
	ผิยน ช่วยชุ่ม	..
	จำรงค์ ใจอ่อนน้อม	..

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๗ / ส.ค. / ๒๕๐๐

สุพันธ์ จิตรภักดิ์

ทำการแทนหัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

หัวหน้ากองการประชุม

ประเสริฐ บัถมะสุคนธ์

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เจริญ บัณฑโร

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ประจันต์จันท์

ประธานสภาผู้แทนราษฎร